

MÅNDAGEN DEN 17 MAJ 2010

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 17.05.)

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 6 maj 2010.

2. Uttalanden av talmannen

Talmannen. – Till att börja med vill jag ge er lite information. För det första uppmärksammas i dag den sjätte internationella dagen mot homofobi i EU. För precis 20 år sedan strök Världshälsoorganisationen homosexualitet från den internationella sjukdomsklassificeringen. Europeiska unionen bekämpar diskriminering på alla fronter. Där ingår även homofobi. Skyldigheten att skydda diskriminerade personer är inskriven i våra viktigaste rättsakter – i fördraget och i stadgan om de grundläggande rättigheterna som man hänvisar till i fördraget.

För det andra har vi den här månaden firat 60-årsdagen för Schumanförklaringen, och den 8 och 9 maj höll parlamentet Öppet hus i Bryssel och Strasbourg. Besökarna fick se parlamentets arbete på nära håll och lära sig om vårt dagliga arbete. Byggnaderna var öppna för alla medborgare. Totalt besökte över 33 000 EU-medborgare parlamentet i Bryssel och Strasbourg. Vi har även hållit ett möte i kammaren med 800 ungdomar från alla EU-länder. Tillsammans med elva parlamentsledamöter talade jag med ungdomarna och diskuterade ämnen som rör unionen.

För det tredje hade jag förra veckan, den 11 maj, den stora äran att få presentera Europeiska Karlspriset för ungdomar i Aachen. Första platsen gick till projektet "Train for Europe" från Tyskland. Andra platsen gick till ett projekt från Irland och tredje platsen till ett projekt från Bulgarien. Ungdomar från alla EU-länder deltog i tävlingen. Det tyska projektet bestod av representanter från 21 europeiska länder, och 24 yrkesskolor deltog i arbetet med att formge och bygga tåget. Två dagar efter ungdomspriset tog Polens premiärminister Donald Tusk emot Karlspriset som delades ut den 13 maj, också det i Aachen.

För det fjärde deltog jag förra veckan i konferensen för talmän i EU-ländernas parlament i Stockholm. Talmän från alla de 40 nationella parlamenten fanns representerade. Vi talade om framtida samarbete och även om det kommande belgiska ordförandeskapet. Konferensen anordnades av våra vänner från det svenska parlamentet och även från det spanska parlamentet, som för närvarande innehar ordförandeskapet i EU. Vi ska bland annat hålla regelbundna möten i parlamentarikerkommittéer och även gemensamma möten i de europeiska nationella parlamenten.

Jag vill också framföra mina varmaste lyckönskningar och gratulationer. Två EU-medlemsstater – Storbritannien och Ungern – har nya regeringar. Vi önskar dem stabilitet. Inom EU har vi ett stort behov av stabila regeringar. De behövs bland annat för att möjliggöra snabba beslut. Vi representerar EU:s unionsmetod, men det är mycket viktigt för oss att samarbeta med regeringarna, så att EU:s verksamhet blir effektiv och EU blir effektivt för medborgarna.

3. Justering av protokollet från föregående sammanträde

(Protokollet från föregående sammanträde justerades.)

Mario Mauro (PPE). – *(IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill bara påminna er om att två soldater i Taurinense-brigaden i morse dödades i en attack i Afghanistan.

Europeiska unionen har en svår uppgift i freds- och krigsprocessen. När sammanträdet nu öppnas vill jag därför uppmana parlamentet att framföra sitt deltagande och stöd till offrens familjer i denna mycket svåra tid.

Gianni Pittella (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag hade faktiskt bett om att få tala under en minut för att säga samma sak som Mario Mauro. Därför ansluter jag mig till Mario Mauro och framför mitt deltagande. Jag anser att hela kammaren gemensamt bör tänka på de två italienska soldater som dödades i morse.

Jag anser att vår sorg måste blandas med indignation, solidaritet med familjerna, stöd för de sårade och med avståndstagande från alla former av terrorism. EU Men EU måste även göra förnyade insatser tillsammans med enskilda nationalstater för att se till att fredsuppdraget blir ännu effektivare och att det kan utföras under säkra förhållanden.

Talmannen. – Tack, mina herrar för att ni påpekade detta för mig. Det är mycket viktigt att vi alltid uttrycker solidaritet med soldater som för vår räkning bekämpar terrorism liksom andra former av missförhållanden i Afghanistan och i andra länder. Vi bör uttrycka solidaritet med deras stora åtaganden för vår gemensamma sak, en sak som är viktig över hela världen även framöver. Det är vår sed i Europaparlamentet. Tack än en gång till båda ledamöterna för att ni gjorde mig uppmärksam på detta.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Herr talman! När vi tänker på de tragiska förlusterna i Afghanistan bör vi även tänka på att vi nästan dagligen förlorar brittiska soldater som offrar sina liv i det Nato-uppdrag som genomförs i det landet. Vi bör erkänna de tragiska förlusterna och känna särskild sympati för familjerna till all vår servicepersonal från alla länder som arbetar under Natos beskydd.

Talmannen. – Jag instämmer helt med er. Jag tror att vi alla har samma åsikt om detta. Det finns européer som representerar oss alla i kampen mot terrorism och alla former av våld i världen. De är våra representanter.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Herr talman! Jag anser att det är helt rätt att hylla dem som dör i strid, precis som ni nu har gjort. Det är helt rätt att vi även ägnar en tanke åt alla de arbetare som dör varje dag i sitt arbete, eftersom deras arbetsgivare inte ger dem de resurser som krävs för att arbeta under bra förhållanden.

4. Sammanträdeskalender för 2011: se protokollet

5. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

6. Parlamentets sammansättning: se protokollet

7. Undertecknande av antagna rättsakter i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet: se protokollet

8. Inkomna dokument: se protokollet

9. Bortfallna skriftliga förklaringar: se protokollet

10. Avtalstexter översända av rådet: se protokollet

11. Framställningar: se protokollet

12. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

13. Arbetsplan

Talmannen. – Vi ska nu fortsätta med arbetsplanen. Det slutgiltiga förslaget till föredragningslista som upprättades av talmanskonferensen vid sammanträdet den 12 maj 2010 har delats ut (artikel 140 i arbetsordningen).

Måndag – inga ändringar.

Tisdag – inga ändringar.

Onsdag:

Jag har fått ett brev från Carlo Casini, ordförande för utskottet för konstitutionella frågor, i vilket utskottet begär att Europaparlamentet ska samråda med Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén om förslaget till förordning om medborgarinitiativ enligt artiklarna 304 och 307 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Jag räknar med att omröstningen om dessa förslag till samråd kommer att äga rum på onsdag kl. 12.00.

(Parlamentet samtyckte till detta förslag.)

Vi ska nu fortsätta med det slutliga utarbetandet av arbetsplanen. När det gäller måndag och tisdag har det inte lagts fram någon begäran eller några invändningar mot ändringarna i arbetsplanen. Det finns dock ett förslag till onsdag. Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) har begärt en omröstning om Ryszard Czarneckis betänkande om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2008, avsnitt II – rådet. Ingeborg Gräßle kommer att lägga fram denna begäran för PPE-gruppens räkning.

Ingeborg Gräßle, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman! I morse besvarade rådet de kvarstående frågorna genom det spanska ordförandeskapet. Ett av huvudvillkoren för en omröstning om betänkandet har därmed uppfyllts. Dessutom har man genom det spanska ordförandeskapet uttryckt förhoppningen om en gemensam diskussion och utformande av ett lämpligt förfarande för beviljande av ansvarsfrihet för att på så vis uppfylla det andra huvudvillkoret.

När rådet gör detta underkastar det sig parlamentets granskning – och det är en milstolpe som vi bör erkänna. Jag rekommenderar därför alla grupper att rösta för att beslutet om ansvarsfrihet tas med i arbetsordningen. Resolutionen kommer dock att behandlas under sammanträdesperioden i juni.

Hannes Swoboda, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag ska fatta mig kort. Vi stöder detta förslag av de anledningar som har framförts. En tjänsteförsändelse har skickats till parlamentet. Jag anser också – eller åtminstone hoppas – att det är ett gott tecken att rådet är berett att visa öppenhet och en vilja att nå samförstånd som det har gjort här, även när det gäller avdelningen för yttre åtgärder. I det avseendet delar jag Ingeborg Gräßles uppfattning.

Bart Staes, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Mina damer och herrar! Jag måste säga att jag är förvånad över att de två stora grupperna nu lovar att rösta för betänkandet. Ett samordnarmöte har hållits i budgetutskottet som jag själv var ordförande för. I morse fick vi dokumenten från rådet och jag har granskat dem. De omfattar en bilaga som är identisk med bilagan till det dokument vi fick den 10 mars.

Faktiskt har ingenting ändrats och jag rekommenderar därför att vi röstar mot att Ryszard Czarneckis betänkande placeras på arbetsordningen under denna sammanträdesperiod. Jag anser – och det är min bestämda åsikt – att rådet rent av för oss bakom ljuset.

(Parlamentet samtyckte till detta förslag.)

Talmannen. – Omröstningen om Ryszard Czarneckis betänkande kommer att äga rum på onsdag. Tidsfristen för att lägga fram ändringsförslag är tisdagen den 18 maj kl. 12.00.

Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) har begärt att debatten om Edit Bauers betänkande om arbetstidens förläggning för personer som utför mobilt arbete avseende vägtransporter ska skjutas upp till nästa sammanträdesperiod. Föredraganden Edit Bauer kommer att motivera förslaget.

Edit Bauer, föredragande. – (HU) Herr talman! Den 22 mars fick jag ett svar från utskottet för sysselsättning och sociala frågor på min begäran om att detta betänkande skulle läggas fram vid plenarsammanträdet i maj. Utskottet hävdade i sitt svar att eftersom det var mindre än en månad, vilket är den normala ångerperioden, mellan den 28 april då utskottet röstade om betänkandet och detta plenarsammanträde, skulle betänkandet därför inte läggas fram vid plenarsammanträdet i maj. Men utan att någon frågade beslutade ministerrådet – förmodligen på rekommendation av den socialdemokratiska gruppen – att det i alla fall skulle läggas fram under detta plenarsammanträde trots att det inte hade gått en månad. Följaktligen har de politiska grupperna inte hunnit utarbeta sina ståndpunkter om betänkandet och har inte heller hunnit diskutera det. Jag ber därför om att vi skjuter upp det till sammanträdesperioden i juni.

Hannes Swoboda, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag tycker att det är egendomligt att Edit Bauer – som jag i vanliga fall sätter stort värde på – glömde nämna att betänkandet har förkastats. Det är också märkligt att Edit Bauer glömde nämna att hon har kontaktat rådet om ett betänkande som har förkastats. Det är inte det vanliga parlamentariska förfarandet. Därför är det helt rätt att sätta upp det på dagordningen.

(Applåder)

Corien Wortmann-Kool, för PPE-gruppen. – (NL) Det är sant att kommissionens lagstiftningsförslag förkastades i utskottet för sysselsättning och sociala frågor.

Men parlamentet har den goda vanan att tillämpa en månads ångerperiod för att se till att vi hinner förbereda oss väl inför plenarsammanträdet. Tvärt emot föredragandens önskemål har man brutit mot parlamentets sedvanerätt i det här fallet. Det är ett mycket komplicerat förslag och även grupperna behöver tid att förbereda sig, något som är omöjligt på två dagar.

Av denna anledning skulle jag vilja be er att stödja föredragandens förslag om att skjuta upp detta till sammanträdesperioden i juni.

(Parlamentet samtyckte till detta förslag.)

Talmannen. – Debatten om Edit Bauers betänkande skjuts upp till nästa sammanträdesperiod.

Torsdag:

När det gäller torsdag finns följande förslag: Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) har begärt att debatten om arresteringen av journalisten Ernest Vardanyan i Transnistrien, som har planerats till torsdag eftermiddag, ska ersättas av en debatt om situationen i Thailand. I stället för debatten om arresteringen av journalisten Ernest Vardanyan i Transnistrien håller vi alltså en debatt om situationen i Thailand. Detta förslag förklaras närmare av Cristian Dan Preda.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Vi har begärt att debatten om situationen för den journalist som arresterades olagligt i Transnistrien på grund av oroväckande anklagelser ska ersättas av debatten om Thailand, eftersom situationen i Thailand har försämrats dramatiskt under de senaste dagarna. Vi uppmanar ledamöterna från alla politiska grupper att se till att vi uppmärksammar situationen i Thailand.

Talmannen. – Vi har hört bakgrunden till förslaget. Finns det någon som vill tala för detta förslag?

Ioannis Kasoulides, för PPE-gruppen. – (EN) Herr talman! Situationen i Thailand försämras för varje timme som går och människors liv står på spel. Det verkar vara ett mycket viktigare ämne för en brådskande debatt för parlamentet på torsdag. Samtidigt sker det viss utveckling i fallet Ernest Vardanyan i den så kallade utbrytarstaten Transnistrien, som initiativtagarna skulle vilja undersöka. Jag anser därför att detta ska ersättas av en diskussion om Thailand.

Francesco Enrico Speroni (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser inte att det vi diskuterar och beslutar här förändrar någonting, varken i Thailand eller i Transnistrien, därför är det meningslöst att flytta runt på ärendena.

Talmannen. – Debatten om arresteringen av journalisten Ernest Vardanyan i Transnistrien kommer att ersättas av en debatt om situationen i Thailand. Detta är brådskande frågor som diskuteras på torsdag eftermiddag.

Arbetsplanen för vårt plenarsammanträde har fastställts.

(Parlamentet samtyckte till detta förslag.)

(Arbetsplanen fastställdes.)

14. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt (artikel 150 i arbetsordningen).

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Herr talman! Bortsett från den finansiella pressen är osäkerheten på euroområdet ...

(Talmannen avbröt talaren och manade till ordning i kammaren.)

Talmannen. – Mina damer och herrar! Var vänliga att inte tala med varandra i kammaren under plenarsammanträdet om ni inte kan göra det tyst. Kolleger på båda sidorna i Europaparlamentet samt i

mitten, ordförande i politiska grupper, kära kollega från Luxemburg – jag ber er att sitta ned och sluta prata. Kära kolleger, detta är ett plenarsammanträde. Sluta prata så att vi kan fortsätta med enminutsanförandena.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Herr talman! Bortsett från den finansiella pressen är osäkerheten inom euroområdet också ett resultat av vidlyftig politisk retorik från europeiska institutioner och politiker. Den svaga ekonomiska styrningen reagerade enligt min mening för sent. Självklart behöver vi ekonomisk jämvikt i EU.

Samtidigt är det nu dags för den europeiska politiska unionen att styra den ekonomiska unionen genom en exitstrategi för den globala krisen och att införa ett effektivare regelverk för att sköta de finansiella marknaderna och för att skydda euron mot spekulativa påtryckningar. Jag syftar exempelvis på behovet av att revidera marknadsmissbruksdirektivet. Av samma skäl upprepar jag mitt förslag om att inrätta en europeisk kreditvärderingsmyndighet.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio (PPE). – (ES) Herr talman! Eftersom jag inte hade möjlighet under "Europeiska minnesdagen för terrorismens offer" den 11 mars, vill jag i dag ta tillfället i akt att hedra de drabbade för den enorma uppoffring de har gjort när de fick betala det yttersta priset i frihetens namn.

Vi måste snabbt börja arbeta på ett direktiv för att skydda terrorismoffrens rättigheter. Det är alltid terrorismoffren som förbises och som förödmjukas när de orättfärdigt jämföras med sina mördare.

Det är hög tid att vi i EU-institutionerna erkänner terrorismoffrens värdighet och bidrar till att försvara deras rätt till skydd och rättvisa. Denna rätt bör snabbt införlivas i en lag som hedrar alla som gör detta möjligt. I lagens första artikel bör det fastställas att stöd till terrorismoffer innebär ett erkännande av deras rätt till rättvisa och att ingen regering någonsin ska behöva betala priset för detta.

Jag uppmanar alla som är i stånd att försvara offren att aldrig glömma att verklig fred är fred som uppstår ur rättvisa. Det är den enda fred som de av oss som tror på frihet och demokrati i Europa och på andra platser i världen bör försvara.

Rosa Estaràs Ferragut (PPE). – (ES) Herr talman! Stängningen av stora delar av det europeiska luftrummet de senaste veckorna efter det isländska vulkanutbrottet har fått allvarliga följder för hela den europeiska ekonomin. Detta gäller självklart passagerare, flygbolag och flygplatser inom luftfartssektorn, men problemen berör även turismsektorn.

Det är detta jag ville tala med er om. I Spanien är detta vår andra största näringsgren. På den ögrupp som jag kommer ifrån är turismen den största industrin. Det finns en enorm oro för följderna av vulkanaskan för turismbranschen. Man talar om förluster på 42 miljoner euro per dag. Detta har varit ett allvarligt slag mot turismsektorn som fortfarande är oroad över vilka de framtida återverkningarna kommer att vara.

Antonio Tajani, kommissionsledamot med ansvar för näringsliv och företagande, har åtagit sig att undersöka förlusterna inom den här sektorn. Det jag begär i dag är att ett stödpaket snabbt tillhandahålls både till dessa flygbolag och till andra verksamheter inom turismsektorn och att turismsektorn prioriteras.

Henri Weber (S&D). – (FR) Herr talman! Europeiska unionen har så många verktyg som kan göra den till en global ledare i tillverkningen av miljövänliga bilar och framför allt elektriska bilar.

Kommissionen måste se till att det här projektet blir ett viktigt EU-mål genom att uppmuntra de stora fordonstillverkarna på vår kontinent att samarbeta med varandra inom allt från forskning och utveckling till marknadsföring. Den måste tala för ett allmänt krav på installation av tillgängliga och kompatibla laddningsstationer i Europa, till att börja med i städerna. Den måste utarbeta och genomdriva riktlinjer och standarder – om möjligt på internationell nivå, men åtminstone på EU-nivå – och det måste göras snabbt. Slutligen måste kommissionen uppmuntra medlemsstaterna att stegvis byta ut den fordonspark som drivs med förbränningsmotorer mot elektriska bilar.

Tanja Fajon (S&D). – (SL) I dag är det den internationella dagen mot homofobi. Jag kan inte förstå att det fortfarande finns många människor som inte låtsas se det våld som grundas på sexuell läggning och identitet. Jag fördömer det å det bestämdaste liksom jag fördömer alla former av våld som grundas på ras, etnisk bakgrund, religion, trosinriktning, ålder eller funktionshinder.

Jag är mycket bekymrad över de vilseledande, kränkande och till och med hatiska uttalanden som fortfarande görs. Jag chockas gång på gång av våldshandlingar, både verbala och fysiska, som begås mot människor på grund av deras sexuella läggning eller mot medlemmar av olika minoriteter.

I dag säger de flesta europeer att burka borde förbjudas. Samtidigt som jag håller med om att ingen borde få tvinga kvinnor att bära sådana klädesplagg är jag oroad över att ett förbud skulle få precis motsatta följder, dvs. att kvinnor som vill bära burka sätts i fängelse. Vi kan inte tillåta att religiösa argument driver diskriminering och våld vidare. I slutändan är vi alla människor. Vi måste därför fundera mycket noga över om vi verkligen inte kan visa ökad tolerans mot människor som skiljer sig från oss eller om vi helt enkelt inte vill göra det.

Teresa Riera Madurell (S&D). – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja uppmärksamma er på initiativet "Science and Innovation Citizens Agenda" som lanserades av rådets spanska ordförandeskap genom ministeriet för vetenskap och innovation.

Den europeiska allmänheten kan besöka webbplatsen www.reto2030.eu och välja vilka utmaningar inom vetenskap och innovation av dem som presenteras av fjorton europeiska personligheter som ska ha lösts år 2030. Resultatet kan ses online samt på en resultattavla i entrén till rådets byggnad i Bryssel fram till den 26 maj. Konkurrenskraftsrådet kommer att informeras om resultatet detta datum.

Jag uppmanar er alla att rösta på någon av dessa utmaningar och sprida information om initiativet i era länder så att – som Jean Monnet skulle ha sagt – vårt personliga deltagande gör det möjligt för oss att gå mot en europeisk union för enskilda individer, mot en europeisk union för allmänheten.

Filiz Hakaeva Hyusmenova (ALDE). – (BG) Herr talman, mina damer och herrar! Demokrati kräver att de institutioner vars uppgift det är att övervaka de medborgerliga rättigheterna, är oberoende av statliga och partipolitiska myndigheter. Kraven i EU-direktiven om tillsynsorgan är identiska när det gäller fullständig oberoende och starka befogenheter, opartiskhet och öppenhet.

Tyvärr genomför man i Bulgarien förändringar av några av de konstaterade framgångarna i vårt demokratiska system, såsom att förlänga ämbetstiden längre än fem år, möjligheten till omval och ett roterande system för utbyte av personal – alla åtgärder som garanterar oberoende. Förändringar görs utan analys eller perspektiv samtidigt som man tar avstånd från god europeisk sed.

En minskning av utgifterna är det enda argument som används för att underminera de institutioner som bekämpar diskriminering, reglerar medierna och skyddar konkurrensen. Det finns redan tendenser som visar att åtgärder riktas mot finansiella institutioner och revisionsinstitutioner.

Jag varnar Europaparlamentet och kommissionen för detta och jag hoppas att det bidrar till att avskräcka från sådana avsikter.

Luigi de Magistris (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill åter betona vikten av en skriftlig förklaring om korruption som jag föreslog tillsammans med fyra andra ledamöter och som halva Europaparlamentet godkände med en rösts majoritet. Syftet var att förpliktiga rådet och kommissionen att utforma en lagstiftning som är verkligt effektiv i kampen mot korruption.

Jag har nyligen besökt Grekland på uppdrag av budgetkontrollutskottet och en av anledningarna till den grekiska strukturskrisen är helt klart slösandet med offentliga medel, något som även förekommer i Italien. Italien har förstörts av korruption som vi har sett på senare tid. Korruptionen beror främst på den olagliga hanteringen av offentliga medel och på förhållandet mellan en politisk fraktion och en fraktion med affärsmän och organiserad tjänstemannakriminalitet.

Det är viktigt att Europaparlamentet utövar påtryckningar på kommissionen och på medlemsstaterna – medlemsstater som inte anpassar sig bör straffas – och att de EU-institutioner som ansvarar för att kontrollera korruption och bekämpa organiserad brottslighet stärks.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar. I dag på den internationella dagen mot homofobi vill jag be er alla att tänka på alla dem som under det senaste året utsatts för våld eller personliga kränkningar liksom psykiska och fysiska övergrepp i våra medlemsstater på grund av sin sexuella identitet.

Enligt EU-fördraget är diskriminering på grund av sexuell läggning förbjuden, men detta förbud har inte genomförts konsekvent av medlemsstaterna. I medlemsstater som Litauen försöker myndigheterna förbjuda "Diversity Parade" och skapar därigenom en homofobisk stämning. I mitt land Tyskland försöker man förhindra bekämpningen av homofobi i skolorna. Vi måste se till att skyddet mot diskriminering på grund av sexuell läggning respekteras som en mänsklig rättighet.

Valdemar Tomaševski (ECR). – (LT) Den 24 februari lämnade jag tillsammans med företrädare från Lettland och Polen in en skriftlig förklaring om likabehandling av jordbrukare inom EU, där vi uppmärksammar det ojämlika stödet till jordbrukare i EU-medlemsstaterna. I vissa medlemsstater är stödet sju gånger högre än minimigränsen. Genomsnittet är fyra gånger högre och många nya medlemsstater ligger under EU-genomsnittet. Den här situationen strider mot en av unionens viktigaste principer – solidaritetsprincipen. Jag uppmanar rådet, kommissionen och parlamentet att likställa direktstödet eller åtminstone minska skillnaderna och samtidigt upphöra med den ojämlika behandlingen av medlemsstaternas jordbrukare. Jag uppmanar ledamöterna att stödja den skriftliga förklaringen nr 11 som handlar om likabehandling av jordbrukare i Europeiska unionen.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Jag vill rikta er uppmärksamhet mot frågan om kiropraktik. Detta är ett oberoende hälsovårdsyrke, där man med hjälp av manuell terapi fokuserar på diagnos, behandling och förebyggande av mekaniska rubbningar i rörelseapparaten och deras följder för nervsystemet och hälsan i allmänhet.

Trots att kiropraktik lärs ut via oberoende, harmoniserade kurser på universitet i hela EU har den ännu inte erkänts enhetligt i EU. För att garantera tillgång till samma vård och behandling för patienter i hela EU uppmanar jag er att skriva under den skriftliga förklaring som jag har utarbetat med hjälp och stöd från andra ledamöter för att få kiropraktik erkänt på EU-nivå.

John Bufton (EFD). – (EN) Herr talman! Brittiska skattebetalare kommer att få skjuta till omkring 10 miljarder brittiska pund för att stödja euron – en valuta som vi beslutsamt avvisade – som en del av stödet på 215 miljarder brittiska pund från Internationella valutafonden. Detta är ett tillägg till stödet på 8 miljarder pund om Grekland inte betalar sina skulder och 5 miljarder pund i lånegarantier till Lettland och Ungern. Det kan sluta med att Storbritannien bidrar med totalt 23 miljarder pund för att stödja euron.

Men om situationen var omvänd kan jag tänka mig att kommissionen skulle gnugga händerna av glädje vid utsikterna till ett vacklande pund och ett försvagat London. Den aktuella förlustbringande lagstiftningen om hedgefonder är ett tydligt tecken på detta. Åberopandet av artikel 122 i Lissabonfördraget är den vagaste tolkning av lagstiftningen jag någonsin har sett. Enligt min mening visar detta att man politiskt för oss bakom ljuset, vilket i sin tur visar att alla punkter i alla artiklar i alla fördrag inte ens är värda pappret de är tryckta på.

Genom att motivera detta med att ytterst ovanliga händelser har inträffat vill jag hävda att man inte väger in den budgetmässiga ansvarslöshet som har skapat denna röra. Det senaste draget berövar Storbritannien avgörande vetorätt genom att tillåta att en kvalificerad majoritet röstar om framtida räddningsaktioner.

(Talmannen avbröt talaren.)

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! För att rättsordningen ska fungera är det helt avgörande att institutionerna underkastas sina egna lagar och bestämmelser. I artikel 24.2 i arbetsordningen står det klart och tydligt: "grupplösa medlemmar ska utse en av medlemmarna till att delta i talmanskonferensens möten". Det står inte att företrädarna ska utses genom omröstning, men vilken annan metod ska användas för gemensamma beslut? Telepatiska signaler kanske?

Förvaltningen för de grupplösa har sagt att företrädarna ska utses genom samförstånd. Men den försökte inte definiera hur samförståndet skulle inrättas och den har inte försökt se till att en företrädare utses med denna metod. När försök har gjorts att välja företrädaren genom omröstning har dessa försök förklarats vara ogiltiga.

Vad har parlamentet svarat på allt detta? Det kommer att ändra reglerna så att företrädarna – så att säga – kan väljas av parlamentets talman i stället för de som delegerar. Hur länge dröjer det innan parlamentets talman stryker vår rätt att rösta under plenarsammanträdena?

Talmannen. – Jag vill påminna er om att Europaparlamentets utskott för konstitutionella frågor tolkar situationer av det här slaget och det kommer självklart att fortsätta arbeta med den här frågan.

Slavi Binev (NI). – (BG) Herr talman, mina damer och herrar! Vulkanaskan i lufrummet över Europa har försenat förfaranden i EU-institutionerna. Detta har särskilt lagt hinder i vägen för Europaparlamentets plenarsammanträde i Strasbourg eftersom hälften av ledamöterna inte kunde ta sig hit.

Strasbourg är förmodligen en svår destination att ta sig till och rent av omöjlig under exceptionella omständigheter. I det här sammanhanget vill jag ställa följande fråga: Är detta inte ytterligare ett tecken på

att Europaparlamentet måste fatta beslut om att bara ha en mötesplats, och det i Bryssel? Jag antar att ni alla håller med om att vi mot bakgrund av finanskrisen skulle spara miljoner av skattebetalarnas pengar om vi skapar en enda mötesplats för parlamentet. Det skulle också göra reserisken, som vår månatliga flytt ofta kallas, till ett minne blott.

Eduard Kukan (PPE). – (SK) Skyddet av människor som tillhör etniska minoriteter är med rätta en viktig del av den internationella utvecklingen och förbindelserna mellan länderna. Vi diskuterar det också här i Europaparlamentets sessionssal och vi betonar europeiska värden och regeringarnas skyldighet att följa dessa värden.

I det här sammanhanget skulle jag vilja tala om frågans politiska känslighet, eftersom det finns en stor risk för missbruk i det här avseendet, särskilt nu när regeringarna agerar ensidigt för att fullfölja dessa frågor utan att rådfråga dem som berörs.

Jag anser att det är oacceptabelt och inte önskvärt att dessa frågor bedrivs på ett okänsligt sätt i syfte att påverka den interna politiska situationen i ett annat land, ibland just före valet. Det skulle normalt anses som arrogans. Om någon inte har förstått mig, så har jag talat om de nuvarande problemen i förbindelserna mellan Slovakien och Ungern.

Monica Luisa Macovei (PPE). – (EN) Herr talman! Korruption har varit en viktig orsak till krisen, med mäktiga företag och mäktiga personer som har utnyttjat politik, institutioner och medel för egen privat vinning. Problemen med korruptionen försvinner inte med utveckling: de blir bara mer sofistikerade. Hittills har de nationella insatserna inte varit effektiva i alla medlemsstater. Vi får inte bortse från denna verklighet, utan i stället erkänna den. Vi har nått en punkt då kommissionen och rådet snabbt måste skapa en solid antikorrupsionsmekanism i unionen och i medlemsstaterna. Förseningar skadar EU-medborgarnas intressen.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Slovenien och Kroatien är två grannländer och nationer som har existerat sida vid sida i flera århundraden utan allvarliga problem. Så är det även i dag och majoriteten av slovenerna anser att Kroatien bör bli EU-medlem så snart som möjligt. År 2009 lyckades de två regeringarna efter 18 års förhandlingar lösa sin gränskonflikt och i synnerhet meningsskiljaktigheterna kring gränsen i norra Adriatiska havet, som självklart har varit en viktig fråga för Slovenien.

Ett internationellt skiljeavtal som tagits fram för att lösa problemet på ett rättvist sätt undertecknades i Stockholm under det svenska ordförandeskapet. Processen med att ratificera avtalet har faktiskt närmat sig sitt slut. Vi i Slovenien ska rösta om det i en omröstning den 6 juni i år.

Jag uppmanar europeiska politiska krafter, framför allt Europeiska folkpartiet, att sätta sig in i den kampanj som genomförs i mitt land den här månaden och att bidra till ett positivt resultat som kan förstärka de goda grannförbindelserna och göra det möjligt för det instabila Balkan att få en europeisk framtid.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (EN) Herr talman! Euroområdet var extremt nära en kollaps för tio dagar sedan, men det europeiska krispaketet har gett vår gemensamma framtid en chans. Jag anser att krisen har mer att göra med de djupt rotade problemen hos vissa euromedlemsstater än med spekulanter, jag talar om medlemsstater med bristande budgetdisciplin, ineffektiva arbetsmarknader och massiva skulder inom den privata sektorn.

Om vi ska rädda euroområdet måste vi reformera dess styrning. Förra veckans styrningsförslag från kommissionen innehåller några bra idéer, bland annat ökad tonvikt på finanspolitiken och en tydlig samordning mellan medlemsstaterna i finanspolitiska frågor. Dessa förslag bör även omfatta ett gemensamt program med strukturreformer. I Spanien förra veckan valde José Luis Rodríguez Zapatero att genomföra ett åtstramningspaket för att kunna undvika den röstmässigt sett mer riskfyllda arbetsmarknadsreformen.

Slutligen ska ni inte oroa er över eurons värde, för den gemensamma valutans nedgång är bra för ekonomin i euroområdet.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL). – (FR) Herr talman! I parlamentet har vi till vår förfäran fått veta att man har inrättat en arbetsgrupp som ska diskutera en "framskjuten status" för Tunisien.

Varför är vi förfärade? Vi är förfärade eftersom vi varje dag får rapporter från det här landet som visar att de män och kvinnor som fortfarande vågar kritisera regimen utsätts för ökade hot och skrämselhandlingar.

Utan att gå igenom de senaste resultaten från kommunalvalen – 90 procent av rösterna gick till personer som befinner sig nära makten – ska jag ge några exempel. Den 6 maj blev journalisten Zouhair Makhoul arresterad och misshandlad av polisen när han var på väg till en middag med den före detta ordföranden för Paris advokatsamfund. Den 18 maj kommer journalisten Fahem Boukadous med all sannolikhet att dömas till fyra års fängelse. Vilket brott har han begått? Han har rapporterat om den sociala oron i Gafsa Basin och om det förtryck detta medförde. Advokaterna Abderraouf Ayadi, Ayachi Hammami, Mohamed Abbou och Radhia Nasraoui utsätts ständigt för hot.

Internet censureras alltmer. Om jag får möjlighet vill jag ge ett exempel: min blogg har nu censurerats ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Herr talman! För närvarande handlar i stort sett alla politiska diskussioner om den ekonomiska och finansiella krisen enbart om hur många miljarder euro som krävs för att täppa till nästa svarta hål. I allmänhet förs dessa diskussioner fortfarande genom att man klamrar sig fast vid Josef Ackermann och hans likar.

Men det vi verkligen behöver är en grundläggande diskussion om det nuvarande monetära systemet. Vi borde äntligen diskutera frågor om hur vi befriar systemet från dess tillväxtkrav. Vad kan vi göra för att kontrollera bankernas strävan att ge kredit? Bör vi avskaffa räntor? Hur kan vi uppnå en åtskillnad mellan värde och penningvärde? Vi borde använda pengar för att skapa värde för samhället, inte för att skapa penningvärde! Innan vi överraskas av händelser bör vi i stället diskutera hur vi kan reformera det monetära systemet inifrån. Men det är bara möjligt om vi har en kraftfull och framför allt oberoende politik.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Herr talman! Jag är säker på att alla är medvetna om att vi nu har en ny regering i Storbritannien som vi kan kalla den liberaldemokratiska/konservativa koalitionen. I överenskommelsen mellan det konservativa partiet och det liberaldemokratiska partiet står följande: "Vi är överens om att det inte längre ska finnas någon överlåtelse av suveränitet eller makt under det kommande parlamentets tid", det vill säga till EU. Men alla som känner till något om allt detta veta att det inte längre kommer att ske någon överlåtelse av suveränitet som kräver en folkomröstning, eftersom allt detta redan har utförts genom Lissabonfördraget. Det kommer inte längre att vara nödvändigt att fråga det brittiska folket eller folket i något annat land i EU. Det kommer att ske ändå.

Men om David Cameron verkligen menar det han säger, då har han ett gyllene tillfälle att faktiskt hålla det löftet. För som min kollega Trevor Coleman påpekade för några veckor sedan här i kammaren innebär ökningen av nya ledamöter i Europaparlamentet att Lissabonfördraget måste omratificeras i alla medlemsstater. I Storbritanniens fall har David Cameron nu ett gyllene tillfälle att antingen inte omratificera fördraget eller låta det brittiska folket rösta om det. Låt oss hoppas att han håller sitt löfte och gör detta.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Förra lördagen firades 55-årsdagen för undertecknandet av det österrikiska statsfördraget på slottet Belvedere i Wien. Detta är utan tvekan ett viktigt datum i Österrikes historia, eftersom det i själva verket innebar att Österrike blev en självständig stat och fick ett eget värde.

Vid detta tillfälle informerade eller rättare sagt uppmärksammade det slovenska utrikesministeriet genom sin ambassadör den österrikiska regeringen på att bestämmelserna i det österrikiska statsfördraget om den slovenska minoriteten i Österrike inte har genomförts ännu. Tvåspråkiga vägs skyltar i Kärnten är så att säga fortfarande ett tabuförklarat ämne och regeringen i Wien har gång på gång fogat sig efter Kärntennationalisternas extremistiska åsikter.

Samtidigt som jag gratulerar österrikarna till denna årsdag uppmanar jag dem att föra en mer vänligt sinnad politik gentemot sina minoriteter.

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Herr talman! I dag under den internationella dagen mot homofobi måste vi ta tillfället i akt att omformulera vårt åtagande om universell respekt för mänskliga rättigheter över hela världen vid en tid då bestämmelser eller bruk som omfattar diskriminering som bygger på sexuell läggning eller könsidentitet fortfarande existerar i ett antal länder.

Vi måste även ännu starkare fördöma det ökande antalet fysiska angrepp och upprepningen av homofobiska uttalanden. Tystnadskoden måste upphöra här. Att lära ut tolerans är en del av lösningen, eftersom attityderna fortfarande måste förändras även i våra europeiska länder. Vi får inte förbise frågan om att lära ut tolerans, tvärtom.

Avslutningsvis måste vi utnyttja den europeiska diplomatin för att garantera att lagstiftning som förordnar att homosexualitet är ett brott förbjuds i de länder där sådan lagstiftning fortfarande är i kraft. Jag vill ta tillfället i akt att framföra en vädjan om detta till Catherine Ashton.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Herr talman! Jag vill framföra mina åsikter om kommentarer som har gjorts av vissa ledamöter från gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet samt gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, som gick till ogrundade attacker mot den bulgariska regeringen.

För första gången sedan övergången från kommunismen inleddes har Bulgarien visat politisk vilja, inte bara i ord utan även i handling, för att bekämpa korruption och organiserad brottslighet. De påtagliga resultat som har uppnåtts i det här avseendet välkomnas både av Bulgariens internationella partner och av det civila samhället inom landet. Stödsiffrorna för premiärministern och inrikesministern är 56 respektive 60 procent.

Men frågan kvarstår om varför Bulgarien har halkat så långt efter och varför landet har sämst levnadsstandard i EU. Svaret på den här frågan finns i den kommunistiska elitens själviska ambitioner under slutet av 1980-talet. Med hjälp av det undertryckande statssäkerhetssystemet och dess tentakler i statsekonomin har de under den 20 år långa övergångsperioden omformat sin politiska makt till ekonomisk makt som de sedan har överlåtit till sina söner och sonsöner. De har även lyckats behålla sina agenter i landets viktigaste ministerier, banker och industrisektorer.

Den nuvarande regeringen bekämpar det oreglerade bindande förhållandet mellan politik och ekonomi med hjälp av alla lagliga instrument som är tillåtna i en europeisk rättsstat.

Jag skulle helt enkelt vilja avsluta genom att uppmana ledamöterna i S&D-gruppen att dra lärdom av erfarenheterna från de tyska ledamöterna när det gäller efterträdarna till det tidigare kommunistpartiet i DDR. BSP (det bulgariska socialistpartiet) är den direkta efterträdaren till kommunistpartiet i Bulgarien på samma sätt som vänsterpartiet i Tyskland. Svårigheterna med att bilda en regering i Nordrhein-Westfalen belyser hur aktuell den här frågan är även just nu i EU.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) Förra veckan gjorde jag ett arbetsbesök för att undersöka situationen för grupperna med säsongsarbetare i Huelva-regionen i södra Spanien. Jag såg några utmärkta saker där som de spanska myndigheterna förtjänar lyckönskningar för. Men det finns även många problem som har med laglig och olaglig invandring att göra, med arbetskontrakt som i framtiden ska skrivas under på modersmålet av dem som vill arbeta utomlands, för att inte nämna det stora antalet problem som har med arbets- och bostadsförhållanden att göra. Jag anser att Europeiska unionens direktiv om säsongsarbetarplanen måste nå parlamentet så snart som möjligt så att vi kan hantera problemen på ett så hjälpsamt och effektivt sätt som möjligt.

Metin Kazak (ALDE). – (BG) Herr talman! Torsdagen den 14 maj på kvällen fick jag i staden Kardzhali i södra Bulgarien ta emot 54 000 underskrifter som har samlats in från medborgare som vill ha normala arbetsvillkor och en stark kommunstyrelse. Namninsamlingen hade samlats in från de sju kommunerna i Kardzhali på bara tio dagar. Människor stöder kampen mot korruption på maktens alla nivåer, och de motsätter sig våldsmetoder och handlingar som utförs för syns skull. Sådana metoder används av den verkställande makten för att fränta domstolar och åklagarmyndigheter deras uppgifter liksom att stympa myndighetens lokala styrning och undertrycka den.

Till exempel har borgmästaren i Kardzhali utretts 138 gånger under det senaste året, 13 gånger för samma projekt. Mer än 700 kontroller har gjorts i 30 kommuner med DPS-borgmästare (rörelsen för rättigheter och friheter) på mindre än ett år, medan kommuner med GERB-borgmästare (medborgare för europeisk utveckling i Bulgarien) har förskonats från sådana kontroller. Dessutom tillät provinsguvernören för Kardzhali inte ens att vi lämnade in namninsamlingen i den faktiska förvaltningsbyggnaden, utan vi var tvungna att träffas utomhus. Jag åtog mig att informera EU-institutionerna om denna civila protest.

Talmannen. – Herr Kazak! Ni talade för snabbt för våra tolkar. De kunde inte tolka ert anförande precis.

Punkten är härmed avslutad.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU*Vice talman***15. Likabehandling av kvinnor och män som är egenföretagare (debatt)**

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Astrid Lulling, för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, om tillämpningen av principen om likabehandling av kvinnor och män som är egenföretagare och om upphävande av direktiv 86/613/EEG (17279/3/2009 – C7-0075/2010 – 2008/0192(COD)) (A7-0146/2010).

Astrid Lulling, föredragande. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! I en tid då omständigheterna kräver exceptionellt mottaglig politik visar det ämne jag ska tala med er om att uthållighet också är en dygd.

Sedan början av 1980-talet har jag upprepade gånger begärt att 1986 års direktiv måste reformeras, eftersom det inte uppfyller sitt huvudsyfte som var att förbättra statusen för medhjälpande makar i familjeföretag på området social trygghet och skydd för kvinnor under havandeskap och moderskap.

När parlamentet 1997 godkände mitt betänkande hade man redan begärt en ändring av direktivet. Ordalydelsen i direktivet var för försiktig även om ministerrådet inte ens hade ställt sig bakom kommissionens ambitiösare förslag från 1984. Trots många påminnelser behövde kommissionen en hel del övertalning fram till oktober 2008, då den slutligen lade fram ett förslag om att upphäva det urvattnade direktivet från 1986 för att ersätta det med en text med en starkare rättslig grund.

Parlamentet godkände ändringarna i första behandlingen den 4 maj 2009. För att förbättra kommissionens förslag ansåg vi i synnerhet att det borde vara obligatoriskt för makar och erkända partner att ta del av socialförsäkringsskyddet för egenföretagare för att bland annat se till att de personligen har rätt till ålderspension.

Om medlemskapet är frivilligt kommer allt för många makar faktiskt att bortse från möjligheten att skapa rättigheter för sig själva. Efter exempelvis en skilsmässa står de då utan socialt skydd, även om de har arbetat i decennier i familjeföretaget och bidragit till dess framgångar.

Tyvärr fick denna princip om obligatoriskt medlemskap inte majoritet i ministerrådet. Det tog dessutom nio månader för dem att komma fram till en gemensam standpunkt. Den utfärdades slutligen av det spanska ordförandeskapet som har visat utomordentlig taktfullhet och uthållighet. Jag skulle vilja tacka ordförandeskapet och Viviane Redings personal som jag har förhandlat med sedan januari. Tack vare deras förståelse och uthållighet kunde vi nå en överenskommelse med rådet som gör det möjligt för det nya direktivet att träda i kraft efter vår omröstning i morgon.

Självklart var vi tvungna att göra eftergifter, men vi är nöjda med att ha gjort en bra insats för egenföretagarnas intressen. De utgör en viktig grupp i EU eftersom de står för 16 procent av arbetskraften, varav en tredjedel är kvinnor. De makar – främst kvinnor – som faktiskt hjälper till att driva familjeföretaget, antingen inom jordbruket, inom hantverksgrenen eller inom den kommersiella eller yrkesmässiga sektorn, är fortfarande i vissa medlemsstater osynliga arbetstagare som om de vore anslutna skulle öka aktivitetsnivån och bidra till att snabbare uppnå målen i EU 2020-strategin.

När jag nu har påmint om direktivets långa och svåra födsel måste jag nämna de framgångar som har nåtts för egenföretagande kvinnor under havandeskap och moderskap och för makar till egenföretagare. På deras begäran gör det nya direktivet det möjligt för dem att vara lediga i 14 veckor. Liksom det tyska ordspråket, *Politik ist die Kunst des Erreichbaren* eller politik är det möjligas konst. Jag vet att det finns vissa ledamöter i parlamentet – som lyckligtvis är i minoritet – som anser att egenföretagare och deras makar bör lösa sitt sociala skydd själva. Jag är mycket van vid det här argumentet, efter att ha hört det för 20–30 år sedan i mitt eget land, då det gjordes obligatoriskt för jordbrukares makar att gå med i jordbrukspensionsfonden.

I dag är dessa människor glada. Jag vill även betona att de framsteg jag har beskrivit stöder subsidiaritetsprincipen, eftersom medlemsstaterna själva får avgöra hur de ska organisera det sociala skyddet för makar i enlighet med sin nationella lagstiftning och om de genomför det på obligatorisk eller frivillig grund.

Som ni ser hinner jag inte berätta om allt jag tycker om i direktivet, men ni kan se att vi fortfarande är i stånd att utarbeta EU-direktiv som tjänar européernas intressen på det sociala området. Direktivet bidrar även till

att minska snedvridningar av konkurrensen på den inre marknaden. Jag vill tacka alla, även mina kolleger i utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, som har bidragit till direktivet.

(Applåder)

Talmannen. – Fru Lulling! Jag ville inte avbryta er men ni hade rätt till fyra minuter nu och två minuter mot slutet. Ni har därför en minut kvar till slutet av debatten.

Günther Oettinger, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag är glad över att vara här under parlamentets debatt om det förslag till rekommendation som Astrid Lulling har lagt fram till kommissionens förslag om tillämpning om likabehandling av kvinnor och män som är egenföretagare.

Vårt förslag ger en kraftfull signal om att vi inte kan se på när kvinnor hamnar i fattigdom på till följd av bristen på socialt skydd. Det är också ett stort steg framåt vad beträffar främjande av kvinnligt företagande. Jag behöver knappast betona vikten av båda dessa punkter i den nuvarande situationen.

Jag skulle vilja ge mitt erkännande åt föredraganden Astrid Lullings insatser för att nå en överenskommelse med det spanska ordförandeskapet om denna tekniskt komplicerade och politiskt känsliga fråga. Kommissionen stödde till fullo texten som utskottet godkände med överväldigande majoritet den 3 maj, och jag uppmanar parlamentet att göra det också. Att godkänna texten i dess nuvarande form skulle ge en tydlig signal till rådet och bana väg för ett slutligt godkännande av förslaget. Än viktigare är att förslaget skulle göra en verklig skillnad på fältet vid en tidpunkt då det verkligen behövs.

Anna Záborská, för PPE-gruppen. – (SK) Jag skulle vilja börja med att tacka ledamoten Astrid Lulling för den långa och systematiska insats hon har gjort med förslaget till ändringar av detta direktiv. I samband med det inlämnade yttrandet vill jag betona tre punkter som jag anser är viktiga.

I EU i dag finns det ett otillräckligt skydd för egenföretagande kvinnor som är mödrar, och situationen för egenföretagare förbättras inte i tillfredsställande grad. Jag hoppas att den godkända texten kommer att tillämpas på alla sektorer och inte bara på jordbruket.

Att skapa gynnsamma villkor för utvecklingen av familjeföretag inbegriper stöd till små och medelstora företag. Detta medför att man måste skapa utrymme för privata initiativ och nya jobb. En del av en sådan miljö är socialt skydd för dem som bestämmer sig för att hjälpa till i makarnas affärsverksamheter. Deras arbete gynnar ekonomin lika mycket som det arbete en anställd utför. De har därför samma rätt till socialt skydd som staten ger anställda.

Men när vi letar efter lämpliga mekanismer för det här skyddet måste vi till fullo respektera subsidiaritetsprincipen. Det måste vara medlemsstaterna som väljer vilket instrument som ska användas.

Slutligen behöver barn sin mamma mer än någonting annat under de första månaderna i livet, oavsett om de föds i Frankrike, Tyskland eller Slovakien. Jag hoppas att det nyframtagna direktivet om mammaledighet snart kommer att utöka föräldrapengen till 18 veckor för alla arbetande mammor utan undantag.

Rovana Plumb, för S&D-gruppen. – (RO) Tack, fru talman. Jag vill framföra mitt tack till kommissionsledamoten, företrädarna för rådet och sist men inte minst till Astrid Lulling som jag har haft ett utmärkt samarbete med. Jag vill även tacka mina kolleger i utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män.

Det krisdrabbade EU befinner sig i en avgörande situation, och detta direktiv stöder kvinnligt företagande. EU måste utveckla och stödja företagande bland kvinnor för att bidra till att skapa arbetstillfällen och garantera lika möjligheter på arbetsmarknaden, särskilt i de nuvarande tiderna.

Genom det här förslaget till direktiv har vi främjat en ståndpunkt om att egenföretagande kvinnor, makar och livspartner till egenföretagare som bestämmer sig för att få barn ska få socialt skydd och betald ledighet. Vi stöder behovet av att garantera skydd för arbetstagares makar för att kunna avlägsna de hinder som förhindrar kvinnor från att bli egenföretagare. Vi stöder även att ge tydliga befogenheter till nationella myndigheter för att främja lika möjligheter för och lika behandling av kvinnor och män.

Avbrott i kvinnornas närvaro på arbetsmarknaden under föräldraledighet bör inte vara ett handikapp för mödrarna. I själva verket måste medlemsstaterna finna lämpliga verktyg för att hjälpa dem att bevara sin yrkesroll i samhället så att de kan finna en balans mellan familjelivet och arbetslivet. Samtidigt välkomnar jag att man inser vikten av att skapa möjligheter för dessa mödrar så att de kan återintegreras i näringslivet och därigenom aktivt bidra till att stödja sin egen familj.

Genomdrivandet och skyddet av ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter och förbättringen av både yrkes- och familjelivet är grundläggande mål som måste främjas genom detta nya direktiv.

Antonyia Parvanova, för ALDE-gruppen. – (BG) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill först och främst tacka Astrid Lulling för de oändligt många timmar hon har lagt ned för att uppnå en god kompromiss och överenskommelse med rådet. Bortsett från många skilda åsikter om enskilda viktiga frågor i direktivet och med tanke på att vi fortfarande befinner oss i andra behandlingen vill jag tydligt förklara att gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa instämmer i den kompromiss som nåtts så att denna lagstiftning kan införas så snabbt som möjligt av medlemsstaterna.

Genom att aktualisera denna lagstiftning kan vi garantera lika behandling av män och kvinnor med särskild vikt vid frågan om socialt skydd och då särskilt socialt skydd för egenföretagande kvinnor. Denna nya rättsliga ram gör det möjligt för oss att garantera samma skyddsnivå i båda fallen, när kvinnor är egenföretagare och när de bara är makar och partner till egenföretagare.

Som ett resultat av detta förslag till ändringar av direktivet kommer medlemsstaterna att tillhandahålla standardiserade sociala skydds rättigheter, inklusive 14 veckors betald föräldraledighet för egenföretagande kvinnor och för makar eller livspartner till egenföretagare.

Förslaget till ändringar av direktivet är ett tämligen gångbart och positivt beslut som kommer att ge egenföretagande kvinnor och makar eller livspartner till egenföretagare möjlighet att få samma sociala skydds rättigheter som anställda har. Makar och partner är inte anställda. Men man måste tänka på att de vanligtvis hjälper egenföretagare – en metod som är utbredd i mitt land inom jordbrukssektorn, i små företag och i de fria yrkena.

Aktualiseringen av lagstiftningen gör det möjligt för medlemsstaterna att bestämma och ge kvinnliga egenföretagare och makar som hjälper egenföretagare möjlighet att frivilligt eller obligatoriskt omfattas av det sociala skyddsnätet. Detta borde garantera lika bra socialt skydd och rättigheter för kvinnor som är anställda i familjeföretag inom jordbruket. Jämte hanteringen av marknadsrisker, produktionen och finanskrisen måste de även se till att skaffa sig bästa möjliga socialförsäkring och sjukvårdsförsäkring.

Detta är det enda sättet att faktiskt förbättra situationen för både kvinnliga egenföretagare och makar och kvinnliga livspartner, i första hand med tanke på att deras sociala och ekonomiska skydd är beroende av det skydd som deras make och partner har.

Jag anser att denna omfattande rättsakt utgör ett litet men ändå ytterst viktigt steg för likabehandlingen av män och kvinnor. Detta är vägen mot att uppnå det strategiska syftet om lika rättigheter för män och kvinnor och mot det program som vi nyligen har uppdaterat – handlingsplattformen +15 från Peking.

Genom att ta detta lilla men nödvändiga steg anser jag att vi kan fortsätta gå mot bättre program för reproduktiv hälsa, en allmän hälsovårdsmarknad i EU och försäkringstjänster och mot skydd för kvinnor under havandeskap och moderskap och god livskvalitet, oavsett geografiska, sociala, kulturella och etniska skillnader. När vi går i denna riktning får vi frihet att prioritera och ett användbart sätt att kombinera karriären med familjelivet för att därmed skapa en sund och harmonisk grund med jämställdhet och ansvarighet mellan könen.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Fru talman! Jag vill självklart också gratulera Astrid Lulling samt alla ledamöter i rådet och kommissionen som har arbetat på det här direktivet.

Icke desto mindre vill jag poängtera samma sak som Astrid Lulling. Jag anser att det är oroväckande att vissa medlemsstater sätter så många hinder i vägen för standardiseringen av icke-diskriminering och likabehandling på EU-nivå. Det är inte enda gången vi har sett detta. Vi ser det även i fallet med direktivet om diskriminering på flera grunder och likabehandling på andra områden. Jag anser att det är något som vi bör stanna upp och fundera över.

Vi kan inte återropa subsidiaritet när vi diskuterar en sådan viktig och grundläggande fråga som handlar om tydliga och grundläggande rättigheter för alla som lever i EU. Jag anser att detta aldrig får bli en ursäkt för att tillåta att någon människa att drabbas av diskriminering inom EU.

Jag anser att det direktiv som ska godkännas – och jag hoppas att det blir så – nu kommer att lösa en del av detta problem. Det är bra och viktigt. Det garanterar ökad likabehandling för personer som just nu försöker bli egenföretagare och följaktligen också för de personer som är beroende av dem, det vill säga egenföretagarens maka eller make.

Det oaktat finns det ytterligare en viktig fråga, och detta är något som jag anser att vi måste poängtera. Vissa har kallat den ökade föräldraledigheten till 14 veckor en framgång, och visst är det så. Men vi får inte glömma att det finns ett annat direktiv som också betonar behovet av att av jämlikhetsskäl utöka denna ledighet – och jag hävdar bestämt att det är ledighet och inte sjukfrånvaro.

Detta innebär nödvändigtvis också att det inte får förekomma diskriminering, inte bara mellan medlemsstater utan även mellan de typer av verksamheter som utförs av de personer som vill ansöka om ledigheten. Följaktligen är detta behov av att garantera lika rättigheter – både mellan medlemsstater, mellan olika verksamheter och mellan det socialförsäkringsskydd vi har i dag – en prioritering som, och det insisterar jag på, sträcker sig längre än det direktiv vi ska godkänna i dag.

Marina Yannakoudakis, för ECR-gruppen. – (EN) Fru talman! För det första vill jag gratulera Astrid Lulling till betänkandet: hon har gjort en tapper insats.

När jag först hörde talas om betänkandet undrade jag hur det skulle fungera logistiskt. Betänkandets syfte är beundransvärt och stöder principen om likabehandling för egenföretagande kvinnor och män och deras makar.

Men sedan funderade jag över hur betänkandet skulle tas emot av exempelvis egenföretagare som rörmokare eller elektriker. Som argument kan vi säga att företagarens hustru hjälper honom på kvällarna med pappersarbetet och besvarar telefonen hemifrån. Hur kan betänkandet tillämpas här?

Förväntas han betala sociala avgifter för sin hustru, så att hon vid behov kan få föräldraledighet? Kan denna egenföretagare som kämpar i dagens ekonomiska klimat ha råd att betala denna indirekta skatt och vill han och hans hustru ha denna extra börda? Om de inte ser det som en förmån skulle de inte betala avgifterna – när allt kommer omkring vet ingen att hon hjälper sin man – och är inte detta just vad äkta makar gör: hjälper varandra?

Sedan vidareutvecklade jag scenariot. Några år senare skiljer de sig som många gör, och vad händer då? Den stackars mannen kommer att bli utblottad av sin hustru i domstolen för att han inte har betalt avgifterna. Intressanta tider och en intressant sidoeffekt av vårt betänkande.

Antalet egenföretagare i Storbritannien har ökat till 1,7 miljoner. En anledning till denna ökning är att anställningsmöjligheterna är färre i dag och därför undersöker människor möjligheten att starta egen verksamhet. Borde inte staten under dessa omständigheter stödja deras ansträngningar?

Jag har granskat Astrid Lullings ändringsförslag och anser att hon har gjort en tapper insats för att förbättra det som ursprungligen var ett klumpigt betänkande om egenföretagande. Men jag är fortfarande oroad över att lagstiftningen om arbetsmarknadsfrågor utformas i Bryssel. Jag anser att detta arbete borde överlåtas till de nationella regeringarna som har de bästa förutsättningarna för att bedöma sina medborgares behov, vilket även konstateras i betänkandet.

Jag stöder Astrid Lullings rekommendationer om att man i de nationella systemen bör erkänna betydelsen av att skydda egenföretagare och att vi borde motsätta oss alla former av diskriminering. Men jag är inte övertygad om att parlamentet är den bästa platsen för att arbeta med arbetsmarknadsfrågor.

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Fru talman! Jag vill tacka rådet och kommissionen. Jag vill också uppriktigt tacka kollegan Astrid Lulling. Tack vare Astrid Lullings mycket engagerade och utmärkta arbete i detta ärende är vi nu framme vid andrabehandlingen. Vi har en överenskommelse om egenföretagares och livspartners rätt till likabehandling och från GUE/NGL:s sida stöder vi förslaget.

Den arbetskraft vi talar om är ofta kvinnor och de har tidigare varit osynliggjorda. Med en nödvändig revidering av det tidigare direktivet tar vi bort den diskriminering som det varit frågan om och som egenföretagare och deras livspartners har drabbats av.

Naturligtvis ska kvinnor med egna företag och egenföretagares partner omfattas av medlemsstaternas socialförsäkringssystem. En viktig del i det framförhandlade direktivet är också att kommissionen, vid ett eventuellt kommande direktiv om längre föräldraledighet för anställda, ska underrätta parlamentet och rådet för att vi ska ha möjlighet att eventuellt likställa anställdas och egenföretagares rättigheter.

Jag vill också tillägga att med tanke på EU2020-strategin och ansträngningarna för att öka tillväxten inom EU så måste diskrimineringen av kvinnliga egenföretagare upphöra. De ska också ha rätt till föräldraledighet och kunna förena arbetsliv och familjeliv, något vi så ofta diskuterar.

Mara Bizzotto, EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Om det fortfarande finns någon skillnad mellan män och kvinnor på arbetsmarknaden, vet vi mycket väl att denna skillnad är mer utpräglad bland egenföretagare. Kvinnor tvingas i själva verket alltför ofta att offra sina egna karriärambitioner för att ta på sig den roll och den arbetsbörda som den absurda situation då man ägnar sig åt sin familj medför.

För att lösa detta problem anser jag att vi måste vidta åtgärder – som dem som ingår i det direktiv vi diskuterar – samtidigt som vi låter familjen vara vår ledstjärna. Bara på detta sätt kommer dessa åtgärder att vara meningsfulla och framgångsrika!

Att frita kvinnor från det kvalfyllda dilemmat om att välja mellan rollen som mamma, hustru och företagare, innebär att lindra familjens arbetsbörda och gå direkt till frågans kärna genom specifika positiva åtgärder för att stödja familjen. Om åtgärdspaketet inte sätter familjen i centrum kommer det bara att vara en salig röra av strategier som i sista hand visar sig vara fruktlösa.

Christa Klaß (PPE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Efter 24 år är det dags att aktualisera och anpassa direktivet om principen om likabehandling mellan kvinnor och män som är egenföretagare.

Två år efter att kommissionens lade fram sitt förslag har det spanska ordförandeskapet nu förhandlat fram en genomförbar och godtagbar kompromiss med vår föredragande Astrid Lulling. Naturligtvis innehåller den inte allt vi kunde ha önskat. Fler bestämmelser och fler försäkringsskyldigheter diskuterades. Vi var tvungna att lösa frågan om hur stränga restriktionerna borde eller kan vara när det gäller det nödvändiga sociala skyddet för kvinnliga egenföretagare och i synnerhet för medhjälpande makar som oftast är kvinnor. Om kvinnor hjälper till i små och medelstora företag måste de åtminstone ha eget skydd. Detta måste dock även komma från företaget självt.

Som vi vet utgör egenföretagande en möjlighet, men även en risk – särskilt när det gäller inkomstnivån som ofta varierar. Men det är inte bara med privata medel som risken för grundläggande socialt skydd kan täckas. Alla människor i samhället bör ansvara för sitt eget skydd – efter bästa förmåga – för att inte bli en börda för samhället och för att vara skyddade i alla livets situationer. Jag är nöjd med att förslaget omfattar alla egenföretagare och att räckvidden inte begränsas till jordbrukare. Medlemsstaterna kan själva välja vilken väg de vill gå – om de vill göra skyddet obligatoriskt eller frivilligt. Det är subsidiaritet.

Den 14 veckor långa föräldraledigheten för kvinnliga egenföretagare är ett bra beslut. Det jämställer dessa kvinnor med anställda kvinnor och ger dem tillräckligt mycket tid för att både mamman och barnet ska kunna återhämta sig. Detta nya direktiv är ett stort steg mot jämlikhet och utgör en viktig minskning av riskerna för män och kvinnor som antar egenföretagandets utmaningar. Jag vill tacka alla som har bidragit till det.

Britta Thomsen (S&D). – (DA) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Direktivet om likabehandling av kvinnor och män som är egenföretagare är enormt viktigt, eftersom det säkrar sociala villkor jämförbara med de villkor som gäller anställda kvinnor. Direktivet berör miljontals europeiska kvinnliga egenföretagare, entreprenörer eller kvinnor som hjälper sina makar.

Den viktigaste och huvudsakliga delen av direktivet är rätten till minst 14 veckors föräldraledighet. Behovet av att säkra bättre villkor för kvinnliga egenföretagare blir uppenbart när vi ser på hur få kvinnor, relativt sett, som för närvarande blir egenföretagare. I EU är endast åtta procent av den kvinnliga arbetskraften egenföretagare, medan siffran är 16 procent för män. Vi måste motivera fler kvinnor att bli egenföretagare och i det här avseendet utgör direktivet ett steg i rätt riktning. Många kvinnor skulle vilja bli egenföretagare, men vågar inte på grund av de osäkra sociala villkoren. Jag anser att direktivet bör ses mot bakgrund av det viktiga arbete om den generella föräldraledigheten som har utförts av utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män. Att trygga rätten för alla europeiska kvinnor att ta ut föräldraledighet utan att försvaga deras position på arbetsmarknaden är en milstolpe för jämställdheten i EU.

Om vi i EU ska uppnå vårt mål om att garantera välfärden för våra medborgare, måste vi ge EU:s kvinnor en ordentlig möjlighet att ta ut föräldraledighet. Om vi i EU ska nå vårt mål om att garantera välfärden för våra medborgare måste vi även öka födelsetalen. Jag hoppas att detta direktiv bara är det första av två steg för att uppnå detta. Vi ser nu till att alla kvinnor i EU har rätt att ta ut föräldraledighet. Nästa steg måste vara att tillhandahålla pappaledighet också så att vi kan garantera verklig jämställdhet.

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Fru talman! Först av allt vill jag tacka föredraganden för en utmärkt kompromiss. Vi har nyligen diskuterat konkurrensförmåga i EU, i synnerhet inom ramen för EU

2020-strategin, och hur vi kan skapa den här typen av konkurrensförmåga genom att framför allt öka antalet små och medelstora företag.

Om vi vill stimulera företagande är de frågor som nu övervägs när det gäller tillämpning av principen om likabehandling av män och kvinnor som är egenföretagare mycket viktiga och de ingår i den här debatten. Vi måste skapa ett verkligt alternativ i fråga om företagande för personer, både män och kvinnor. Vidare borde det finnas stöd för akademiskt företagande, och det borde göras till en del av utbildningsprogrammen. I detta hänseende ligger vi långt efter bland annat Förenta staterna.

När vi talar om jämställdhet måste vi tänka på att en av de indikatorer som beskriver jämställdhetssituationen särskilt är frågan om företagande och möjligheterna att vara företagare oavsett kön. Om vi jämför siffrorna i EU ser vi att de flesta företagare fortfarande är män. Om vi ser på tillväxten bland företagen och hur vi kan stödja detta gör det mig ont att säga att statistiken just nu visar att önskan om tillväxt bland kvinnliga företagare är mycket lägre än bland männen.

Det finns förstås många skäl till dessa siffror, men faktum är att exempelvis det sociala skyddssystemet för företagare för närvarande är så otillfredsställande att det utgör svårigheter framför allt för kvinnliga företagare som vi har hört i den här diskussionen. Om vi dessutom ska kombinera frågorna om mammaledighet, pappaledighet och företagande, krävs särskilda åtgärder eftersom egenföretagarens arbete ofta av naturen är oregelbundet, arbetsdagen är lång och uppehållet är osäkert. Texten till rättsakten är ett utmärkt steg mot ett mer motiverande och jämställt synsätt på företagande.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Fru talman! Det är viktigt att den här processen avslutas trots dess begränsningar. Det är dags att se till att alla kvinnor som arbetar – även de miljoner kvinnliga egenföretagare samt makar och faktiska partner till egenföretagare – har samma rättigheter, särskilt när det gäller föräldraledighet.

Även om direktivet följer rätt principer går det inte hela vägen i kampen mot diskriminering och för att garantera likabehandling. Det är ett positivt steg som vi stöder. Men vi vill inte nöja oss med 14 veckors föräldraledighet, och vi har siktat inställt på ett nytt direktiv om mammaledighet och pappaledighet för att också bemöta dessa situationer i framtiden.

Detta är förstås en fortgående kamp, även om vi välkomnar de framsteg som har gjorts hittills och gratulerar föredraganden till hennes engagemang under processen som helhet.

Pascale Gruny (PPE). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! I dag sänder Europaparlamentet ett tydligt budskap till kvinnor som hjälper sina egenföretagande makar. Från och med nu kommer deras sociala rättigheter att förbättras avsevärt och jag skulle vilja gratulera föredraganden Astrid Lulling till det arbete hon har utfört.

EU måste skydda. Genom den nya definitionen "medhjälpande maka" kommer makar och partner att ha rätt till socialt skydd i händelse av sjukdom eller pension. Bagares makar kommer nu att kunna dra fördel av sociala rättigheter.

Det är dock sorgligt att rådet inte samtyckte till obligatoriskt medlemskap, utan endast godkände systemet med frivilligt medlemskap.

Föräldraledighet föreskrivs även för alla kvinnor. Den nya texten föreskriver en lägsta föräldraledighetsperiod för kvinnliga egenföretagare och makar till egenföretagare i hela EU. Längden på denna ledighet har för närvarande fastställts till 14 veckor. Jag är skuggföredragande för gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) för direktivet om säkerhet och hälsa på arbetsplatsen för arbetstagare som är gravida. Jag hoppas verkligen att föräldraledigheten kommer att ökas när denna text godkänns. Varför inte i efterhand öka den för kvinnliga egenföretagare?

Avslutningsvis har EU föreslagit några kreativa och praktiskt inriktade lösningar för att hjälpa par att förena yrkeslivet med familjelivet. Det är nu dags att övergå till att vidta åtgärder och att genomföra förslagen så snabbt som möjligt. EU:s kampanj för att skydda kvinnor gör framsteg med denna text. Men som parlamentsledamöter måste vi fortsätta att undanröja den bristande jämställdheten mellan kvinnor och män.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Fru talman! Detta direktiv måste snarast granskas. Detta betänkande är viktigt eftersom vi genom det kommer att lösa den orättvisa och diskriminerande situationen för egenföretagare och samtidigt främja kvinnors verksamhet som egenföretagare.

Från och med nu har kvinnor som är egenföretagare och makar och i praktiken partner till egenföretagare rätt till moderskapsersättning som varar lika länge och ger samma ersättning som den som löntagare erhåller. Förutsättningen är emellertid att man bidrar till den sociala tryggheten. Det är riktigt och bara rättvist att det är på det sättet eftersom löntagare också bidrar till den sociala säkerheten.

Det anses också i grunden rättvist att rätten till mammaledighet inte inskränks till jordbrukssektorn och att den utsträcks till alla egenföretagare, som jag minns utgjorde 10,5 procent av alla arbetstagare i EU 2007. Detta är enligt min åsikt anledningen till att denna rätt bör gälla alla egenföretagare, oberoende av deras verksamhetsområde, vare sig det är inom hantverk, handel, de fria yrkena eller små och medelstora företag.

Vi måste främja jämställdhet och därför hoppas jag att Europaparlamentet kommer att anta de förslag som redan har antagits av utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Det är mycket viktigt att genomföra de aktuella åtgärderna ur ekonomisk och social synpunkt men också på grund av de värden som skyddet av familjen och lika möjligheter utgör.

Den nuvarande krisen och den stigande arbetslösheten har orsakat drabbar framför allt de svagare grupperna. En av dessa grupper är kvinnorna. Därför kommer rättsliga åtgärder med bestämmelser om lika ställning för egenföretagarna att göra det lättare för kvinnor att starta egna företag. Det är därför viktigt med tanke på behovet av att påskynda den ekonomiska utvecklingen i EU och minska arbetslösheten, men det är också viktigt på grund av att allt fler kvinnor beslutar att starta eget. De fattar besluten, de är ansvariga för sina egna företag och beslutar vad som ska göras och hur pengarna ska användas och de bör inte utsättas för någon diskriminering.

Små företag är därför ett område där kvinnor kan uppfylla sina ambitioner – kvinnor som vill vara yrkesmässigt aktiva och som inte vill ge upp sitt familjeliv. Dessa åtgärder gör det också möjligt för medlemsstater som ser allvarigt på familjepolitiken att passa på att förbättra sin egen lagstiftning. Jag vill också fästa uppmärksamheten på en viss grupp som behöver skyddas ytterligare och vars situation vi måste ta hänsyn till. Jag talar om kvinnor som arbetar i hemmet. Hemarbete behandlas inte som arbete, trots att det i själva verket innebär att omkring 200 uppgifter utförs varje dag. Kvinnor som arbetar i hemmet är ofta inte skyddade av ålderspension eller sjukvårdsförmåner och är inte berättigade till någon semester. När det gäller detta anser jag att bestämmelser bör genomföras för att göra det lättare för dessa kvinnor att dra nytta av alla former av socialt skydd.

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Fru talman! Jag vill än en gång tacka både Astrid Lulling och det spanska ordförandeskapet. Astrid Lulling för hennes uthållighet, orubblighet och hårda arbete för att komma till den punkt där vi befinner oss i dag, och det spanska ordförandeskapet för att det har låtit olika och rivaliserande åsikter komma till uttryck i rådet, vilket har gjort det möjligt för oss att ha denna överenskommelse framför oss på bordet i dag.

Under denna debatt behandlar vi förslaget till ändringar av direktiv 86/613/EEG, där det tydligt framgår att direktivet inte uppfyller de mål som har satts upp för det. Jag anser att det är viktigt att belysa den avgörande betydelsen av denna överenskommelse i en tid av kris och osäkerhet i EU, som dock inte har hindrat oss från att göra framsteg med det sociala skyddet av kvinnliga egenföretagare i unionen.

Jag vill påminna er om att mer än 10 procent av arbetstagarna i EU var egenföretagare 2007. Den överenskommelse vi har nått kanske inte är den bästa lösningen, men genom den finns det möjlighet till ytterligare framsteg i framtiden.

Huvudmålet för detta direktiv är att det sociala skyddet ska utsträckas till partner till alla egenföretagare, inklusive ogifta par, och att alla egenföretagare eller par som är egenföretagare ska täckas av en socialförsäkring som i dag inte erbjuds dem av alla medlemsstater.

Vid denna tidpunkt är vi aktivt upptagna med att utforma EU 2020-strategin, där vi ska utforma framtiden för den europeiska modellen. Inför denna framtid kan vi inte försumma principen om likabehandling, och därför är det viktigt att gå vidare med den typ av åtgärder som gör att denna princip garanteras. Jag hoppas att det steg vi tar i dag, med antagandet av detta förslag, är det första av många framtida åtgärder.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Det gläder mig att Astrid Lullings betänkande har antagits nästan enhälligt av utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män. Detta betänkande gäller ett förslag till ändringar av direktivet om tillämpningen av principen om likabehandling av kvinnor och män som är egenföretagare.

Det är mycket viktigt att en kompromiss har nåtts och att en förbättring har gjorts av situationen för egenföretagare, som uppgår till omkring 10 procent av alla aktiva på arbetsmarknaden. Bland de ändringsförslag som har införts är det viktigaste möjligheten för egenföretagare och deras makar eller livspartner att få sociala förmåner, däribland och viktigast möjligheten att betala bidrag till sin egen ålderspension och även att få betald mamaledighet i likhet med den som ges till kvinnor som är anställda av en arbetsgivare. Dessa rättigheter ska tillhandahållas genom lagstiftning på EU-nivå.

Dessa åtgärder kommer inte bara att bidra till att förbättra kvinnornas situation. Genom dem kommer också de betydande orättvisor som finns mellan egenföretagare och personer som är anställda av en arbetsgivare att minska. Miljontals människor som arbetar i familjeföretag kommer äntligen att få möjlighet att dra nytta av ett frivilligt socialt skydd som bygger på tillhörighet till ett socialförsäkringssystem, utan vilket de hade befunnit sig i en sämre situation. Detta är ett viktigt framsteg, än mer eftersom det under många år har varit omöjligt att uppnå den kompromiss som man enades om i år.

Jag uppmuntrar alla ledamöter att stödja detta betänkande. Jag vill nu sluta med att uppriktigt tacka Astrid Lulling, eftersom många kvinnor som är egenföretagare tack vare detta betänkande kommer att finna livet lättare.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Med detta utmärkte betänkande av Astrid Lulling försöker Europaparlamentet ytterligare minska skillnaderna i behandlingen mellan män och kvinnor i arbetslivet och jag välkomnar denna ändring. Det är ytterligare ett steg på en fortfarande mycket lång väg.

Jag anser att det är viktigt att betona betydelsen av socialt skydd för medhjälpande makar eller erkända livspartner till egenföretagare. Vi får inte glömma att medhjälpande makar i många EU-länder inte har någon egen ställning, att deras arbete inte erkänns och att de inte omfattas av någon socialförsäkring för egenföretagare. Vi har hunnit till år 2010 och kvinnor i vissa medlemsstater saknar fortfarande erkännande av sina rättigheter och är helt beroende av sin makes försäkring.

I dessa tider av ekonomisk kris kan vi inte tillåta att dessa medhjälpande makar är beroende av ett system som skulle kunna göra att de hamnar i fattigdom från ena dagen till den andra, till exempel i händelse av skilsmässa. Därför kan vi inte gå med på möjligheten att medlemsstaterna behåller nationella bestämmelser som innebär en begränsning av tillgången till speciella system för socialt skydd eller till en viss nivå av finansiering. Medhjälpande makar måste omfattas av pensioner, familjebidrag, sjukvård, förmån vid arbetsoförmåga och förmåner vid graviditet och moderskap.

Till sist är det i detta skede av förhandlingarna medlemsstaterna som kommer att besluta om detta sociala skydd ska genomföras på obligatorisk eller frivillig grund. Därför uppmanar jag på det bestämdaste alla medlemsstater att göra sitt yttersta för att se till att detta skydd blir obligatoriskt. Vi måste alla bekämpa avsaknaden av anställningstrygghet och underlåtelsen att erkänna rättigheter, framför allt i tider av ekonomisk kris.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Även jag vill tacka föredraganden Astrid Lulling för det arbete hon har utfört. I likhet med andra ledamöter delar jag hennes åsikt att det ökade skyddet vid graviditet och moderskap för kvinnor som är egenföretagare och förbättringarna för makar till egenföretagare genom detta direktiv inte bör begränsas till endast personer som arbetar inom jordbruket, utan att det naturligtvis också måste gälla andra områden, inklusive de fria yrkena. Medhjälpande makar har inte överallt sin egen rättsliga status och därför erkänns inte alltid deras arbete och de har inga oberoende socialförsäkringar. Det är absolut nödvändigt att erkänna deras yrkesmässiga status och att fastställa deras rättigheter. Det gläder mig att rådet har beaktat parlamentets yttrande från första behandlingen om att förmåner vid graviditet och moderskap bör göra det möjligt att ta en paus på minst tre månader, den minimitid som är nödvändig för ett normalt graviditetsförlopp och för moderns fysiska återhämtning efter en normal födelse, trots att det för barnets sunda utveckling är bäst att ha minst två års individuell vård i hemmet. Jag beklagar att rådet inte betraktar dessa tre månader som den absoluta miniminorm som ska tillhandahållas automatiskt genom medlemsstaternas socialsystem och att endast ytterligare utbetalningar skulle kunna tillhandahållas på frivillig grund.

Antigoni Papadopoulou (S&D). – (EL) Fru talman! Även jag vill stödja och välkomna den nuvarande kompromissen eftersom man där tar upp frågan om det demokratiska underskott som framför allt kvinnor i årtal har varit utsatta för när de hjälper sina män som är egenföretagare inom handeln, i hantverksföretag, i små och medelstora företag och inom de fria yrkena utan att få något erkännande för sitt arbete under årens lopp.

Egenföretagare och deras partner, av vilka de flesta är kvinnor, har rättigheter. De är inte osynliga arbetstagare. De har rätt till socialförsäkring, sjukvård, pension, mammaledighet, föräldraledighet och pappaledighet. Kvinnor har i årtal offrat sig för sina män, för deras yrkesmässiga utveckling, för sina barn och sin familj genom att tillhandahålla billigt obetalt arbete. Efter en skilsmässa eller efter sina mäns död lämnas de ofta utan försäkring, utan förmåner eller ersättning.

Genom den nuvarande kompromissen tar man itu med de befintliga orättvisorna. Emellertid står det helt klart att det krävs ytterligare stöd till kvinnorna för att främja jämställdheten för kvinnligt företagande, framför allt i en tid av ekonomisk kris och när EU utformar sin politik för morgondagen, för EU 2020.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! Tack för att ni låter mig tala om denna fråga. Omkring 30 procent av alla egenföretagare i EU är kvinnor. De är framför allt högt representerade i små och medelstora företag, framför allt inom tjänstesektorn, och därför lämnar de ett betydande ekonomiskt bidrag till vårt samhälle.

Dessa kvinnor bör få samma möjligheter som sina manliga kolleger utan att tvingas utnyttja kvoter och liknande. Kvinnor som är företagare måste ofta brottas med problemet att det skulle kunna innebära en risk för deras uppehälle att bli mor. Med hänsyn till den alltmer växande åldrande befolkningen är det nu viktigare än någonsin att garantera en effektiv trygghet vid graviditet och moderskap och att ge företräde för familjerna.

Familjeföretag där kvinnorna hjälper till i företaget spelar också en viktig roll – vare sig det sker i de fria yrkena, i hantverksföretag, inom detaljhandeln eller framför allt inom jordbruket. Inom alla dessa områden är det nödvändigt att garantera lämpligt socialt och rättsligt stöd.

Likväl bör medlemsstaterna alltid behålla sin behörighet när det gäller sociallagstiftningen och denna bör aldrig överföras till EU. Det gäller att använda kompromisser och alternativ för att ta hänsyn till olika socialpolitiska traditioner, till exempel när det gäller om försäkring för medhjälpande makar ska göras obligatorisk eller frivillig.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill också gratulera Astrid Lulling. Jag välkomnar att man genom detta betänkande tar ytterligare ett steg mot att förverkliga principen om likabehandling av män och kvinnor, även inom området för egenföretag. En viktig hörnsten – och det med rätta – är att detta inte bara omfattar makar utan också livspartner. Äntligen får medhjälpande partner åtnjuta samma nivå av socialt skydd och det gäller också skyddet under graviditet och moderskap.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Fru talman! Även jag vill gärna gratulera Astrid Lulling. Genom betänkandet får framför allt kvinnor helt nya möjligheter inom området för egenföretagande i små och medelstora företag. Under en kris som denna bör vi tänka på att egenföretagande lämpar sig för framtiden, att nya arbetstillfällen kan skapas här och att det också gör det möjligt för oss att utveckla helt nya sektorer. Vi har till exempel inrättat en *Girls' Day* för att uppmuntra unga kvinnor att ägna sig åt tekniska yrken, eftersom helt nya möjligheter uppkommer inom dessa tekniska yrken, och i vårt nuvarande samhälle är människor inte riktigt medvetna om alla de yrken som är tillgängliga för kvinnor. Slutligen är det också kvinnor som otaliga gånger garanterar stabiliteten inom finansområdet. Jag anser att det i kristider är särskilt viktigt att se till att det egna kapitalet och riskkapital i företag kan utnyttjas även av kvinnor.

Günther Oettinger, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! I dag har vi gjort framsteg i kampen mot fattigdomen och för främjandet av kvinnors egenföretagande. Detta är inte slutet på processen, men det är ett mycket stort framsteg. Under förutsättning att rådet stöder betänkandet kommer kvinnor som är egenföretagare för första gången att ha rätt till mammaledighet. Medlemsstaterna kommer också att ha en tydlig skyldighet att på begäran bevilja socialt skydd till medhjälpande makar.

Jag vill tacka utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män och hela parlamentet för allt arbete som har utförts för att nå denna framgång.

Till sist vill jag säga ett par ord till Astrid Lulling, som i många år personligen har kämpat för denna fråga. Denna kamp har nu vunnits och jag är djupt tacksam för hennes engagemang, som har lett till denna enastående prestation.

Astrid Lulling, föredragande. – (DE) Fru talman! Jag vill först tacka Günther Oettinger för att han har företrätt sin kollega Viviane Reding på en sådan utmärkt engelska.

(FR) Mina damer och herrar! Jag är nöjd. Jag är tacksam mot alla ledamöter som begärde ordet eftersom de stöder den ståndpunkt som intas av den överväldigande majoriteten i utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, vilket kommer att göra det möjligt att denna text blir antagen i morgon.

Jag vill lugna Raül Romeva i Rueda. Denna text är inte fullkomlig. Den når fortfarande inte riktigt upp till mina krav. Vi har ännu inte vunnit kriget, men vi har vunnit ett viktigt slag. Detta är ett steg i rätt riktning.

Jag vill också säga till Raül Romeva i Rueda och Ilda Figueiredo att de inte ska oroa sig för skyddet vid graviditet och moderskap. Deras önskemål tillgodoses genom skäl 17a. Läs det! Jag har inte tid att läsa upp det. Det finns bara ett ändringsförslag. Om vi skulle rösta om det vore det inte möjligt att anta direktivet under det spanska ordförändskapskapet och vi skulle riskera att förlora månader, om inte år, och till ingen nytta. Jag vill lugna författarna, eftersom vad de föreslår i sitt ändringsförslag har föreslagits, i andra ordalag, i ändringsförslag 4, som antogs vid första behandlingen och togs med i sin helhet av rådet. Jag anser därför att dessa ledamöter med gott samvete kan rösta för de andra ändringsförslagen.

Talmannen. - Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 18 maj 2010.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) Syftet med direktivet om likabehandling för män och kvinnor som är egenföretagare är att förena den tillämpliga EU-lagstiftningen och att ersätta ett antal direktiv där denna politik behandlas på ett splittrat sätt. De sociala villkoren för egenföretagare och anställda varierar stort i medlemsstaterna och socialförsäkringsskyddet i händelse av långvarig eller permanent utslagning från arbetet är i vissa fall obefintligt. Egenföretagare saknar ofta sjukförsäkring. De arbetar när de är sjuka, eftersom det är fördelaktigare ur ekonomisk synpunkt. Kvinnor återvänder till arbetet efter förlossningen och tar inte ut någon mammaledighet. Medhjälpande makar har ingen egen socialförsäkring. Egenföretagare är viktiga för en fungerande ekonomi och har en oersättlig plats i samhället. Dessa människor försörjer sig själva och sina familjer, betalar skatter till de statliga kassakistorna och betalar social- och sjukförsäkring. Staten behöver inte bidra till deras uppehälle. Deras roll är särskilt oersättlig i regioner där det av olika anledningar råder brist på arbetstillfällen hos så kallade "stora" arbetsgivare och även inom jordbruket. Det är därför nödvändigt att förena miniminormer som kommer att bidra till att garantera samma status för egenföretagare som för arbetstagare och jämställdhet mellan män och kvinnor som är egenföretagare. Syftet bör vara ökat skydd under graviditet och moderskap, erkännande av ledighet för vård av familjemedlemmar och erkännande av bidraget från en medhjälpande maka.

Zita Gurmai (S&D), skriftlig. – (EN) Det förslag vi diskuterar denna vecka är inte tekniskt. Det är en fråga om rättvisa och sunt förnuft – i dubbel bemärkelse. Det är inte bara moraliskt utan också ekonomiskt tydligt att vi måste bevilja socialt skydd och bidrag under graviditet och moderskap till gravida kvinnor som är egenföretagare och gravida makor eller livspartner till män som är egenföretagare. Vi kan inte diskriminera dessa kvinnor eller partner till de män som väljer att ägna sig åt denna form av arbete, framför allt eftersom vi alla håller med om att vi verkligen måste uppmuntra fler kvinnor att ägna sig åt företagande. Medan vi försöker hitta en väg ut ur krisen uppmuntrar vi skapandet av arbetstillfällen, däribland de som skapas av oberoende arbetstagare. Därför måste vi se till att det finns incitament för kvinnor att starta sådana arbetsmöjligheter. För det andra kan vi inte diskriminera de nyfödda barnen i dessa familjer. Det är oacceptabelt när ett barn har rätt att ha sin mor eller far i närheten (utan att äventyra familjens uppehälle) under de första veckorna i sitt liv, på grund av att föräldern är anställd i klassisk mening, medan det andra barnet inte har denna rättighet därför att föräldern är egenföretagare.

16. Byggnaders energiprestanda (omarbetning) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en andrabehandlingsrekommendation av Silvia-Adriana Țicău för utskottet för industrifrågor, forskning och industri om rådets ståndpunkt vid första behandlingen inför antagandet av Europaparlamentets och rådets förordning om byggnaders energiprestanda (omarbetning) (05386/3/2010 – C7-0095/2010 – 2008/0223(COD)) (A7-0124/2010).

Silvia-Adriana Țicău, föredragande. – (RO) År 2008 gjorde EU ett åtagande om att minska energiförbrukningen med 20 procent fram till 2020 och att 20 procent av den förbrukade energin dessutom ska komma från förnybara energikällor. Vid Europeiska rådets möte den 25–26 april 2010 satte EU-ledarna upp ett gemensamt mål om att fram till 2020 öka energieffektiviteten med 20 procent.

Byggnader svarar för 40 procent av den totala energiförbrukningen och för 35 procent av de förorenande utsläppen. En förbättring av byggnaders energiprestanda skulle få stor inverkan på EU-invånarnas liv. Familjer i EU spenderar i genomsnitt 33 procent av sina inkomster på vatten, el, gas och underhåll, och denna siffra

kan faktiskt bli så hög som 54 procent för familjer med mycket låga inkomster. Investeringar i ökad energieffektivitet skulle inte bara leda till lägre energiräkningar, utan även skapa 2,7 miljoner arbetstillfällen i EU fram till 2030.

I november 2008 lade kommissionen fram ett lagförslag om omarbetning av direktiv 91/2002 om byggnaders energiprestanda. I april 2009 antog Europaparlamentet med överväldigande majoritet sin ståndpunkt vid första behandlingen inom ramen för medbeslutandeförfarandet. Parlamentet och rådet förde därefter intensiva förhandlingar under det svenska ordförandeskapet för Europeiska unionens råd och nådde i november 2009 en politisk överenskommelse om lagstiftningsförslaget tekniska aspekter.

De viktigaste framsteg som uppnåddes genom överenskommelsen var följande:

En separat artikel infördes samt ett antal skäl och bestämmelser om finansieringsaspekter. Kommissionen ska kartlägga befintliga finansieringsinstrument och skattebestämmelser och lägga fram nya förslag senast den 30 juni 2011. Dessa bestämmelser kompletteras vidare av ett uttalande av kommissionen.

Alla nya byggnader ska ha en nettoenergiförbrukning nära noll senast den 31 december 2020, och merparten av energin ska dessutom komma från förnybara källor. Denna tidsfrist har tidigare lagts med två år för den offentliga sektorn. När det gäller byggnader med en nettoenergiförbrukning nära noll ska medlemsstaterna sätta upp tydliga mål och upprätta handlingsplaner som även ska omfatta stödåtgärder.

När det gäller byggnader som genomgår större renoveringar eller renoverade delar av sådana byggnader ska energiprestandan uppfylla minimikraven, vilka även gäller byggnadernas installationssystem och byggnadselement som i betydande grad påverkar byggnadernas energiprestanda.

Nya bestämmelser om certifikat infördes. Certifikat ska innehålla ett visst minimum av information om bland annat finansieringsmöjligheter. Bestämmelser om utfärdande och uppvisande av energicertifikat infördes.

Den energiprestandaindikator som fastställs i byggnadens energicertifikat ska uppges i annonsering om försäljning eller uthyrning av byggnaden eller en del av den.

Det behövs mer information om och insyn i auktorisering och utbildning av experter, och ägare och hyresgäster måste få mer information.

Samråd måste ske med lokala myndigheter som måste hjälpa till att genomföra rekommendationerna genom att införa nya bestämmelser för lokala stadsplanerare och arkitekter för att se till att byggnadernas energieffektivitet beaktas.

System med smarta mätare och aktiva styrsystem har införts, till exempel automatiserings-, styr- och övervakningssystem som är avsedda att spara energi.

Ingen gemensam metod kommer att utformas, men kommissionen ska senast den 30 juni 2011 fastställa en ram för jämförbara metoder för beräkning av kostnadsoptimala nivåer för minimikrav avseende energiprestanda. Direktivet ska ses över senast den 1 januari 2017. Rådets gemensamma ståndpunkt baseras på den överenskommelse som undertecknades i november 2009 mellan Europaparlamentet och rådet. Jag rekommenderar därför att den antas.

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

Günther Oettinger, *ledamot av kommissionen*. – (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Det är inte ofta man i politiken får chansen att lägga fram förslag och åtgärder som alla parter vinner på. Men i dag har vi just en sådan chans: det kommande antagandet av den omarbetade versionen av direktivet om byggnaders energiprestanda.

Byggnader svarar för 40 procent av energiförbrukningen och för 36 procent av koldioxidutsläppen inom EU. Genom att vidta ekonomiska åtgärder för att minska energiförbrukningen inom bostadssektorn kan man på ett väsentligt sätt bidra till våra 2020-mål för minskning av växthusgasutsläppen och för energibesparing. Vi kan samtidigt öka vår energitrygghet och skapa tillväxt och arbetstillfällen inom byggbranschen. Det omarbetade direktivet om byggnaders energiprestanda kommer även att uppmuntra en höjning av kraven i nationella regelsamlingar om energieffektivitet inom husbyggnation och hjälpa

konsumenterna att sänka sina energiräkningar. Energieffektivitet är det billigaste sättet att bekämpa klimatförändringar.

Jag vill särskilt lyfta fram tre inslag i det omarbetade direktivet som enligt vår mening innebär betydande framsteg jämfört med dagens situation.

För det första kommer de nationella kraven på nya byggnader och renoveringar att resultera i betydligt mer energisnåla byggnader. Detta direktiv är även tillämpligt på mindre byggnader med en användbar golvyta på mindre än 1 000 m² och på mindre, energirelevanta renoveringsarbeten, liksom på utbyten av värmepannor och fönster.

För det andra kommer det omarbetade direktivet att medföra att våra medborgare får bättre information. Husägare och hyresgäster kommer att vara välinformerade och ha konkreta uppgifter om byggnaders energiförbrukning och potentiella energibesparingar. Detta kan ge marknaden ett incitament att utveckla lågenergihus och genomföra renoveringar i stor skala.

För det tredje ska alla nya byggnader från och med 2020 uppfylla det ytterst stränga kravet på att vara nära-nollenergibygnader. Medlemsstaterna ska dessutom upprätta nationella handlingsplaner för hur standarden på befintliga byggnader ska höjas så att den hamnar mer i nivå med nära-nollenergibygnaderna.

Allt detta gör det nya direktivet till ett lyckat resultat av EU:s energipolitik. Jag vill tacka parlamentsledamöterna och er, fru Țicău, för ett gott samarbete under de senaste månaderna och även för det ovanligt snabba antagandet av direktivet.

Ni har redan understrukit att det omarbetade direktivet bara kan infria sin fulla energibesparingspotential om det införlivas snabbt och effektivt och om det även finns stödinstrument. Vi måste därför se till att dra större nytta av de finansieringsinstrument som redan finns, såsom Europeiska regionala utvecklingsfonden, som tillåter att 4 procent av budgeten används för energieffektivitetsåtgärder – vilket medlemsstaterna hittills knappt har utnyttjat alls.

Vi vill dessutom ge medlemsstaterna ekonomiskt stöd till arbetet med att bygga om befintliga byggnader. Som redan har meddelats i utskottet för industrifrågor, forskning och energi håller vi för närvarande på att förbereda en omfördelning av minst 150 miljoner euro i outnyttjade medel från den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa till projekt gällande förnybar energi och energieffektivitet.

Jag är säker på att parlamentets stöd i dag utgör ett viktigt framsteg. Jag vill tacka er alla för ett gott samarbete.

Paul Rübiger, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, fru Țicău! Jag tackar er för detta betänkande, som jag menar är ett stort steg i rätt riktning. Det finns mer än 160 miljoner byggnader i EU och dessa byggnader behöver renoveras för att bli mer värmeeffektiva och energisnåla och därmed minska den totala energiförbrukningen.

Fyrtio procent av all energi går till att värma upp eller kyla ned byggnader. Vi hoppas att renoveringsåtgärder kommer att göra det möjligt för oss att nå målet att minska den totala energiförbrukningen med 5 procent fram till 2020. Men vi är också angelägna om att skapa nya arbetstillfällen. Vi kommer tveklöst att behöva nya utbildningsprogram för de hantverkare som inte bara ska renovera dessa befintliga byggnader utan även bygga nya. Vi behöver små och medelstora företag som kan specialisera sig inom detta segment, och vi måste göra det möjligt för dem att gå med vinst och kunna betala högre nettolöner. Jag menar att det här är det bästa sättet för att ta oss ur krisen, för inte nog med att det naturligtvis kommer att ge nya skatteintäkter – det kommer också att leda till att energi från fossila bränslen ersätts med förnybar energi, vilket kommer att minska förbrukningen av fossila bränslen.

Att ersätta fossila bränslen inom förbrukning och produktion menar jag är rätt väg att gå och kommer naturligtvis även att leda till en märkbar sänkning av hushållens utgifter. Jag menar också att dessa investeringar kommer att löna sig och att vi inte bör fortsätta med en förbrukning på de nivåer som vi har sett de senaste decennierna. Vi bör ta tillfället i akt att börja investera igen. Investeringar är särskilt viktiga i kristider för att komma ur krisen – och komma ur den med så lite byråkrati som möjligt.

Zigmantas Balčytis, för S&D-gruppen. – (LT) Jag vill börja med att tacka min kollega Silvia-Adriana Țicău för hennes enorma insats i samband med utarbetandet av detta viktiga betänkande. Jag anser att överenskommelsen med rådet är mycket ambitiös och utgör ett nytt stort steg framåt i kvalitativt hänseende inom hela denna sektor. Det är därför mycket viktigt att medlemsstaterna nu genomför direktivets bestämmelser korrekt och i tid. Frågan om energiförbrukningen i byggnader är särskilt relevant i det större

sammanhang som utgörs av den inre energimarknaden. Byggnadssektorn i EU är en av de sektorer som har störst energibesparingspotential. Detta är särskilt sant för invånarna i EU:s nya medlemsstater, eftersom dessa länder har det största antalet gamla och energiineffektiva bostadshus, samtidigt som de som bor i dem har de allra lägsta inkomsterna och är tvungna att betala mest för kollektiva tjänster. Utvecklingen mot energikostnader nära noll i byggnader innebär att ribban har höjts ännu mer för byggnader än vad man planerade när man diskuterade tekniker för passivhus. Låt mig än en gång säga att detta verkligen är mycket viktigt och mycket ambitiöst och att det förhoppningsvis även kommer att tillämpas i praktiken.

Fiona Hall, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Även jag vill tacka Silvia-Adriana Țicău, som har arbetat med denna fråga med ett oerhört engagemang. En stor försening uppstod på grund av de rättsliga justeringar som blev nödvändiga till följd av Lissabonfördraget, vilket har inneburit att betydligt mer koldioxid har släppts ut än vad som hade varit fallet om vi hade kunnat göra detta tidigare.

Efter ett sådant utvecklingsarbete kan det vara lätt att glömma att några av sakerna i denna omarbetning faktiskt ansågs vara ganska radikala när de först lades fram. Det gäller framför allt avskaffandet av den gräns på 1 000 m² som parlamentet ursprungligen föreslog i betänkandet om handlingsplanen för energieffektivitet, samt kravet på nära-nollenergibyggnader senast 2021. Detta nya krav för nya byggnader kommer tyvärr inte att hjälpa oss med 20-20-20-målen, vilket främst beror på att vi mer och mer inser att vi måste satsa på att minska utsläppen av växthusgaser med åtminstone 30 procent. Om det ska ha någon effekt på uppfyllandet av våra klimatmål är det befintliga byggnader och kraven på energieffektivitet för dem som vi måste rikta in oss på.

Jag vill föreslå tre grundläggande insatser som vi måste göra för att förverkliga energibesparingspotentialen i befintliga byggnader.

Det är för det första mycket viktigt att kommissionen lägger fram en gedigen kostnadsoptimal metod för renovering. Tidtabellen är ganska snäv, men det måste den vara eftersom så mycket tid redan har gått förlorad och det kommer att dröja ända till 2014 innan den kostnadsoptimala metoden börjar tillämpas.

För det andra måste alla medlemsstater överväga att sätta upp nationella årliga mål för förbättring av en viss procent av sina befintliga byggnader. Jag är säker på att vi skulle få se medlemsstaterna vidta sådana åtgärder mycket snabbt om det fanns ett "bindande" EU-mål för energieffektivitet, eftersom de skulle inse att ett av de lättaste sätten att uppnå ett energieffektivitetsmål är att systematiskt rusta upp befintliga byggnader.

För det tredje är det oerhört viktigt att medlemsstaterna inför forskottsfinansiering för förbättringar av energieffektiviteten. Trots allt arbete som föredraganden lagt ned och att skuggföredragandena gjort vad de kunnat har vi i denna omarbetning inte lyckats komma riktigt så långt när det gäller detta som parlamentet hade önskat. Det är därför synnerligen viktigt att vi nu får pengar för energieffektivitet i programmet för ekonomisk återhämtning, och jag hoppas att kommissionen inte dröjer med sitt förslag om detta.

Med tanke på kommentarerna i lägesrapporten om tidigare brister i genomförandet av energieffektivitetslagstiftningen vill jag slutligen fråga kommissionen om man kan garantera att detta direktiv genomförs till fullo och i tid?

Claude Turmes, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Ett stort tack till Silvia-Adriana Țicău och alla skuggföredragande. Detta direktiv skulle inte ha blivit så bra utan ett starkt Europaparlament.

Jag vill under mina två och en halv minuter tala mindre om direktivet och mer om vad som måste göras framöver för att åtgärda bristerna i direktivet, framför allt när det gäller det befintliga byggnadsbeståndet. Vad kan vara lämpligare i kristider än att förbättra resursutnyttjandet i EU och öka energiproduktiviteten? Vad vi nu verkligen behöver från kommissionens sida är ett byggnadsinitiativ på EU-nivå som vilar på fyra hörnstenar.

För det första, stöd till nationella regeringar med införlivandet av direktivet. Det förra direktivet införlivades inte till fullo. Herr Oettinger! På ert generaldirektorat har ni en heltidsanställd tjänsteman – och han kommer att sluta i juli. Hur tänker ni – bland annat ur personalsynpunkt – se till att direktivet införlivas på rätt sätt?

För det andra, som ni redan har nämnt, finansieringsmodeller. Vad kan man göra inom kommissionen för att se till att resurser från Europeiska regionala utvecklingsfonden utnyttjas bättre för byggnader? Ni kunde kanske ge oss lite närmare information om de medel som ni nämnde som har blivit över i den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa?

För det tredje måste arbetsproduktiviteten inom byggbranschen öka, och för det krävs mer utbildning. Bättre utbildade arbetare ökar produktiviteten men ger naturligtvis också upphov till frågor om de rådande arbets- och lönevillkoren inom den europeiska byggbranschen. Vi behöver därför också ett initiativ från kommissionens sida till en social dialog på EU-nivå mellan byggbranschen och fackföreningarna.

Slutligen måste man inom forskning och utveckling omgående börja fokusera mer på byggnader, på byggande av nollenergibyggnader eller nära-nollenergibyggnader till låga kostnader och – viktigast av allt – på nya sätt att organisera byggnadsrenoveringar. Vi kommer bara att kunna bygga och renovera billigare om hela renoveringsprocessen utformas på ett bättre sätt. Detta är ytterligare ett område där EU:s forskningsfonder kan användas för att ge både nationella regeringar och byggbranschen ett reellt och betydande stöd.

Vicky Ford, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill också börja med att tacka Silvia-Adriana Țicău och övriga föredragande för det sätt på vilket detta direktiv har förhandlats fram. Det har skett med stor värme mellan grupperna och det är mycket uppmuntrande att höra att debatten om nästa steg redan har startat.

Jag välkomnar verkligen detta betänkande. Som många redan har nämnt förbrukas 40 procent av vår energi i byggnader. Vi behöver ett mer hållbart levnadssätt, inte bara på grund av koldioxidproblemet utan också på grund av den oro vi alla känner inför stigande energipriser och energitrygghet.

En del medlemsstater är redan mycket mer ambitiösa i sina nationella regler om energieffektivitet, och jag hoppas att detta direktiv kommer att uppmuntra andra att följa deras exempel. Certifikat om energiprestanda bidrar till att öka medvetenheten om var energi- och kostnadsbesparingar kan göras, och genom att uppmuntra smarta mätare i nya och nyrenoverade byggnader ger man konsumenterna större kontroll över sina energibeslut. Allt detta utgör verkliga framsteg.

Upprinnelsen till denna omarbetning var det dåliga genomförandet av det ursprungliga direktivet. Det är viktigt att parlamentet och kommissionen framöver löpande övervakar hur medlemsstaterna genomför det här direktivet. Kommissionen måste hjälpa till: var snäll och underlätta överföringen av bästa praxis mellan medlemsstaterna och se även till att minimikraven på energiprestanda är kompatibla samtidigt som de speglar regionala skillnader.

Vi vet alla att man för att klara av energibesparingsutmaningen måste se till att konsumenterna inom både den privata och den offentliga sektorn inser och själva upplever de fördelar ur både miljösynpunkt och ekonomisk synpunkt som kan uppstå om man vidtar egna energibesparingsåtgärder. Jag vill samtidigt utfärda en varning, för i mitt hemland har vi sett exempel på strängare nationella regelverk än direktivet (så kallad *gold plating*), särskilt i fråga om kravet på energicertifikat för offentliga byggnader, vilket i vissa fall har ökat de byråkratiska kostnaderna utan några märkbara energibesparingar och har lett till ett minskat stöd hos allmänheten, vilket är beklagligt.

Som en sista punkt vill jag säga att alla de som fruktar att EU just nu står inför en identitetskris bör hämta mod från detta betänkande. Det har funnits en enighet i fråga om ändamål och övertygelse så länge jag själv har varit med – och jag vet att varit så i flera år innan jag själv kom till parlamentet förra sommaren. Låt oss ta till oss lärdomen att EU är starkast när vi fokuserar på kärnfrågor där vi kan uppnå ett värde genom att arbeta tillsammans för ett gemensamt intresse.

Marisa Matias, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman! Jag vill också börja med att tacka Silvia-Adriana Țicău för hennes hårda arbete och engagemang när det gäller detta viktiga betänkande och för hennes arbete för att förbättra byggnaders energiprestanda och verka för ett mer hållbart EU. Energiförbrukningen i EU ligger som vi vet långt över acceptabla nivåer och det är därför det är så viktigt att driva på utvecklingen genom förslag av det här slaget.

Det var verkligen hög tid att vi fick en politik som var ambitiös ur EU-synpunkt och att vi utökade denna ambitiösa politik med andra åtgärder, i synnerhet i den krissituation som vi i dag befinner oss i. Byggsektorn anses vara en av de sektorer eller marknader som har störst potential när det gäller energibesparingar och annat, vilket är skälet till att den är en spjutspetssektor när det gäller att driva igenom en offentlig politik. Jag vill gärna slutföra detta, herr talman.

Vi räknar därför med att kunna utnyttja möjligheten att investera i ökad energieffektivitet i byggnader och potentialen att skapa miljontals arbetstillfällen under de närmaste åren. Det handlar dessutom inte bara om nya byggnader utan också om upprustning och renovering av befintliga byggnader som har förfallit eller står öde.

Låt oss alltså ta tillfället i akt att utnyttja denna lagstiftning som ett viktigt bidrag för att blåsa nytt liv i den europeiska ekonomin. Vi måste börja göra det mesta möjliga av investeringar, som kan och måste vara strategiska, för att komma tillbaka efter krisen. Låt oss också hoppas att kommissionen kommer att göra investeringar och att medlemsstaterna kommer att göra det mesta möjliga av dem.

Jaroslav Paška, för EFD-gruppen. – (SK) Jag vill först och främst uttrycka min glädje över att EU har upptäckt den stora energibesparingspotentialen i driften av byggnader. Energibesparingar kan uppnås relativt snabbt och effektivt om man förbättrar värmeisoleringsförmågan i byggnadshöljet, även med den extra uppvärmning som krävs i äldre byggnader.

Värmeförluster i samband med uppvärmning av byggnader är emellertid inte det enda exemplet på energislöseri i byggnader. Ur energiförbrukningssynpunkt är uppvärmning av vatten för personlig hygien och luftkonditionering i slutna rum en stor utgiftspost i utvecklade samhällen. På dessa områden kommer energibesparingsmetoderna dock att vara något besvärligare och mer komplicerade. Det kommer att bli fråga om att förbättra effektiviteten i relativt komplicerade och sofistikerade system för att reglera och överföra energi mellan olika medier i själva byggnaden.

Eftersom de flesta byggnader i ett samlat perspektiv är fristående enheter måste man i stort sett planera och genomföra varje byggnads interna energisystem på ett sätt som är anpassat till den individuella arbetsplatsen eller det individuella hushållet. Vi måste därför även ha som mål att bli betydligt bättre på det komplicerade och svåra ingenjör- och planeringsarbete som syftar till komma fram till korrekta och intelligenta energilösningar för enskilda byggnader.

Vi måste därför, herr kommissionsledamot, även försöka uppmuntra människor som arbetar inom detta område att höja sin kompetens. Det skulle glädja mig mycket om målen i direktivet genomfördes på ett bra sätt, men jag tror dessvärre att det på vissa områden kommer att bli svårt.

Maria da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot! Byggsektorn svarar för 40 procent av EU:s energiförbrukning och för 35 procent av dess utsläpp. I denna lagstiftning föreskrivs nära-nollenergibyggnader senast 2020 samt att renoverade befintliga byggnader ska uppfylla minimikrav på energiprestanda.

Denna lagstiftning kommer därför att bidra till att minska EU:s energiberoende, minska utsläppen av koldioxid, förbättra kvaliteten på inomhus- och utomhusluften och förbättra hälsan i städer. Incitamentet att förbättra byggnaders energiprestanda innebär också en chans att rusta upp våra städer och bidra till turism, sysselsättning och en hållbar ekonomisk tillväxt i EU.

En upprustning förutsätter dock ökade offentliga och privata investeringar. Vi talar här om direkta offentliga investeringar med omedelbar effekt i form av sysselsättningsskapande och om små och medelstora företags deltagande. Ett program för upprustning av våra städer skulle vara ett bra program och komma mycket lägligt för vår ekonomiska återhämtning.

Jag uppmanar därför kommissionen och medlemsstaterna att använda strukturfonderna för att rusta upp byggnader i miljö- och energihänseende och att denna finansiering ska användas som katalysator för privat finansiering. Jag uppmanar dem också att arbeta tillsammans för att finna en lämplig finansieringsmodell för renovering av befintliga byggnader.

Ivori Padar (S&D). – (ET) Silvia-Adriana Țicău's betänkande är ett av de viktigaste energi- och klimatpolitiska dokument som vi har antagit de senaste åren. Jag vill framföra mitt tack till alla som har varit inblandade i betänkandet, men i synnerhet till föredraganden Silvia-Adriana Țicău. Jag ska inte upprepa sådant som redan har sagts utan vill i stället rikta in mig på två saker.

För det första skapar direktivet många nya affärsmöjligheter för företagare. Förutom den nya teknik som kommer att behövas för att förbättra energieffektiviteten i byggnader kommer det i framtiden även att finnas ett ökat behov av miljövänligt byggnadsmateriel, av en minskad förbrukning av materiel och avfall inom byggsektorn, av återvinning av byggavfall och av utveckling av intelligenta hus. Europeiska företagare bör i samarbete med EU och medlemsstaterna därför redan nu investera i teknik som kan minska den stora påverkan som byggnader har på miljön, för i dagsläget förbrukar byggnader omkring 40 procent av EU:s energi, släpper ut 38 procent av EU:s koldioxid och är dessutom den mest resurskrävande sektorn i EU:s ekonomi.

För det andra ger direktivet bara delvis svar på frågan om vem som ska betala för allt detta. Direktivet innehåller till exempel förslag om att Europeiska kommissionen ska rikta in mer av EU:s strukturfonder på att finansiera

energieffektivitet i byggnader. Jag anser att det är oerhört viktigt när man ser över den nuvarande budgetramen att man inte låter detta tillfälle gå oss ur händerna utan hittar resurser så att man kan öka finansieringen av energieffektiva byggnader. Energibesparingar är det billigaste sättet att producera energi så låt oss dra nytta av dem.

Karima Delli (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag välkomnar det positiva framsteg som detta direktiv utgör med tanke på det akuta behovet av att motverka klimatförändringar.

År 2010 är året för bekämpning av fattigdom och social utestängning. EPEE (European Partnership for Energy and the Environment) uppskattar att mellan 50 och 125 miljoner européer lever i energifattigdom. Denna nya lagstiftning gäller emellertid bara nya byggnader och kommer bara att påverka 2,7 miljoner nya hem om året, samtidigt som det finns 200 miljoner gamla hem i EU. Faktum är att minst 150 miljoner hem kommer att behöva renoveras fram till 2050 för att uppnå faktor 4.

Herr kommissionsledamot! Sedan 2007 har 4 procent av Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) avsatts för att förbättra byggnaders energiprestanda, men medlen har utnyttjats i mycket liten utsträckning. Med tanke på detta, hur tänker ni pressa medlemsstaterna att verkligen använda dessa medel, för om de inte används är det troligt att de försvinner från och med 2013, då en del av dem faktiskt kommer att behöva höjas?

Algirdas Saudargas (PPE). – (LT) Som många av er har nämnt är energibesparingar det billigaste sättet att trygga energiförsörjningen och begränsa utsläppen av koldioxid. Även jag vill tacka alla våra kolleger, framför allt föredraganden och alla våra andra ledamöter, för denna lyckosamma översyn av direktivet. Detta område – byggsektorn – har en stor outnyttjad potential, inte bara när det gäller energibesparingar utan även när det gäller att skapa nya arbetstillfällen och införa ny teknik. I mitt hemland Litauen byggdes till exempel mer än 80 procent av byggnaderna för mer än 20 år sedan, och de är mycket oekonomiska. Översynen av detta direktiv om byggnaders energiprestanda är därför mycket läglig och behövlig med tanke på den nuvarande krisen. Överenskommelsen med rådet om formuleringar i det nya direktivet är balanserad och speglar till fullo subsidiaritetsprincipen. Direktivet innehåller minimikrav för både nya och renoverade byggnader och kommer att skapa lämpliga förutsättningar för en optimering av förbrukningen av energitillgångar och spara pengar för invånarna och staten. Strängare regler för certifiering av byggnader och tillhandahållande av information kommer samtidigt att uppmuntra invånarna att ändra sina förbrukningsvanor. Det har visserligen redan sagts flera gånger, men jag vill ändå än en gång understryka att hur väl direktivet lyckas kommer att vara beroende av hur snabbt det genomförs i medlemsstaterna. Det måste därför införas bestämmelser om faktiskt ekonomiskt stöd både i medlemsstaterna och på EU-nivå. Energieffektivitet är en av EU:s prioriteringar och bör även bli en politisk prioritering för alla medlemsstater.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Direktivet om byggnaders energiprestanda kommer att få direkt inverkan på de nya typer av investeringar som görs inom byggsektorn. Investeringar i ny teknik, som kommer att vara inriktad på att minska energiförbrukningen, kommer att få en betydande inverkan på de nationella och regionala arbetsmarknaderna och öka EU:s energitrygghet.

Det behövs finansieringsinstrument. EU:s invånare kan inte ensamma bära kostnaderna för upprustningen av energisystemen. De resurser som maximalt kan avsättas för detta från Europeiska regionala utvecklingsfonden räcker inte utan måste ökas så mycket som möjligt. Kommissionen måste ge ytterligare stöd genom att senast 2014 inrätta en energieffektivitetsfond som kan samfinansieras av EU, Europeiska investeringsbanken och medlemsstaterna.

Jag vill uppmuntra Europeiska kommissionen att fortsätta sitt arbete med initiativet för smarta städer och att undersöka vilka mekanismer som i dag används i medlemsstaterna för att sprida bästa praxis i EU och utbyta kunskaper och tekniskt bistånd och på så sätt generera nya ekonomiska resurser för att förbättra energieffektiviteten i bostäder.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Jag vill gratulera Silvia-Adriana Țicău till hennes betänkande och till direktivet. Detta direktiv är emellertid inte värt det papper det är skrivet på om det inte finns några pengar för det. Jag vill fästa kommissionsledamot Günther Oettingers uppmärksamhet på det faktum att finansieringskällor måste garanteras i budgeten för perioden efter 2013 och i sammanhållningsfonderna. Det står klart att vi förutom finansieringskällor i EU behöver medel från medlemsstaterna, privat kapital och bidrag från befolkningen, med andra ord en alldeles särskild form av samfinansiering. Marian-Jean Marinescu har redan nämnt att vi måste kartlägga det slags spjutspetsmetoder som vissa medlemsstater har infört med hjälp av direkta subventioner, kreditfaciliteter och andra metoder. I Ungern har 250 000 höghuslägenheter renoverats, eftersom gamla bostäder i de nya medlemsstaterna är i ytterst dåligt skick, som mina estniska

och lettiska kolleger redan har nämnt. Enligt min uppfattning bör detta renoveringsprogram fortsätta och även utvidgas till att omfatta de fattiga invånarna på landsbygden, vilket även min kollega från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen påpekade.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det finns ett par saker som jag menar att vi måste komma ihåg under den kommande debatten. För det första är möjligheterna att göra energibesparingar i bostadshus under kommande år omtvistad. Det som enkelt låter sig göras har delvis redan gjorts. Renoveringar – i synnerhet av kulturmärkta hus – kan däremot bli mycket kostsamma. Det är ingen större poäng med att renovera en byggnad om den sedan blir fantastiskt energieffektiv men står tom eftersom hyran har skjutit i höjden. Jag anser inte att vi ens för att skydda klimatet bör inkräkta på medborgares äganderätt när det gäller renoveringar. Det får inte finnas något krav på att man ska installera solpaneler när man bygger ett hus, lägger om taket, bygger till en tillbyggnad eller byter ut ett värmesystem, som i Marburgmodellen.

En annan sak gäller nollenergibyggnader. Som vi vet är det bara möjligt för ett hushåll att täcka sitt elbehov med hjälp av solceller om det fortfarande har tillgång till elnätet under perioder då det är mindre sol. För operatören av elnätet blir kostnaderna med andra ord desamma. Värmekraftverk har också kostsamma dubbla strukturer. Även med en optimal kraftförvaltning är många frågor fortfarande obesvarade och dramatiska prishöjningar kan inträffa – för att inte tala om att vi i de flesta fall ännu inte har motsvarande intelligenta apparater.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Herr talman! Jag välkomnar detta betänkande och framför allt mina kollegers utmärkta synpunkter och rekommendationer. De flesta befintliga byggnader och privata hus kommer utan tvekan att finnas kvar inte bara 2020, utan även 2050. Vi bör därför omedelbart rikta in oss på dessa hus och byggnader.

I mitt hemland finns det många människor som för närvarande är arbetslösa och bygger hus och så vidare. Tusen och åter tusen hus står dock tomma och ingen bor i dem. Det finns alltså ingen anledning att bygga nya hus. Som mina kolleger redan har sagt bör vi därför fokusera på de hus som redan finns. Jag håller med kommissionsledamoten – regeringarna bör utnyttja strukturfonderna och så vidare för att ta itu med detta arbete på en gång. Det är oerhört viktigt och även jag rekommenderar att planen genomförs.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Jag vill tacka föredraganden Silvia-Adriana Țicău för allt arbete som hon har lagt ned på detta betänkande. Byggsektorn erbjuder en stor energibesparingspotential. Det är mycket viktigt att förbättra byggnaders energiprestanda för att uppnå målen i EU 2020-strategin. Energicertifikat behövs främst för att informera köpare om husets energiprestanda.

Rumänien hade tänkt införa energicertifikat i samband med fastighetstransaktioner från och med i år, men beslutet om att godkänna lagförslaget har skjutits upp. Huvudskälen till detta är att det inte finns tillräckligt många energirevisorer samt risken för prishöjningar på gamla hus. Enligt regeringsföreträdare kommer de att införas i Rumänien senast den 1 januari 2011. Den största fördelen för den vanlige medborgaren med renoveringen av värmesystem i bostadshus är att underhållskostnaderna kommer att bli lägre. Ministeriet för regional utveckling och turism har i år avsatt 150 miljoner leu för detta ändamål.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Det råder ingen tvekan om att ökade energibesparingar i byggnader – delvis tack vare detta direktiv – är mycket förnuftigt i politiskt hänseende. Det är en liten bit i mosaiken av ansvar för ett hållbart levnadssätt och bidrar dessutom till att göra EU politiskt oberoende av energitillgångar från tredjeländer. Jag hoppas precis som ni att vi verkligen kan minska utsläppen på tio år och på samma gång minska vårt växande beroende av tredjeländers energitillgångar, i synnerhet olja och naturgas. Jag välkomnar varmt detta direktiv, som kommer att ge nya impulser till innovation när det gäller uppvärmning av inte bara nya utan också gamla byggnader. Byggnader svarar för så mycket som en tredjedel av utsläppen av växthusgaser, så vårt mål omfattar naturligtvis ett aktivt ekonomiskt stöd även från medlemsstaterna. Jag välkomnar också förslaget från min kollega Marian-Jean Marinescu om inrättandet av en särskild fond.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! År 2008 åtog EU sig att minska sin energiförbrukning med 20 procent fram till 2020. Att öka byggnaders energieffektivitet – i syfte att åstadkomma nära-nollenergibyggnader – kommer inte bara att minska energiförbrukningen. Detta direktiv kommer även att hjälpa oss att övervinna krisen. Dess praktiska tillämpning kräver experter och specialister, vilket kommer att skapa nya arbetstillfällen. På längre sikt kommer det dessutom att sänka hushållsutgifterna för EU:s medborgare. Jag vill avsluta med att nämna energisituationen när det gäller befintliga hus och andra byggnader och att det är nödvändigt att få till stånd en motsvarande förbättring av deras energisituation.

Günther Oettinger, *ledamot av kommissionen*. – (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Vi är överens om att byggsektorn, såväl renoveringen av befintliga byggnader som byggandet av nya byggnader, har en viktig roll när det gäller att uppnå våra gemensamma mål för energieffektivitet och minskade koldioxidutsläpp. På de andra områden som vi måste ta itu med – kraftstationer, energimixen i allmänhet och fordonssektorn – är antalet aktörer relativt få och utgörs av energibolag och de 12–15 biltillverkarna i Europa. Det innebär att antalet potentiella samarbetspartner som vi ska försöka få med oss är hanterbart.

Inom byggsektorn finns ett mycket stort antal aktörer. Bostadsägare, hyresgäster, användare, kommuner med sin stadsplanering och allmänna stadsutveckling och de som utarbetar regional bygglagstiftning, oftast provinserna eller nationalstaterna. Det finns helt enkelt inget annat område som är så viktigt som byggsektorn när det gäller att nå våra procentmål i fråga om energi och klimat, och ingen sektor har så många miljoner potentiella samarbetspartner – både horisontellt och vertikalt. Därför utgör detta direktiv ett viktigt steg, men utan tvekan är det inte det sista som sägs i frågan.

Jag är tacksam över era förslag och bidrag som vi har studerat noggrant. Jag försäkrar er om att jag anser att genomförandet av direktivet är lika viktigt som utarbetandet av det. Direktivet har nu utformats och kommer att få sitt värde genom införlivandet. För att detta ska kunna ske måste vi få med oss alla – medlemsstaterna, men även kommunförvaltningarna och de som äger och använder byggnaderna.

Vi vill att våra energibesparingsåtgärder ska genomföras inte bara i nya byggnader, utan även vid renoveringsarbeten. Under de kommande veckorna kommer vi att utarbeta ett förslag om specifika villkor för hur de 115 miljoner euro eller mer som finns tillgängliga kan utnyttjas inom den närmaste framtiden. Vi arbetar intensivt med förberedelserna för detta. Eftersom vi vill veta om mer än 115 miljoner euro finns tillgängliga innan vi presenterar förslaget kommer vi att göra det så sent som möjligt, men i tillräckligt god tid för inga medel ska gå förlorade på grund av att tidsramen är begränsad. Vi har gärna fler diskussioner om programmet för förnybar energi och energieffektivitet i juli och september med de ledamöter som är intresserade.

För närvarande för vi samtal med kommissionsledamot Johannes Hahn om hur de regionala programmen kan bli mer inriktade på energimål under den aktuella budgetperioden – han har gett oss sitt uttryckliga stöd när det gäller detta – och hur vi kan använda de kommande finansieringsprogrammen till att prioritera energi och byggnader under den kommande budgetperioden. Jag behöver er hjälp när det gäller detta. Vi har länge förberett oss för den kommande budgetperioden. Ni känner till de huvudsakliga programmen i EU:s budget. Jag befarar att medlemsstaterna inte kommer vilja ge oss mer pengar. I denna tid som präglas av kris och budgetkonsolidering befarar jag att vi måste nöja oss med den procent av BNP som vi redan har.

Det innebär att det blir än viktigare för aktörerna på fältet att prioritera energi, energiforskning och energibesparingsprogram och som komplettering till detta även infrastruktur. Inför nästa budgetperiod hoppas jag få möjlighet att tillsammans med er diskutera hur vi kan koppla lokala, regionala och nationella program för byggnadsrenovering till våra mål och där så är lämpligt även till ett kompletterande finansieringsprogram på EU-nivå. Som jag sade är detta ett viktigt steg – men inte det sista. Därför välkomnar jag era förslag.

Jag är säker på att ni kommer att hålla oss under uppsikt för att se till att direktivet genomförs framgångsrikt i praktiken. Jag vill tacka alla parlamentsledamöter, framför allt huvudföredraganden. Jag vill även påpeka att man i andra delar av världen som Kina och USA betraktar detta ramdirektiv med intresse. När det gäller detta ligger Europa definitivt steget före andra kontinenter.

Silvia-Adriana Țicău, *föredragande*. – (RO) Jag vill först av allt tacka skuggföredragandena för deras stöd. Detta är bara början på en process vars syfte är att öka energieffektiviteten i byggnader, en process där Europaparlamentet kommer att finnas med som permanent och ambitiös samarbetspartner och där det kommer att krävas insyn vid antagandet av delegerade akter. Det är onekligen så att vi måste göra en tydlig åtskillnad mellan nya och befintliga byggnader och beakta såväl fastighetstypen, som varierar från land till land, som det aktuella byggnadsbeståndet.

Jag anser att medlemsstaterna och kommissionen måste ägna den halvtidsöversyn av de finansiella framtidsutsikterna som man planerar att genomföra under 2010 åt att granska de operativa programmen och anslå mer medel till byggnaders energieffektivitet. Medlemsstaterna kan använda 4 procent av Eruf-anslaget och där de anser det lämpligt tillämpa en lägre mervärdesskattesats, men denna måste vara minst 5 procent för arbete som är kopplat till energieffektivitet i byggnader.

Jag vill betona att alla de medel som anslagits till energieffektivitet i byggnader kommer att gå till arbetstillfällen och till skatter och avgifter som betalas lokalt, regionalt eller nationellt, i och med att arbete av detta slag har lokal karaktär. För att vi senare ska kunna begära en kraftig ökning av Eruf-anslaget för budgetperioden 2014–2020 måste vi förbättra upptagningsförmågan för det fyraprocentiga anslag som öronmärkts för energieffektivitet i byggnader under perioden 2010–2013. Jag föreslår någonstans mellan 8 och 12 procent.

Dessutom uppmanar jag kommissionen att godkänna att de 115 miljoner euro som blivit över i den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa anslås till initiativet för smarta städer. Jag anser att energieffektivitet och program som inriktas på landsbygdsområden måste vara vår viktigaste prioritering, framför allt vid planeringen av budgetperioden 2014–2020.

Europaparlamentet har vid den första behandlingen även begärt att en särskild fond för energieffektivitet ska skapas från och med 2014. Herr kommissionsledamot, vi kommer att stödja er i skapandet av denna fond.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 18 maj 2010.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Ivo Belet (PPE), skriftlig. – (NL) Genom denna uppsättning lagstiftningsåtgärder tar vi tillsammans ett stort steg mot ett miljövänligt samhälle. Byggnader står trots allt för omkring 40 procent av koldioxidutsläppen. Under de kommande åren kommer vi gradvis att minska dessa utsläpp till noll. Det är bra för alla konsumenters plånböcker men naturligtvis även för sysselsättningen, eftersom investeringar i miljövänliga byggnader är arbetsintensiva. På kort sikt måste vi göra allt vi kan för att påskynda renoveringen av befintliga byggnader, och vi måste hjälpa enskilda att göra detta. Hyresgäster i subventionerade bostäder måste ägnas särskild uppmärksamhet. Organisationer för subventionerade bostäder måste få uppmuntran och mycket stimulans för att de ska renovera äldre byggnader på kort sikt, så att även de mest missgynnade hyresgästerna gynnas.

Véronique Mathieu (PPE), skriftlig. – (FR) Byggnaders energiprestanda är ett område med stor potential för EU. Den minskning av energiförbrukningen som främjas genom åtgärderna i denna text bidrar till att öka EU:s oberoende på energiområdet och innebär att vi närmar oss en EU-politik för energieffektivitet. För att denna politik ska bli framgångsrik måste medlemsstaterna använda sig av ekonomiska åtgärder, till exempel minska mervärdesskatten och anslå den högsta tillåtna andelen EU-medel till energiprestanda osv. På medborgarnivå kommer dessa fördelar även att gynna europeiska hushåll i och med att deras energiutgifter kommer att minska. I genomsnitt motsvarar dessa utgifter 33 procent av ett hushålls inkomster, men de kan uppgå till så mycket som 54 procent för hushåll med mer blygsamma inkomster. I praktiken vill jag därför att förbättringarna av byggnaders energiprestanda främst ska främja den sistnämnda kategorin medborgare. Vi måste tänka på de kostnader som införandet av nya normer innebär. Om kostnaderna för byggnadsarbete och renovering påverkar hyrorna kan det innebära att de som har störst behov av fördelarna med energiprestanda inte får tillgång till dem.

Alajos Mészáros (PPE), skriftlig. – (HU) Jag anser att det är mycket viktigt att vi tar itu med frågan om energieffektiva byggnader. Vi måste prioritera denna fråga eftersom Europa är på väg att drabbas av en energikris. EU har förbundit sig att minska sin energiförbrukning med 20 procent till 2020 och att se till att 20 procent av den energi som används kommer från förnybara energikällor. Dessutom måste frågan om energieffektivitet uppmärksammas, framför allt inom byggsektorn, eftersom denna sektor är en av de största energiförbrukarna (40 procent) och en av de sektorer som släpper ut mest koldioxid. Denna fokusering på byggsektorn är särskilt viktig i länderna i Centraleuropa där omoderna byggnader som härrör från de tidigare regimerna leder till ett slöseri med tillgänglig energi. Moderniseringen av bostäder innebär mycket stora möjligheter. Genom att byta ut dörrar och fönster och installera toppmodern isolering kan hushållens energiförbrukning hållas nere. I Västeuropa är byggandet av energieffektiva byggnader redan på uppåtgående och deras popularitet beror till stor del på statliga bidrag. Dessvärre finns det ännu inget system för att tillhandahålla fler incitament för investeringar i passivhus i Centraleuropa, trots att sådan teknik skulle kunna bidra till en minskning av det ständigt ökande beroendet av gas. Därför anser jag att det är viktigt att stödja betänkandet och har röstat för det.

Zbigniew Ziobro (ECR), skriftlig. – (PL) Byggnaders energiförbrukning utgör nästan en tredjedel av EU:s sammanlagda energiförbrukning. Just därför är potentialen när det gäller att minska energiförbrukningen särskilt stor inom denna sektor – inte endast på grund av åtaganden i fråga om minskning av växthusgasutsläpp utan även på grund av energisäkerheten. Begreppet nära-nollenergibygnader är en av de viktigaste frågorna

i det direktiv vi arbetar med. Låt oss hålla i åtanke att alla byggnader till slutet av 2020 ska vara nära-nollenergibyggnader, och inom den offentliga sektorn, som ska föregå med gott exempel, ska detta uppnås två år tidigare. Två faktorer i det direktiv som diskuteras förtjänar emellertid en positiv respons. För det första upprättandet av en energieffektivitetsfond till 2020, ett instrument som kommer att bidra till att öka de privata och offentliga investeringarna i projekt som är avsedda att förbättra energieffektiviteten i byggnader. Detta strukturella stöd innebär en möjlighet att uppnå våra mål. För det andra införandet i förslaget till direktiv av en bestämmelse om införande av system med smarta mätare och aktiva styrsystem som är avsedda att spara energi. Ett storskaligt införande av dessa system kan medföra fördelar när det gäller pris, effektiv användning och energisäkerhet för konsumenterna.

17. Benämningar på textilier och märkning av textilprodukter (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Toine Manders, för utskottet för inre marknaden och konsumentskydd, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om benämningar på textilier och märkning av textilprodukter (KOM(2009)0031 – C6-0048/2009 – 2009/0006(COD)) (A7-0122/2010).

Toine Manders, föredragande. – (NL) Jag vill börja med att tacka alla för ett mycket konstruktivt samarbete. Eftersom parlamentet i princip uppträder enat gentemot kommissionen och rådet hoppas jag att vi efter morgondagens omröstning kommer att kunna fortsätta som likvärdiga samarbetspartner i syfte att nå en överenskommelse som gynnar de europeiska konsumenterna och medborgarna.

Kommissionens förslag om att låta märkning av textilprodukter regleras av en förordning är enligt min mening bättre än att införliva frågan i befintliga direktiv. När det gäller detta hänvisar jag till Mario Montis rapport, där det konstateras att många problem i Europa beror på att införlivandet av direktiv leder till att 12 eller 27 olika nivåer skapas. Jag har alltid förespråkat förordningar, och jag hoppas att kommissionen kommer att lägga fram fler förslag till förordningar i framtiden.

Syftet med denna förordning är att nya textilfibrer snabbare ska kunna släppas ut på marknaden. I utskottet för inre marknaden och konsumentskydd strävar vi efter att optimera den inre marknaden så långt som möjligt, och stödet för förordningen är därför brett inom utskottet.

Något annat som vi försökt göra, som också rör den europeiska allmänheten, är att vi i betänkandet har försökt förenkla märkningen av kläder, som också är textilprodukter, genom att till exempel införa europeisk standardisering. Vi vet att detta inte längre är någon särskilt enkel uppgift och vi har därför begärt att en studie, en konsekvensbedömning, ska genomföras för att undersöka huruvida mindre kan vara mer, dvs. mindre konsumentinformation. Konsumenterna kan gå in på en webbplats eller använda någon annan informationskälla för att vid behov hitta ytterligare information.

Etiketterna måste helt enkelt vara kortare. Därigenom kan tillverkarna rikta in sig på en enda marknad och behöver inte sy in långa innehållsförteckningar i klädesplagg, något som bara leder till att konsumenten blir förvirrad. Vi har redan sett hur långt detta kan gå i och med livsmedelsmärkningen. Det är det vi vill förhindra.

Vi har utarbetat en rad förslag där vi ber kommissionen tillåta att enklare etiketter fästs på textilprodukter. Konsumenterna har rätt till viss grundläggande information, till exempel "Vad köper jag?", "Vad är det tillverkat av?" och "Var kommer det ifrån?". Vi anser att konsumenterna har rätt till denna information när de köper en vara och att informationen inte bör döljas. Då befinner vi oss återigen på området otillbörliga affärsmetoder. På detta område är det svårt att övervaka och kontrollera att bestämmelser efterlevs, och därför har vi upprättat förslag när det gäller detta.

Vi talar alltså om att tillhandahålla mycket enkel information, och om att konsumenterna kan få mer information på begäran. Om detta faller väl ut kommer kommissionen att välja den metod som är mest gynnsam för konsumenten.

Vi har utarbetat flera förslag. Vi anser att leksaker som till minst 85 procent består av textilfibrer måste omfattas av förordningen. Vissa menar att detta nog kan vara bra, men att det redan finns ett direktiv om leksakers säkerhet. Det direktivet handlar emellertid specifikt om säkerhet och inte om konsumentinformation som vad produkten är tillverkad av, vilket jag kan tänka mig är något som konsumenterna vill veta.

Det finns även ett ändringsförslag om att konsumenterna har rätt att veta om en produkt innehåller delar av animaliskt ursprung och att de inte ska behöva leta efter denna information. Tillverkaren måste ange om produkten innehåller material av animaliskt ursprung. Vi talar inte om fibrer utan om andra material, till exempel päls.

Slutligen har vi den omtalade frågan om "made in" ("tillverkad i"), som kommissionen utarbetade förslag om redan 2005. Vi har faktiskt kopierat in dessa förslag ordagrant och hoppas att rådet med stöd av kommissionen och parlamentet kommer att ändra sig och se saker och ting i ett positivt ljus. Därför uppmanar jag rådet att tillsammans med kommissionen och parlamentet enas om en kompromiss för att förbättra denna förordning. På så sätt gynnas konsumenterna och informationen förbättras.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Herr talman! Innan jag påbörjar mitt inlägg vill jag uttrycka min bestörtning över att två europeiska soldater denna morgon dödats vid en terroristattack i Afghanistan.

Mina damer och herrar! Kommissionen har börjat se över standarderna för benämningar på textilier som en del av kampanjen "Bättre lagstiftning". Det viktigaste syftet med detta förslag är att förbättra den befintliga rättsliga ramen och förenkla förfarandet för att anta nya benämningar på textilier. Målet är alltså att främja innovation inom textilsektorn.

Syftet med den nya förordningen är att ge tillverkare, användare och konsumenter snabbare tillgång till innovativa produkter som innehåller nya fibrer: en fråga som ligger de europeiska konsumenterna och företagen inom sektorn, till exempel textil- och klädföretag samt nationella förvaltningar, varmt om hjärtat.

Jag vill börja med att tacka utskottet för inre marknaden och konsumentskydd för att det godkände betänkandet den 8 april. Jag vill framför allt tacka föredraganden Toine Manders och skuggföredragandena för deras ingående och detaljerade arbete med förslaget, som har utlöst en sådan livlig och konstruktiv debatt om märkningen av textilprodukter. Eftersom detta är ett förslag om att förenkla lagstiftningen avvek kommissionen från bestämmelserna i direktivet i sin ursprungliga text, som nu måste ersättas av den förordning som diskuteras.

Samtidigt ställer sig kommissionen bakom de allra flesta ändringsförslagen i det betänkande som antagits av utskottet för inre marknaden och konsumentskydd. Vi är medvetna om att vissa ändringsförslag, framför allt de som handlar om att utvidga förordningens tillämpningsområde, kommer att diskuteras av rådet. Vi kommer att göra vårt bästa för att underlätta debatten mellan institutionerna och anstränga oss hårt för att uppnå acceptabla kompromisser.

Ett av dessa ändringsförslag rör ursprungsmärkningen "made in" ("tillverkad i"), som inte omfattades av kommissionens ursprungliga förslag. Parlamentet har alltid aktivt ägnat stor uppmärksamhet åt denna fråga, som är av så stor vikt för konsumenterna.

Ändringsförslagen på detta område gäller det förslag om ursprungsmärkning av många viktiga produktkategorier, däribland textilprodukter, som kommissionen lade fram 2005. Jag kommer att stödja dessa ändringsförslag, vilket jag redan betonat vid ett möte med utskottet för inre marknaden och konsumentskydd. Jag kommer att ha samma inställning till ändringsförslaget om märkning av icke-textila delar av animaliskt ursprung.

Jag har även några kommentarer om andra ändringsförslag. När det gäller ändringsförslag 19 fastställs det redan i kommissionens förslag att traditionella skraddare undantas från märkning. Att utöka detta förslag till att omfatta alla textilprodukter som saluförs till konsumenterna som engångsprodukter skulle enligt mitt förmenande emellertid innebära att alltför många klädesprodukter skulle undantas från märkning. Denna sektor utgör i själva verket en av de viktigaste utvecklingslinjerna för europeiska klädesprodukter. Om sådana produkter skulle undantas från märkning finns det risk för att antalet undantag skulle bli orimligt stort.

När det gäller ändringsförslag 63, vars syfte är att leksaker ska avlägsnas från den förteckning över produkter som undantas från märkningskravet, vill jag påminna er om att den viktigaste frågan när det gäller leksaker är säkerhet. Den relevanta standarden är tillräckligt detaljerad och granskades på nytt grundligt 2009, med utökade debatter i rådet och Europaparlamentet.

Eftersom säkerhetsfrågan redan har hanterats inom ramen för den särskilda standarden för leksaker är vi rädda att denna ytterligare börda blir oproportionerlig för tillverkarna. När det gäller begäran om att undersöka andra märkningsalternativ för textil- och klädesprodukter är jag fast besluten att inleda en omfattande och öppen debatt med berörda parter om alla de andra frågor som har tagits upp vid diskussionerna med Europaparlamentet och rådet.

Tack för er uppmärksamhet. Jag kommer att lyssna noggrant på era kommentarer under debatten.

Lara Comi, för PPE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Textilier är en av de viktigaste sektorerna på den europeiska marknaden. Det förslag som kommissionen ingivit är en utmärkt utgångspunkt för att förbättra och förenkla medlemsstaternas aktuella lagstiftningsram, framför allt när det gäller insyn och flexibilitet i lagen om teknisk utveckling inom textilindustrin.

Genom det arbete som vi hittills har utfört i parlamentet har vi kunnat utvidga det ursprungliga tillämpningsområdet och införa standarder för andra märkningskrav som vi anser vara absolut nödvändiga. Jag vill framför allt uppmärksamma er på standarder som gäller angivande av ursprungsland.

Vi har föreslagit två olika märkningssystem när det gäller detta. För det första ett obligatoriskt system för produkter från tredjeländer, vilket föreskrevs redan i förordningen från 2005. Som ni vet blockeras denna för närvarande av rådet. För det andra ett frivilligt system för produkter som tillverkas i medlemsstaterna.

I allmänhet har systemen ett dubbelt syfte, men det viktigaste av dem är utan tvekan att ange produktens faktiska ursprungsland. Konsumenterna måste kunna göra ett väl underbyggt val när de köper textilprodukter. Syftet med att använda de föreslagna kriterierna för ursprungsbestämning är att undvika etiketter som kan innehålla falsk eller vilseledande information och därigenom vara negativa för konsumenterna.

En annan målsättning med de nya bestämmelserna är att skydda små och medelstora företag som har beslutat sig för att behålla verksamheten i medlemsstaterna.

Beslutet att hålla en plenaromröstning fattades utifrån Europaparlamentets önskan att göra ett starkt ställningstagande i fråga om dessa frågor, framför allt med hänsyn till det politiska samförstånd som har nåtts mellan de tre största grupperna. Samarbetet med föredraganden och de andra skuggföredragandena har verkligen varit utmärkt.

Trots att vi har olika politiska åskådningar har vi lyckats hitta en gemensam grund som vi hoppas utgör det bästa sättet att skydda de europeiska medborgarnas och EU:s intressen. Därför hoppas jag att vi i morgon gemensamt kommer att rösta för detta betänkande och sända en tydlig politisk signal till rådet om de uppgifter som väntar vid andra behandlingen. Jag vill uppriktigt tacka er alla för ert samarbete.

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK

Vice talman

Christel Schaldemose, för S&D-gruppen. – (DA) Herr talman! Jag vill börja med att tacka Toine Manders och våra kolleger för deras mycket konstruktiva samarbete i samband med detta förslag. Förordningen om textilier är ett välgrundat och nödvändigt förslag. Det är utan tvekan förnuftigt att harmonisera reglerna för hur vi godkänner nya fibrer för den inre marknaden. Vi i gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet stöder därför förslaget i dess helhet.

Vi anser emellertid att förslaget inte endast bör gynna en sida. Det får inte enbart gynna industrin. Det är mycket viktigt för oss att även fokusera på vad som är bra för konsumenterna. I vårt arbete med detta förslag ansåg vi därför att det var nödvändigt att se till att konsumenterna får tydlig information om de fibrer och textilier som de köper. Vi ville därför också att förslaget skulle innehålla en hundra procentig förteckning över fibersammansättning.

Vi nöjde oss emellertid inte med detta. Vi är naturligtvis positiva till att en undersökning av hur textilier i allmänhet märks inom EU genomförs och vi har engagerat oss i arbetet med att lägga fram förslag om detta. Jag tror att det är viktigt för konsumenterna att känna till vad det de köper innehåller, var kläderna är tillverkade, om de innehåller ämnen som kan orsaka allergiska reaktioner eller något annat de kan behöva veta. Jag tror att en stor del av denna information är viktig för konsumenterna, bland annat under vilka omständigheter kläderna tillverkas. Jag tror dessutom att det kommer att bli ännu viktigare i framtiden. Därför var det angeläget för oss att framhålla att vi anser att det bör göras en mer detaljerad undersökning av hur vi kan skapa ett ordentligt märkningssystem för textilier som gynnar konsumenterna. Det är även en av orsakerna till att vi stöder förslaget så tydligt. Personligen anser jag också att det är viktigt för oss att titta närmare på klädstorlekar. Jag tror att handeln på den inre marknaden skulle kunna öka om de angivna klädstorlekarna garanterat vore desamma oavsett i vilket land kläderna köps.

Vi socialdemokrater stöder helhjärtat förslaget och anser att det kan gynna industrin, men viktigast av allt, att det även kan gynna konsumenterna.

Niccolò Rinaldi, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi bör gratulera Toine Manders till denna resolution och detta betänkande, vars syfte är att skapa någon form av ordning i den tilltagande oredan på den globala marknaden.

Jag är framför allt intresserad av frågan om obligatorisk ursprungsmärkning, som jag som skuggföredragande för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa tillsammans med föredraganden Cristiana Muscardini arbetar med i mitt utskott, utskottet för internationell handel. Frågan nämns nu även i Mandersbetänkandet.

Faktum är att det finns bestämmelser om obligatorisk ursprungsmärkning i Förenta staterna, Kina, Australien, Mexiko, Japan och många andra länder på den globala marknaden. Detta leder till en obalans som kraftigt påverkar både tillverkare och konsumenter på vår kontinent och som leder till missförhållanden som måste åtgärdas.

Detta gäller i ännu högre grad textilprodukter som det finns ett säkerhetsproblem med, vilket vi redan har blivit påminda om. På dessa produkter antyds ursprungslandet på ett närmast poetiskt sätt, vilket är talande.

I dag befinner vi oss i en något förvirrad situation eftersom ursprungsmärkningen visas på vissa produkter för att det passar tillverkaren, men inte på andra för att det inte passar tillverkaren. Ibland visas ursprungsmärkningen, men då i enlighet med bestämmelser i andra länder, eftersom produkterna också exporteras till Förenta staterna och Japan och därför tillverkas med dessa marknader i åtanke. Det är uppenbart att vi behöver egna EU-standarder när det gäller detta.

I detta syfte försöker Europaparlamentet uppnå ökad tydlighet för såväl konsumenter som tillverkare, både genom betänkandet av Toine Manders som vi just har blivit informerade om, och genom det arbete som vi i utskottet för internationell handel utför.

Heide Rühle, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag instämmer framför allt med föregående talare. Det gläder oss att utskottet för internationell handel arbetar med detta område. Jag vill också tacka föredraganden. Jag delar emellertid inte hans ståndpunkt och vi kommer inte att kunna stödja honom på vissa punkter i morgon.

Låt mig återigen poängtera vad detta handlar om. Vi vill alla ha en tydlig ursprungslandsmärkning. Vi anser alla att påtryckningar måste utövas på rådet och vi finner det alla beklagligt att rådet i flera år har blockerat tydlig ursprungslandsmärkning. Detta direktiv är emellertid ett direktiv och inte en symbolisk resolution där någonting sådant kan anges. Jag har till exempel uttryckt mitt stöd för en skriftlig förklaring där åtgärder återigen efterlyses, och jag anser att det är viktigt att vi fortsätter att arbeta med detta område.

Detta direktiv har emellertid ett annat syfte och det är att garantera insyn och erbjuda konsumenterna säkerhet när det gäller benämningen av nya fibrer och nya material. Vi befärar att om tillämpningsområdet för detta direktiv utökas så det att drabbas av exakt samma öde som det förra försöket att införa ursprungsmärkningen "made in" ("tillverkad i") – dvs. att det återigen kommer att blockeras av rådet. Det skulle vi finna beklagligt eftersom vi anser att åtgärder måste vidtas relativt snabbt när det gäller detta. Vi stöder alla andra åtgärder i fråga om ursprungsmärkningen "made in" ("tillverkad i") – det kommer vi definitivt alltid att göra – men vi anser att det är fel att utnyttja den aktuella förordningen för att uppnå detta.

Malcolm Harbour, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag håller mitt anförande här i kväll för min grupps skuggföredragandes räkning – Emma McClarkin har också engagerat sig mycket starkt i det här ärendet.

Jag vill återknyta till det som Heide Rühle var inne på. Jag håller helt med henne om hur frågan om ursprungsmärkning ska hanteras. De förslag som har lagts fram här utgör delvis stora förbättringar av förslagets okomplicerade kärna: märkningen av fibrer, hur sammansättningen ska anges och att märkningen ska vara tydlig.

Det var emellertid slående att föredraganden talade mycket tyst om att detta faktiskt är både ett avgörande direktiv för den inre marknaden och ett direktiv som ska skydda konsumenterna. Det går ut på att förenkla lagstiftningen, att göra det lättare att få nya benämningar godkända och lansera nya textilier på marknaden – här talar vi om en tidsvinst på runt 12 månader. När det gäller vårt förestående standardiseringsarbete får vi dessutom en stark förbättring genom att Europeiska standardiseringskommittén blir medansvarig för förordningen. Allt detta kommer att resultera i betydande besparingar för branschen och vara fördelaktigt för konsumenterna.

Föredraganden anser att huvudfrågan är om vi vill sätta alla dessa fördelar på spel genom att koppla förslaget till frågan om ursprungsmärkning. Kommissionen har redan föreslagit detta för en rad olika produkter, som Heide Rühle helt riktigt påpekade. Jag tycker att vi strikt ska undvika allt som fördröjer dessa fördelar. Jag håller med om att vi bör göra en politisk markering, och att vi också bör begära en del av de andra saker som han begär. Men i mina ögon har han här i flera bemärkelser överskridit sina befogenheter som utskottets föredragande, och resultatet har blivit ett slags julgran som han dekorerat med diverse egna påfund. Jag hoppas att han tar till sig detta inför omröstningen i morgon, så att vi kan åstadkomma resultat som gagnar konsumenterna och tillverkarna. Låt oss göra ett par politiska uttalanden, men utan att stoppa processen i onödan.

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Herr talman! För att konsumenterna ska kunna göra riktiga val och använda sig av sin makt måste de få tillgång till information om varorna. Detta betänkande är ett första steg och innebär att textilier ska märkas med ursprungsland, alltså information om var varorna har tillverkats. Det har vi som konsumenter rätt att veta.

Nu har vi också en möjlighet att begära att kommissionen går vidare med att ge konsumenterna ökad makt. Jag tänker bland annat på skötselmärkning och hälso- och säkerhetsvarningar. Allergiker ska inte behöva utsättas för varor som innehåller spår av allergiframkallande ämnen.

Medborgarna upplever ofta att reglerna för den inre marknaden sätter företagen och industrin i främsta rummet. Jag och GUE/NGL-gruppen anser att det är hög tid att konsumenternas krav sätts främst. Det skulle både konsumenterna och seriösa företag tjäna på.

William (The Earl of) Dartmouth, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Betänkandet är, för att använda dess egen formulering, "huvudsakligen en teknisk åtgärd utan politiska återverkningar". Europeiska kommissionen försummar ju aldrig ett tillfälle att vända en kris till sin egen fördel. Även Europaparlamentet har skickligt utnyttjat betänkanden med teknisk karaktär för att bygga upp EU:s harmoniserade superstat. Betänkandet får således brittiska Independence Party att ana oråd.

Men första delen av betänkandet slår ihop tre direktiv till en enda förordning, vilket är en förenkling. Senare antyder man till och med ett upphävande. Vi vänder oss ändå starkt emot den andra delen, och i synnerhet ändringsförslag 58, som går ut på att införa nya märkningskrav på gemenskapsnivå. Jag noterar särskilt att man föreslår – och nu citerar jag ordagrant – "ett för hela EU enhetligt system för storleksmärkning av kläder och skodon". Hos oss i Storbritannien finns redan ett fullt funktionellt storlekssystem, som skiljer sig i grunden från det system som används på de flesta håll i det kontinentala Europa. Britterna känner till och förstår systemet, och vi bör inte byta ut det mot ett enhetligt EU-system.

Än en gång avser en av Europaparlamentets föredragande att utnyttja ett okomplicerat tekniskt ärende för att främja det helt odemokratiska målet med en europeisk superstat.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! De senaste årtiondena har globaliseringen debatterats tusentals gånger. Vi kommer gång på gång till ett läge där de som följt debatten frågar vad de kan göra. Detta slutar alltid med att man talar om konsumenternas makt. Men på det område där de kan utöva sin makt, det vill säga när de köper textilier, läggs onödiga hinder i deras väg. Viss standardisering finns på textilområdet, men det verkar som om man inte törs löpa linan ut.

Det är märkligt att jag är först med att ta upp det här. Varför har vi inte varit mer ambitiösa när det gäller social märkning? Varför har vi inte infört detta ännu? Varför använder vi inte detta perfekta verktyg för att skapa insyn i var, hur och under vilka förhållanden dessa produkter faktiskt tillverkas? Varför beklagar vi oss ständigt över arbetslösheten, samtidigt som vi avstår från att göra det som konsumenterna efterfrågar mest – det vill säga tillhandahålla de uppgifter som låter dem ta reda på vad det är de faktiskt köper?

Evelyne Gebhardt (S&D). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Manders! Stort tack för ert förträffliga arbete med den här förordningen. Jag vill särskilt tacka min skuggföredragande. Detta är visserligen – som flera gånger har påpekats – ett tekniskt betänkande, men det får många långtgående följder för våra medborgare. Vad det i själva verket handlar om här är ju att tillåta lansering av nya fibrer på EU-marknaden.

Detta vill vi möjliggöra, det har Europeiska kommissionen rätt i. Men det får inte gå till hur som helst. Om medborgarna verkligen ska åtnjuta det konsumentskydd som vi alltid pratar om måste fibrerna testas först. Det är bland annat viktigt att analysera om fibrerna är allergiframkallande. De måste också märkas tydligt, så att våra medborgare – som alltid sägs vara så ansvarsfulla – också får möjlighet att handla på lämpligt sätt.

Jag måste i det här sammanhanget vända mig emot de ledamöter som anser att vi ska inte ska ta med ursprungsmärkning. Detta är av största vikt och en helt riktig åtgärd. Många medborgare vill veta varifrån fibrer och textilier kommer och vad de har för bakgrund. Till bakgrunden hör tillverkningssättet. Hur förkastligt det än är så förekommer alltjämt barnarbete och till och med tvångsarbete i många länder. Vissa medborgare vill ha tillgång till denna information, så att de kan agera ansvarsfullt när de är ute och handlar.

Även om detta kanske inte hör hemma i den här förordningen, så ingår det i vårt uppdrag som ledamöter att påminna rådet om det – att driva på, så att vi äntligen gör något vettigt av den text om ursprungsmärkning som lades fram redan 2005. Vi har nu en chans att öka trycket. Den borde vi absolut utnyttja, så att vi får en bra förordning som får medborgarna att säga: Ja, visst är detta något som vi kan acceptera, det är precis vad vi förväntar oss av våra företrädare i parlamentet.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Herr talman! Om det finns en bransch i EU där sysselsättningen har drabbats av hänsynslösa omlokaliseringar, av kapitalets fria rörlighet, av den starka euron och av dumpning, så är det textilbranschen. På tillverknings- och sysselsättningssidan återstår i dag endast ett fåtal nischer i mellansegment och exklusiva segment, lyx- och högteknologisektorn. Men allt detta är sårbart och utelämnat på nåd och onåd till varumärkesförfälskningen och den tekniska utvecklingen i tillväxtländerna, som alltför ofta finansieras med europeiska företags kapital.

Därför är alla åtgärder bra som bidrar till att skydda arbetstillfällena och kunskapen i EU:s textilsektor. Jag är därför också en vän av social märkning av textilvaror för att hjälpa konsumenterna att välja varor genom att tillämpa etiska kriterier, däribland faktorer som hälsa, säkerhet, rättigheter, livskvalitet, arbetsförhållanden och lönenivåer.

Jag tycker också att vi ska använda märkning för att bekämpa varumärkesförfälskning, förutsatt att vi skaffar oss de personalresurser som krävs för att bekämpa bedrägerier. Vi bör sedan gå ännu längre genom att införa en verklig gemenskapspreferens. Men inga märkningsbestämmelser i världen hjälper om vi saknar den politiska viljan att gjuta nytt liv i textilsektorn, så att den skapar arbetstillfällen i EU.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Herr talman! För textilbranschen är detta en tid av dramatiska förändringar. Nya fibrer och tyger lanseras på marknaden, och konsumenterna har svårt att förstå vad de köper. Tyvärr tillverkas en stor del av dessa varor i länder utan någon som helst kontroll av produkterna. Vi har i årtionden talat om för konsumenterna vilka ingredienser livsmedel och läkemedel innehåller, men inte vad kläderna som de har på sig består av. I den nuvarande "nanotidsåldern" är det därför bra att vi börjar ta itu med detta. Jag håller med kommissionen och föredraganden om att vi behöver ett enhetligt system för storleksmärkning av kläder och skor.

Tack vare Internet får både säljare och köpare helt nya möjligheter att använda varunummer för att hitta information om enskilda produkter. Det är emellertid särskilt viktigt att informera konsumenterna om allergiframkallande och farliga ämnen. Skötselråd, tillverkningsland, brandfarlighet och vilka kemikalier som använts vid tillverkningen är andra viktiga faktorer. Användningen av språkoberoende symboler är dock avgörande för konsumenterna när de hanterar dessa produkter till vardags.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Den globaliserade handeln gör att det varken går att åstadkomma rättvis konkurrens för EU:s handels- och industriföretag eller att skydda EU:s konsumenter, så länge man inte inför vissa tillverkningsnormer och ger konsumenterna information om tillverkarna. Denna förordning är utan tvekan ett framsteg jämfört med det gamla direktivet när det gäller att förbättra märkningen av textilvaror ännu mer och minska lanseringstiden för nya fibrer med ett år, samtidigt som konsumentmärkningen avskaffas.

Likväl är parlamentet och rådet tyvärr fortfarande oeniga på flera punkter, bland annat när det gäller att kombinera fibernamn med språkoberoende symboler, märkning av icke-textila delar av animaliskt ursprung och problematiska allergitester. Dock är det glädjande att det råder en större samsyn om ursprungs- och skötselmärkning av produkter. Sådan märkning är obligatorisk för textilier som importeras från tredjeländer, men inte längre för textilier som tillverkas i medlemsstaterna. Det är ett bra tecken – kvalitetsmedvetna tillverkare och konsumenter i EU har krävt detta i årtal. Jag hoppas att vi snart utökar principen till att även omfatta glas, porslin och andra handelsvaror, och att vi hinner göra detta innan trycket från billiga produkter av låg kvalitet helt tvingar bort EU:s produkter från vår marknad.

Jag håller inte med dem som anser att detta är protektionism. Det finns ingen anledning att dölja information om var en produkt till stor del är tillverkad, och under vilka förhållanden. Tvärtom ger dessa upplysningar konsumenterna en bättre inblick i den globaliserade marknaden. De blir ett säljstöd för högkvalitativa

märkesvaror från EU, och kanske kan medborgarna då känna en berättigad stolthet över vad européerna fortfarande är i stånd att tillverka, trots konkurrensen från låglönearbetare. Det största mervärdet för konsumenterna är att de lättare kan undvika att köpa de många farliga produkter som finns kvar trots att kontrollerna har förbättrats. Jag välkomnar kommissionens stöd och tror att det går att hitta en kompromiss även i rådet.

Alan Kelly (S&D). – (EN) Herr talman! Jag ska först gratulera föredraganden och skuggföredragandena, som under hela utskottsarbetet har visat prov på en positiv och konsumentvänlig inställning i den här frågan. Som jag ser det visar arbetet än en gång att parlamentet hör till de mest flexibla och samförståndsorienterade institutionerna i EU. Sedan jag blev ledamot i utskottet för inre marknaden och konsumentskydd är detta det andra, eller kanske tredje, ärendet där parlamentet är mer reforminriktat än rådet. Jag skulle välkomna om det gick till på det här sättet oftare i framtiden.

När det gäller själva sakfrågan är försöket att harmonisera bestämmelserna om textilmärkning och benämningar ett mycket lyckat exempel på hur den inre marknaden kan gagna konsumenterna och tillverkarna. Förslaget är lika viktigt för branschen som för konsumenterna. Detta är värt att komma ihåg – ibland tycks konsumenternas sida inte få den uppmärksamhet den behöver.

Detta var ursprungligen främst ett tekniskt och opolitiskt förslag, helt enkelt ett sätt att slå ihop de tre direktiven. Men med tanke på att kammaren som helhet inte brukar ta upp sådana här frågor är det vettigt att vi försöker att lägga fram förslag som är så heltäckande som möjligt.

Konsumenterna har rätt till korrekt, relevant, begriplig och jämförbar information om vad textilprodukter består av. De har också rätt till en fullständig – och då menar jag fullständig – förteckning över de fibrer som produkterna innehåller. Detta är ett krav för att det ska gå att förebygga allergier och liknande.

För egen del anser jag att det är av stor vikt att få insyn i tillverkningsmetoder och tillverkningsförhållanden, och att det på ett tillförlitligt sätt framgår varifrån produkten kommer. Då går det att beakta sociala kriterier vid inköp. Detta blir antagligen alltmer ofrånkomligt, eftersom vi lever i en värld där det förekommer barnarbete, tvångsarbete och så vidare.

Det är därför jag stöder många av kommissionens idéer men också kraven på ett mer generellt system för märkning av textilier. Vi borde se detta som en chans att åstadkomma den bästa lagstiftningen, som både fördjupar och förbättrar den inre marknaden.

Regina Bastos (PPE). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Låt mig först gratulera Toine Manders till hans arbete med betänkandet, och tacka de övriga ledamotskolleger som biträtt honom. Förslagets betydelse ligger ju helt och hållet i att det förenklar och förbättrar den gällande lagstiftningsramen genom att slå ihop den lagstiftning som finns – de tre grunddirektiven om benämningar på textilier och märkning.

Men förslaget gagnar också enskilda aktörer och offentliga myndigheter, samtidigt som det stimulerar textil- och konfektionsbranschens innovationsförmåga genom att öppna för utveckling av nya fibrer. Efter omarbetningen blir också förfarandet för att lägga till en ny fiberbenämning i den harmoniserade förteckningen öppnare. Ingen tycks längre ifrågasätta att förordningen kommer att gagna de berörda aktörerna.

Ta till exempel textilbranschen, som gynnas av lägre administrationskostnader och möjligheten att snabbare lansera nya fibrer på marknaden. Vad myndigheterna i medlemsstaterna angår så slipper de införliva ändringarna i den nationella lagstiftningen, något som kan sänka deras kostnader väsentligt. Dessutom kan konsumenterna lita på att fibrer med vissa benämningar också har vissa egenskaper, och de har också nytta av att nya fibrer kommer ut på marknaden snabbare. Införandet av dessa nya fibrer främjar innovationsförmågan och betyder därför mycket för branschen i EU. Det gör att mer information når konsumenterna.

I dag lever vi i en globaliserad värld där tillväxtekonomiernas marknader växer sig allt större, där miljontals produkter tillverkade av miljontals företag cirkulerar. Det helt avgörande för näringslivet, och i synnerhet för de små och medelstora företagen, är därför att vi engagerar oss för innovation och ser till att dessa innovationer når konsumenterna snabbt. När denna förordning tillämpas kan det stärka de små och medelstora företagens konkurrensförmåga. Den nya förordningen innebär definitivt att dessa små och medelstora företag, genom att öka sina marknadsandelar, bidrar till sysselsättningen i EU.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Herr talman! Det finns ett uttryck som lyder "hans liv hänger på en tråd". Föreställ er nu att tråden inte är tillräckligt stark, eftersom den har tillverkats av fel material – då är detta liv till ända. Jag säger detta för att illustrera hur viktigt det är med fibrer och tyger.

Det här är inte bara ett tekniskt ärende. Föremålet för denna debatt är inget tekniskt betänkande. Jag tackar Toine Manders för hans utmärkta betänkande, som jag anser har en politisk aspekt – en aspekt som påverkar såväl säljare som tillverkare. Denna förordning förenklar deras arbete och sparar tid.

Ärendets politiska aspekt påverkar konsumenterna, och i förlängningen den inre marknaden. Det är en politisk aspekt som föranleder etiska reflexioner. Vi behöver veta varifrån produkter kommer och var de har tillverkats. "Made in"-märkningen är ingen teknisk fråga utan framför allt, som jag ser det, en ytterst politisk sådan. Genom att känna till från vilket land en produkt kommer vet vi något om hur den har tillverkats, om vilken typ av arbetskraft som används där, om arbetstagarnas rättigheter och respekten för dessa.

Som unionsmedborgare är vi inte teknokrater som irrar omkring med skygglappar. Vi är människor som tänker, lagstiftar och handlar så att det gagnar andra. Därför kan frågan om "Made in"-märkningen vara ett teknokratiskt ärende med en betydelsefull politisk aspekt, och vi behöver beakta bådadera. Jag tror att vi kan göra en viktig insats i det här sammanhanget.

Daniel Caspary (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har alltid tyckt mycket bra om Heide Rühle, men det här är första gången på sex år som hon har uttryckt min egen syn på en fråga. Även jag befarar att vi tyvärr håller på att blanda ihop två olika ärenden på ett sätt som inte gagnar vare sig EU, parlamentet, kommissionen eller rådet.

Vi är alla ense om att märkning av textilier är en mycket viktig konsumentfråga, som vi snarast behöver hitta en lösning på. Men här bör vi verkligen se upp så att vi inte blandar ihop två olika saker. Jag har aldrig sett något liknande här i parlamentet: utskottet för internationell handel genomför just nu samråd om ett förslag till förordning som kommissionen lagt fram, och så smyger vi in precis samma frågor i ett annat ärende.

Jag syftar nu specifikt på ursprungsmärkningen "Made in". Jag ska inte gå in i detalj på alla de frågor som tas upp under utskottets samråd om "Made in"-förordningen de närmaste veckorna och månaderna. Det handlar t.ex. om vilket som är ursprungslandet för en produkt som har formgivits i Italien, tillverkas av läder som bearbetats i Argentina och av bomull från Turkmenistan som vävts till tyg i Kina, och som sedan sys ihop i Vietnam, varefter den färdiga skjortan stryks och förpackas hemma i Italien. Varifrån kommer en sådan produkt? Kan vi verkligen hitta en princip som fungerar för konsumenterna?

Jag helt övertygad om att vi inte kommer att lyckas med det i den förordning som dagens debatt handlar om, utan snarare inom ramen för det projekt som Cristiana Muscardini ansvarar för. Jag skulle verkligen uppskatta om dessa två frågor snabbt frigörs från varandra igen vid andra behandlingen. Jag har definitivt intrycket att vi gör konsumenterna, parlamentet, kommissionen och rådet en björntjänst genom att baka ihop och koppla samman de här frågorna. Jag skulle sannerligen bli glad om vi kunde komma fram till en lösning här som verkligen förhindrar att förordningen blockeras.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tackar föredraganden och skuggföredragandena, och även kommissionsledamot – eller borde jag säga kommissionens vice ordförande? – Antonio Tajani för hans exakta och korrekta svar på vissa avgörande punkter.

För 18 år sedan genomförde universitetet i Barcelona en studie vars slutsats var att textilbranschen helt skulle dö ut i EU fram till 2000. Nu är det 2010, och den dystra prognosen har inte slagit in. Det finns en enkel förklaring, nämligen att nya, innovativa fibrer har börjat tillverkas i EU tack vare den forskning och utveckling som bedrivits där och i länder som har behållit sina tillverkningsföretag. Det har de gjort genom att inte enbart vara nav för forskningen, utan också för tillämpad forskning och industriell verksamhet. Det är därför som vi behöver byta ut direktivet mot dessa förordningar. På så vis sörjer vi för flexibilitet och för konsumentskydd genom märkning, samtidigt som vi tillhandahåller tillförlitliga uppgifter om ursprungsländer.

Jag anser att man mycket väl kan föreställa sig en framtid där det finns ett europeiskt övervakningsorgan som skyddar vår hälsa och säkerhet, det vill säga en myndighet som slår vakt om ursprungsfrågan. Vi kan nog alla hålla med om att det är en positiv aspekt av detta betänkande.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tror att vi alla ställer upp på principerna i det förslag till förordning som vi diskuterar i dag. I synnerhet gäller detta de aspekter som har att göra med avbyråkratisering, främjande av branschens innovationsförmåga, tydlighet och, framför allt, konsumenten. Jag måste framhålla den sistnämnda aspekten.

Ursprungsmärkning är därför en punkt som jag vill lyfta fram, eftersom jag anser att det är en åtgärd som vi inte kan undvara. Dagens konsumenter vill vara välinformerade, och nog är väl ursprungslandet en av de känsligaste uppgifter som vi kan förse konsumenterna med. Vi kan nog konstatera att människorna på varje marknad i varje stad i EU intresserar sig för vad de köper, vad produkten är tillverkad av och varifrån den kommer. Detta är tveklöst en synnerligen känslig och betydelsefull upplysning, som är viktig därför att EU i dag tillför ett mervärde genom att garantera konsumenternas säkerhet och skydd.

Både vi och konsumenterna vet att länder utanför EU har mindre hårda bestämmelser och en mer fördragsam lagstiftning, som är mer tolerant när det gäller många företeelser som mina ledamotskolleger redan har påmint oss om. Det bjuder emot att säga detta, men vi vet att det är så, och det finns ingen anledning att sticka under stol med det. Det handlar om arbetsförhållanden och om det skydd som minderåriga, kvinnor och arbetstagare åtnjuter – men också om hur medveten man är om normer och om de ämnen som används.

Vi har sett alldeles för många tidningsartiklar som uppmärksammat oss på förekomsten av allergier hos barn och kvinnor. När vi talar med läkare, barnläkare och gynekologer inser vi att användningen av hälsovådliga produkter och ämnen tyvärr är utbredd. Låt mig påminna om en sak till: det här handlar inte om protektionism, utan snarare om att skapa samma villkor för alla aktörer på den globala marknaden, eftersom så många partnerländer redan har infört märkning av det här slaget. Hit hör Förenta staterna, Kanada och Japan.

Andreas Schwab (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag har lyssnat mig igenom hela debatten om direktivet om märkning av textilprodukter. Inledningsvis måste jag säga att det för oss i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) är viktigt att konsumenter som efterfrågar denna information när de ska köpa textilprodukter också får den.

Föredraganden föreslår att vi ska bli bättre på att utnyttja tekniken och enbart ha identifieringsnummer på produkterna, så att märkningen inte blir orimligt omfattande. Uppgifterna finns då i andra dokument, som kanske tillhandahålls via Internet. Detta vore absolut till hjälp för dem som söker efter mycket detaljerade uppgifter. Det skulle också hjälpa dem som är ointresserade av uppgifterna, eftersom de då slapp läsa alla dessa upplysningar på själva plagget.

För det andra har föredraganden och skuggföredragandena, som jag härmed än en gång vill passa på att uttryckligen tacka, föreslagit en studie som föranleder en rad frågor. Var och en av dem är värd att titta på, men som helhet lär de utlösa en synnerligen kallsinnig reaktion på förslaget från rådets sida. Detta är desto tråkigare som förslaget skulle kunna gagna textilbranschen i EU enormt. Mycket innovativa fibrer skulle kunna ge oss en konkurrensfördel på den oerhört tuffa världsmarknaden. Om förordningen rinner ut i sanden drabbar det i viss mån oss alla.

Vi bör inte avfärda de berättigade invändningar som uttryckts i de ändringsförslag som utskottet antagit. För närvarande bör vi dock i stället inrikta oss på att se till att kommissionens ursprungliga version av förslaget antas. Vi kanske bör återkomma till ursprungsmärkningen och ett enhetligt system för storleksmärkning i ett senare skede, som Daniel Caspary sade.

Jag hoppas att vi hittar en lösning i ärendet snarast vid andra behandlingen. Jag hoppas också att vi enas om huvudfrågorna nu vid andra behandlingen, så att vi inte ägnar alltför mycket tid åt bifrågor.

Marco Scurria (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Eftersom jag anser att vi står i begrepp att rösta om en oerhört betydelsefull åtgärd känns det angeläget för mig att bidra till debatten. Det är viktigt med rationaliseringar i näringslivet men ännu viktigare att skydda konsumenterna. Kunderna måste veta vad det är de köper, och de som vill ha kvalitetsvaror måste kunna hitta dem! Men det är också angeläget att ha ett begrepp om huruvida vi köper socialt hållbara produkter.

Det följande har någon redan sagt, men jag betonar det än en gång eftersom jag menar att i synnerhet denna punkt måste framgå efter Europaparlamentets diskussion. Jag vill veta om en given vara har tillverkats någonstans där arbetstagarna skyddas, jag vill veta om produkten tillverkats med hjälp av barnarbete, och jag vill veta om produkten är ett resultat av illojal konkurrens.

Vi har här en åtgärd som jag hoppas snart kan omfatta även andra tillverknings- och hantverksbranscher. Jag tror och bedömer nämligen att den här åtgärden kommer att föra EU mycket närmare medborgarna. För detta vill jag tacka föredragandena, som har utarbetat förslaget, och kommissionen och kommissionsledamot Antonio Tajani, som har drivit på ärendet.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! I mångt och mycket känns den här debatten om textilier igen från våra debatter om livsmedel och deras ursprung och märkning. Intressant nog kan en pizza som

tillverkas t.ex. på Irland innehålla ingredienser från mer än 60 länder. Att få till stånd en korrekt märkning är en mycket invecklad sak.

En sak som tagits upp här är att konsumenterna bryr sig om tillverkningsmetoder, arbetsvillkor och miljönormer. Jag såg ett väldigt upprörande CNN-reportage om situationen vid Zhu Jiang-floden i Kina. EU:s jeansmetropol ligger vid flodstranden, och floden är starkt förorenad på grund av exporten av billiga produkter till EU, USA och många andra marknader – där konsumenterna köper dem. Det brukar ju heta att konsumenterna vill ha information som låter dem göra välunderbyggda val, men av allt att döma struntar många konsument i den information de får och låter priset avgöra. Jag anser att det behövs en intensivare debatt om hållbar tillverkning och hållbar konsumtion på alla områden – både livsmedel och naturligtvis textilier.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Samtidigt som jag tackar föredraganden Toine Manders och skuggföredraganden Lara Comi vill jag med all respekt konstatera att min uppfattning avviker en smula från Heide Rühles.

Hon säger att det vore fel att låta förordningen omfatta även normer för "Made in"-märkning. Men var hör annars dessa normer hemma, som EU:s konsumenter och småföretagare förväntansfullt har sett fram emot i flera år, ja i alltför många år? Hon hävdar att förordningens syfte är att släppa in nya fibrer på marknaden, att främja innovation och få ett snabbare klassificeringssystem, men att ursprungslandet måste döljas. För det EU som genomsyras av fruktan, hemlighetsmakeri och rökridåer, det EU som tiger om var saker och ting tillverkas, har ju all anledning att öka tempot i försäljningen av nya fibrer – men att berätta för konsumenterna var textilprodukterna tillverkas, det kommer inte på tal.

Vad rättfärdigar ett system med sådan dubbelmoral? Vad är det som får oss att underblåsa föreställningen om ett byråkratiskt och obegripligt EU, som till råga på allt skrämmar upp människor och ger så outgrundliga besked som möjligt? Vi vill ha normer för en "Made in"-märkning, och det snabbt. Det beror helt enkelt på – herr talman, jag är strax klar! – att märkningen "Made in Europe" på en produkt signalerar att den inte har tillverkats med giftiga eller miljöfarliga lösningsmedel, av barn som i princip tvingats in i slaveri, eller av utnyttjade kvinnor – att den inte har tillverkats av exploaterade arbetstagare som sliter dagarna i ända utan att kunna räkna med hälsovård, arbetarskydd, förmåner eller löner.

Orden "Made in Europe" är en garanti gentemot konsumenterna, och samtidigt en garanti för att vissa tillverkningsprinciper följs. Vi ska vara stolta över denna märkning och se till att den införs omedelbart. Det är därför vi stöder förslaget i precis den utformning det fått av det berörda utskottet, och vi kan redan nu tacka kommissionsledamot Antonio Tajani för de mycket lugnande besked som han har gett kammaren på den här punkten.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Jag tycker att det är bra att vi diskuterar ett ämne som berör varje medborgare, eftersom så gott som varje medborgare blir en konsument som köper textilprodukter.

Märkningen är också mycket viktig. Jag minns att jag för ett antal år sedan flera gånger blev förvirrad när jag i mitt hemland tog upp en vara och såg att den var märkt "*Deantús na hÉireann*", det vill säga "Tillverkad på Irland". Sedan kunde man skala bort etiketten, och under den stod det "*Made in China*". Konsumenterna hade således blivit lurade.

Mycket har hänt sedan dess, men än är det en bit kvar. Påpekandena om varor från tredjeländer, framför allt från Lara Comis sida, är mycket viktiga. Vi har gått alldeles för hårt fram med våra egna länder, men inte med tredjeländerna. Det gäller också inom jordbruket, något som särskilt de kommande förslagen angående Mercosur visar. Jag välkomnar därför detta.

Slutligen är förslaget om en enhetlig storleksmärkning i hela EU mycket bra. Det underlättar enormt för människor när de handlar och skapar också en EU-identitet, men utan att bygga upp den superstat som vår förträfflige greve förefaller lite bekymrad över.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Denna diskussion om ursprungsmärkning på etiketter och förpackningar till textilier och kläder betyder mycket för att skydda konsumenternas rättigheter, men också för att skydda arbetstagare och tillverkning i textil- och konfektionsbranschen i våra länder.

Vi vill bekämpa social dumpning och barnarbete och värna de sociala rättigheterna och miljön. Märkningen måste göra det möjligt för konsumenterna att ta ställning och engagera sig för att vi alla ska få det bättre i framtiden, här i EU lika väl som i andra länder. Att tydligt ange ursprungsland och innehåll på alla produkter är den process som låter oss göra fler välunderbyggda val. Därigenom bidrar den till en bättre framtid.

Antonio Tajani, *kommissionens vice ordförande*. – (IT) Herr talman! Jag håller med dem som säger att detta förslag till förordning har en markant teknisk prägel. Men det har också en politisk betydelse. Dess politiska betydelse ligger i att det berör unionsmedborgarnas intressen, eftersom vi förenklar bestämmelserna. Det underlättar tillvaron för medborgarna och för alla branschföretag.

Vi gör nytta för medborgarna eftersom en överväldigande parlamentarisk majoritet nu vill ha märkning. På så vis gör vi det möjligt för medborgarna att veta vilka slags varor de köper. Det betyder att vi garanterar deras hälsa och oeftergivliga rättigheter – jag instämmer med de idéer som Evelyne Gebhardt framförde i sitt anförande, men också med Ilda Figueiredos idéer.

Vi är också fast beslutna att försvara textilbranschen i EU. Vi får inte glömma hur många arbetstillfällen som gått förlorade i sektorn, delvis på grund av illojal konkurrens. Det är vår plikt att försvara vårt näringslivs konkurrensförmåga på världsmarknaden, och vi måste förebygga dumpning inom EU. Att försvara textilbranschen är att på en och samma gång försvara många tusen arbetstillfällen och medborgarnas rättigheter.

Genom att anta denna text slår vi vakt om en hel rad olika intressen, som för mig fortfarande förefaller att överensstämma med EU:s värderingar. Jag tycker att Seán Kelly har rätt och vill också gärna lugna Lord Dartmouth, som uttryckte farhågor för en superstat och har lämnat kammaren nu.

Jag tror inte att EU är Thomas Hobbes Leviathan i modern tappning. EU är helt enkelt en institution som symboliserar solidaritets- och subsidiaritetsprinciperna, försvarar de mänskliga rättigheterna och hängivet värnar den sociala marknadsekonomi. Själva marknaden är ett verktyg för att genomföra socialpolitiken. Här finns således inte skymten av något som inskränker människors frihet. Vi försvarar helt enkelt de rättigheter som tillkommer den halva miljard EU-medborgare som lever i vår union.

Kommissionens ståndpunkt om parlamentets ändringsförslag

Betänkande: Manders (A7-0122/2010)

Kommissionen kan godta följande ändringsförslag: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10, 15, 17, 18, 20, 22, 23, 26, 29, 33, 34, 35, 39, 41, 42, 43, 44, 46, 52 och 61.

Kommissionen kan godta följande ändringsförslag i princip: 8, 9, 11, 12, 13, 14, 16, 21, 24, 25, 27, 28, 30, 31, 32, 36, 40, 45, 47, 48, 49, 50, 51, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 62, 64, 65, 66, 67, 69, 70 och 72.

Kommissionen kan inte godta följande ändringsförslag: 19, 37, 38, 63, 68 och 71.

Toine Manders, *föredragande*. – (NL) Det gläder mig dels att så enormt många talare är närvarande denna måndagskväll för att diskutera ett tekniskt betänkande, dels att betänkandet har fått ett så brett stöd.

Vissa ledamotskolleger har varit kritiska och sagt att betänkandets omfattning inte får missbrukas eller vidgas. Jag har förståelse för detta men vill framhålla vad min ledamotskollega Evelyne Gebhardt sade i det här sammanhanget. I vissa lägen måste man utnyttja situationen för att få något gjort, och jag anser att man mycket väl kan agera på det här sättet.

I morgon är det viktigt med ett mycket brett stöd, något som många människors reaktioner får mig att tro på. Det blir en utmärkt utgångspunkt för parlamentet, i synnerhet inför förhandlingarna med rådet. Jag tror nämligen att parlamentet i samarbete med kommissionen i morgon kan åstadkomma en situation som utmynnar i att förhandlingarna med rådet framgångsrikt slutförs – och här tackar jag kommissionsledamoten för hans entydiga ställningstagande.

Förslaget syftar till att skapa bättre lagstiftning i framtiden, eftersom det blir allt vanligare att människor handlar på Internet. Därför behöver vi en fungerande inre marknad, där 500 miljoner konsument på ett rimligt sätt kan hitta den information de söker. Vi börjar med textilier, och förhoppningsvis omfattas så småningom samtliga produkter som säljs på den inre marknaden. Tanken är inte att tillhandahålla mer information utan tydlig information, på ett enhetligt sätt, i hela EU. Det vore verkligen glädjande om vi lyckades med detta.

Låt mig slutligen nämna att jag medvetet beslutade att avstå från en uppgörelse med rådet redan vid första behandlingen. Jag anser att vi borde använda oss av det här normala förfarandet mycket oftare, och att parlamentet borde ta ställning till betänkandet från utskottet för inre marknaden och konsumentskydd i plenum, innan vi inleder förhandlingarna med rådet och kommissionen för att slutföra ärendet. Jag tycker

att det undergräver demokratin om vi enas utan att ens ha överlagt om saken i plenum. Jag hoppas därför att många gör likadant och att alla ärenden som regel får genomgå både en första och en andra behandling.

Jag hoppas på ett bra resultat i morgon. Med vårt breda stöd som utgångspunkt har vi de bästa förutsättningar för att ta hem finalmatchen mot rådet, för att använda fotbollsspråk.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon (tisdagen den 18 maj 2010).

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Sergio Berlato (PPE), skriftlig. – (IT) EU:s textilsektor har brottats med svåra ekonomiska utmaningar de senaste åren, och därför har en långvarig process av omstrukturering och teknisk innovation inletts. Det betänkande som vi nu diskuterar gör det möjligt att harmonisera och standardisera vissa aspekter av märkningen av textilprodukter. Jag anser därför att det underlättar dessa produkters fria rörlighet på den inre marknaden, samtidigt som det garanterar ett starkt och enhetligt konsumentskydd i EU. Jag stöder därför uppmaningen till kommissionen att inom två år från det att förordningen trätt i kraft överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om eventuella nya märkningskrav. Detta har två syften: dels att förenkla märkningen av textilprodukter, dels att ge konsumenterna tillförlitlig och jämförbar information om textilprodukters ägare, ursprung och storlek. I arbetet med att nå dessa mål anser jag att vi måste se till att de utökade märkningskraven inte utgör ännu en belastning för näringslivet, i synnerhet inte för små och medelstora företag. Det saknas för närvarande fullgoda analyser av hur människors hälsa påverkas av att allergiframkallande eller hälsovådliga ämnen används vid tillverkning och bearbetning av textilprodukter. Jag uppmanar därför kommissionen att genomföra en studie för att utvärdera vilka effekter dessa har.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Än en gång lovar den ekologiska märkningen runt och håller tunt – tänk bara på skandalen med "ekologisk bomull", eller på den biokemiska pantomimen härförleden. För det första håller ett nytt kaos av märkningar och symboler på att utbryta på den här biologiska marknaden. Här skulle EU antligen kunna åstadkomma en vettig standardisering, vilket EU ju i regel är väldigt svagt för. För det andra är det dags för EU att ta itu med den genmodifierade bomullen. Om man avvaktar med att genomföra studier av vilka potentiella effekter skadliga ämnen har så borde det åtminstone fram till dess framgå av märkningen om genmodifierad bomull använts. Det är också hög tid att EU tar sig an frågan om radiofrekvensidentifiering (RFID). Det är oacceptabelt att textilprodukter förses med elektroniska etiketter utan att de berörda personerna får veta det, samtidigt som vi fortfarande väntar på relevanta märkningsförfordningar. Om enskilda fotgängare går att identifiera genom klädernas RFID-märkning blir det möjligt att övervaka varje steg som människor tar. Mot bakgrund av den politiska korrekthetens åsiktsterror ska den som använder RFID-märkta kläder nog snart vara mycket försiktig med vilka evenemang vederbörande deltar i. Men kanske kan man i framtiden helt enkelt radera sig själv från Google Street View genom att ange sitt RFID-nummer. Eller så utlöser chipen säkerhetslarm på flygplatser. George Orwell är gammal skåpmat – vi har kommit mycket längre än hans övervakningsvisioner.

18. Nya utvecklingstendenser inom offentlig upphandling (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en kortfattad redogörelse för betänkandet av Heide Rühle, för utskottet för inre marknaden och konsumentskydd, om nya utvecklingstendenser inom offentlig upphandling (2009/2175 (INI)) (A7-0151/2010).

Heide Rühle, föredragande. – (DE) Herr talman! Jag vill tacka alla skuggföredragandena för deras konstruktiva samarbete och för att utskottet har åstadkommit ett så bra resultat hittills. Låt mig än en gång redogöra för och lyfta fram huvudpunkterna i mitt betänkande.

För det första behövs större rättssäkerhet för alla parter, såväl upphandlande myndigheter som uppdragstagare – helt enligt principen om bättre lagstiftning. I mitt betänkande understryks att offentlig upphandling blir särskilt viktigt i kristid. Samtidigt kritiseras i mitt betänkande också att det invecklade samspelet mellan gemenskapsrätt och nationellt införlivande inte har utmynnat i att den offentliga upphandlingen förenklats och avbyråkratiserats. Detta var ju syftet med 2004 års översyn. Tvärtom är resultatet mer arbete, höga externa kostnader för rättslig rådgivning och segslitna förfaranden. Det går tyvärr ut över både innovation och kvalitet, vilket också har framgått av åtskilliga studier. Det är alltför vanligt att man på grund av det osäkra rättsläget väljer det billigaste anbudet i stället för det bästa.

Kommissionen tillhandahåller i dag stöd vid miljövänlig upphandling, men sådan hjälp saknas på områden som socialt ansvarsfull upphandling, rättvis handel och innovationsfrämjande upphandling. Här måste kommissionen snarast rycka upp sig.

Det finns också ett stort behov av bättre samordning inom kommissionen. EU-domstolen har i domar på senare tid undanröjt en rad rättsliga osäkerhetsmoment och stärkt de offentliga upphandlarnas ställning, bland annat genom att påpeka att direktiven inte omfattar områden som stadsplanering. Domarna innebär inte att de upphandlande myndigheterna får uppträda hur de vill, utan ger dem snarare en tydlig ram. Även detta hörde till de saker som jag särskilt ville påpeka i mitt betänkande.

En sista punkt återstår, nämligen frågan om tjänstekoncessioner, där åsikterna skilde sig markant i utskottet. Min syn på detta är oförändrad. Tjänstekoncessionerna undantogs avsiktligt från upphandlingsdirektiven för att på dessa områden ge större utrymme för flexibilitet och beaktande av kulturella särdrag. Denna inställning får också stöd av alla berörda parter som jag talat med, oavsett om det rör sig om kommunförbund, offentligägda företag (i synnerhet vattenverk), branschförbund, fackföreningar eller, sist men inte minst, icke-statliga organisationer. Även detta ville jag än en gång entydigt påpeka i mitt betänkande.

Nu återstår bara en punkt att ta upp, som också den känns mycket angelägen för mig: offentlig upphandling får inte beröva valda organ deras demokratiska rättigheter. Om vi konstaterar att många kommuner beslutar att rättvis handel ska vara ett viktigt beslutskriterium vid upphandlingar – oavsett om det handlar om inköp av kaffe eller något annat – så tycker jag att det är viktigt att stödja detta. Och i så fall vore det verkligen viktigt att kommissionen hjälper kommunerna och biträder dem med rådgivning om de skulle göra fel. I stället har kommissionen inlett ett nytt förfarande mot Nederländerna, som anklagas för att ha begått precis sådana misstag. Just detta tycker jag är kontraproduktivt, eftersom det innebär att man kör över politiska beslut som fattats av politiska organ.

Talmannen. – Jag ser att flera talare har begärt ordet. Kom ihåg att var och en av er har en minut på sig.

Frank Engel (PPE). – (FR) Herr talman! Till att börja med vill jag gratulera föredraganden och tacka henne för hennes grundliga arbete och lyhördhet. Det var ett nöje att samarbeta med henne om det här betänkandet. Jag anser att arbetet har utmynnat i ett välavvägt betänkande, som framför allt är inriktat på att öka rättssäkerheten. Därför är målet inte att nu till varje pris lägga fram nya lagförslag, utan att göra den befintliga lagstiftningen lättillgängligare och begripligare.

En av de punkter som tas upp – Heide Rühle har redan berört den – är tjänstekoncessioner. Det är en känslig fråga som också har utlöst viss osämja inom kommissionen. I den mån kommissionen avser att lägga fram nya lagstiftningsförslag på området vill jag än en gång uppmana den att beakta behovet av att få den inre marknaden att fungera bättre. Större lagstiftningsinitiativ i den här frågan är på detta stadium annars oförsvarliga.

Evelyne Gebhardt (S&D). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! I grund och botten hade min grupp gärna stött Heide Rühles betänkande, eftersom det innehåller en lång rad mycket positiva inslag.

Men tyvärr tycker vi att tre punkter saknas eller behandlas på ett oacceptabelt sätt i betänkandet. För det första kunde Heide Rühle inte finna sig i att vi faktiskt behöver en rättslig ram för tjänster av allmänt ekonomiskt intresse. För det andra har hon underlåtit att poängtera att det är särskilt viktigt att öka rättssäkerheten när det gäller sociala tjänster. Det är en brist hos betänkandet som vi självfallet djupt beklagar.

En punkt som vi inte alls kan godta är motståndet mot tjänstekoncessioner. Vi kan inte bara säga att det är något vi inte vill ha. EU-domstolen har redan avkunnat sin dom, så detta är en synnerligen opolitisk fråga. När vi vet att kommissionen utarbetar en lagtext är mycket viktigt att vi klart och tydligt talar om hur vi vill ha det. Det är viktigt att vi uppmanar Europeiska kommissionen att faktiskt rätta sig efter domstolens mycket glädjande besked i den här frågan, och på så vis sörja för rättssäkerhet. Det är vårt krav, och därför har vi lagt fram ett alternativt resolutionsförslag som vi uppmanar våra ledamotskolleger att ställa sig bakom.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Jag vill gratulera föredraganden till hennes idoga arbete med betänkandet. Jag håller helt med om att vi behöver förenkla lagstiftningen för offentlig upphandling i EU, och öka öppenheten. De många tvisterna om offentlig upphandling i en rad medlemsstater oroar mig.

I exempelvis Rumänien är det rättsliga regelverket särskilt komplicerat, med förfarandefel som följd. Samtidigt kan en felaktig tillämpning av bestämmelserna för offentlig upphandling försvåra tillgången till medel från strukturfonderna. Vi behöver därför en enklare och tydligare lagstiftningsram som förenklar tillvaron för båda parter.

Jag har också en synpunkt på problemet med lägsta pris. Jag håller med om att anbud i offentliga upphandlingar inte ska antas med lägsta pris som utslagsgivande kriterium. Jag håller också med föredraganden om att förhållandet mellan kvalitet och pris i anbudet, och den ekonomiska nyttan, måste vara de viktigaste faktorerna – inte enbart priset. Översynen av lagstiftningen måste således beakta detta och ge offentliga upphandlare mycket större flexibilitet. Samtidigt måste vi gå mycket varsamt fram här. Om vi misslyckas med att införa tydliga kriterier öppnar vi sannerligen Pandoras ask: vi riskerar att utlösa ny rättslig osäkerhet och till och med korruption.

Malcolm Harbour (ECR). – (EN) Herr talman! Som min grups skuggföredragande och ordförande för det ansvariga utskottet vill även jag tacka Heide Rühle för hennes mycket betydelsefulla betänkande. Det är verkligen tråkigt att den ganska besynnerliga arbetsordning som gäller här i parlamentet begränsar inläggen om ett så viktigt betänkande – som berör ett av de centrala inslagen på den inre marknaden, och i politiken över huvud taget – till anföranden på en minut.

Det är bra att Antonio Tajani är här. Jag vill nämligen säga till honom att offentlig upphandling är ett av de främsta verktyg vi har för att uppmuntra innovativa företag i hela EU. Som vi vet kommer Michel Barnier nu att granska strategin, och jag hoppas att han tar till sig åtskilligt av detta.

Men problemets kärna är att vi, som konstateras i betänkandet, har ett svåröverskådligt och komplicerat system, som i många offentliga myndigheters ögon snarare utgör en byråkratisk belastning än en möjlighet. Vi kan använda den offentliga upphandlingen för att driva på utvecklingen på områden som små och medelstora företag och innovationsmöjligheter samt miljövänliga varor och tjänster – den kan faktiskt bli ett stöd för hela vårt innovationsprogram. Det är vårt mål, men alla delar av kommissionen behöver dra åt samma håll för att det ska gå att genomföra betänkandets rekommendationer.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Offentlig upphandling tycks vara ett välfungerande sätt att köpa in varor och tjänster till den offentliga sektorn, som gör det möjligt att både få rimliga kostnader och minska korruptionsmisstankarna. I framtiden kan det dock vara lämpligt att försöka förenkla de offentliga upphandlingsförfarandena, och att försöka förkorta beslutstiden.

Jag anser att det målets grundläggande princip förtjänar vårt stöd. Erfarenheten visar emellertid att det också är bra att publicera avtal på nätet, eftersom en bredare allmänhet på så vis kan sätta sig in i avtalen och inse hur fördelaktiga de är. Erfarenheten visar att så är fallet, särskilt när det gäller lokala myndigheter. Där är det mycket vanligt att medborgarna håller ett vakande öga på samhällets tillgångar. När man började publicera avtal på nätet blev folk väldigt nöjda och kände ett större förtroende för de lokala myndigheterna.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Det här betänkandet om offentlig upphandling antogs med absolut majoritet av utskottet för inre marknaden och konsumentskydd. Jag tror att det blir en bra orienteringshjälp för kommissionen när den arbetar med översynen av direktivet. Vårt mål är att göra den offentliga upphandlingen mycket lättillgängligare för små och medelstora företag, och att göra anbudsförfaranden mindre byråkratiska och samtidigt lättare att övervaka. Den volymmässigt största andelen av den offentliga upphandlingen för EU-medel avser byggnader. Där är det vanligt med korruptionsmisstankar – och ibland stannar det inte vid misstankar.

Jag beklagar att vi inte i samband med det här betänkandet kommer att rösta om mitt förslag att kommissionen ska inrätta en offentlig Internetportal, där man kan övervaka prisskillnader mellan ingångna avtal och de faktiska byggkostnaderna vid genomförandet. Med portalens hjälp skulle man kunna övervaka och därigenom också upptäcka eventuella misstänkta prisskillnader mellan medlemsstaterna när det gäller exempelvis kostnaden för att bygga en kilometer motorväg. Jag är övertygad om att de små och medelstora företagen inte får verkligt tillträde till den offentliga upphandlingen förrän korruptionen har undanröjts.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Den offentliga upphandlingen på EU-nivå motsvarar 16 procent av unionens BNP. Utgångspunkten för den inre marknaden är att samtliga företag i EU kan delta i upphandlingar i samtliga medlemsstater. Tjänstedirektivet garanterar att varje EU-företag kan tillhandahålla tjänster i vilken medlemsstat som helst, även elektroniskt.

Den inre marknaden behöver också se till att system för elektroniska myndighetstjänster är kompatibla – och att således även system för digitala signaturer och elektroniska anbudssystem är det. Jag välkomnar att kommissionen har startat pilotprojektet Peppol för elektronisk offentlig upphandling, liksom beslutet om förteckningen över ackrediterade leverantörer av certifieringstjänster och EU:s plan för att inrätta en tjänst för validering av digitala signaturer.

Jag vill påpeka att medlemsstaternas regeringar 2005 utfäste sig att 2015 genomföra 50 procent av de offentliga upphandlingstransaktionerna i EU elektroniskt. Rumänien införde ett elektroniskt offentligt upphandlingssystem redan 2002, vilket minskade kostnaderna för statskassan, ökade öppenheten och förbättrade de små och medelstora företagens tillträde till den offentliga upphandlingsmarknaden.

Andreas Schwab (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill också tacka Heide Rühle och skuggföredragandena för ett verkligt gediget betänkande. Vi i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) är nöjda med en stor del av betänkandets innehåll. Här och var har vi gått med på kompromisser, för här i parlamentet är det ju så att man aldrig får precis som man vill. På det hela taget är betänkandet på en rad områden en bra utgångspunkt för vidare överläggningar med kommissionen.

Heide Rühle har redan berört frågan om hur man kan göra det möjligt för upphandlande organ, institutioner och myndigheter att beakta sociala aspekter vid upphandlingen, utan att ge avkall på principerna för den inre marknaden. För det andra: Hur kan vi utforma tjänstekoncessionerna så att de överensstämmer med den inre marknadsens regelverk på lång sikt? Detta har Frank Engel redan tagit upp.

Jag håller helt med Frank Engel och Heide Rühle om att vi bara kan godta ny lagstiftning om den innebär en kännbar förbättring av den inre marknaden. Mot bakgrund av detta har vi åstadkommit en bra kompromiss. Det vore förstås roligt om även socialdemokraterna i slutändan konstaterade att de kan ställa upp på den.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Den globala ekonomiska och finansiella krisen har tvingat mitt lands regering att sänka de statsanställdas löner, liksom pensioner, arbetslöshetsersättningar och subventioner. Mot bakgrund av att man vidtagit så hårda åtgärder måste den offentliga upphandlingen bedrivas så öppet och snabbt som möjligt, så att skattemedlen går till lämpliga ändamål där de ger mycket för pengarna.

Vi bör också uppmuntra användningen av elektroniska anbudssystem, som bidrar till att undanröja korruption och bedrägerier i det offentliga upphandlingssystemet. Dagens administrativa förfaranden och ett rörigt och invecklat regelverk har, tillsammans med behovet av att klargöra hur upphandlingsbeslut ska överklagas, lagt hinder i vägen för flera viktiga avtal. Efter samråd med Internationella valutafonden har Rumäniens regering ändrat lagen om offentlig upphandling, som träder i kraft den 1 juni.

Lara Comi (PPE). – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Den ekonomiska och finansiella krisen visar hur viktiga de offentliga upphandlingarna är. Syftet med dem är att utveckla storskaliga arbeten, stimulera innovation och, givetvis, att uppmuntra intern och extern konkurrens på EU-nivå.

Vi anser att det är outhärligt att förenkla reglerna och att skapa ett tydligare rättsläge. På så sätt ökar helt säkert öppenheten kring sammansättningen av och arbetet i den interna rådgivande kommittén för offentlig upphandling, som kommissionen ansvarar för.

Vi välkomnar den roll som de institutionella offentlig-privata partnerskapen spelar för att underlätta tillträdet för de små och medelstora företagen, som utgör grunden för vår ekonomi. Vi bör öka våra insatser för att förebygga diskriminering, som ofta drabbar små och medelstora företag i Europa. Jag gratulerar mina kolleger till det arbete de har utfört. De kan räkna med mitt stöd i morgon.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Jag menar att när vi söker efter anledningar till den ekonomiska recessionen pekar vi – med all rätt – ut bankirer, byggherrar, tillsynsmyndigheter, spekulanter etc. Jag anser dock att även offentliga upphandlingar har lett till en hel del av problemen eftersom de kännetecknats av "mer arbete för grabbarna" samt bristande öppenhet och integritet. Kontrakten gick utan undantag hela tiden till samma personer som givetvis gång på gång överskred tidsgränserna och budgeten utan att någonsin bli straffade.

Jag välkomnar den nya utvecklingen som kommer att möjliggöra största möjliga öppenhet i förfarandet. Vi bör dock också se till att de som ansvarar för tilldelningen har stor expertkunskap och är oberoende samt att de inte har utnämnts av de regerande partierna.

Slutligen vill jag påpeka att det givetvis är mycket viktigt med förenkling eftersom det inte är någon mening med att lägga alltför mycket tid och pengar på en mycket viktig men, när allt kommer omkring, preliminär verksamhet.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Kommissionen och framför allt kommissionsledamot Michel Barnier, som jag företräder i kväll, har noggrant övervakat

utarbetandet av parlamentets initiativbetänkande om nya utvecklingstendenser inom offentlig upphandling och debatten om ändringsförslagen.

Som Silvia-Adriana Țicău, Lara Comi och Malcolm Harbour sade är god disciplin inom offentlig upphandling mycket viktig för att se till att de offentliga medlen används på bästa sätt i medborgarnas och i små och medelstora företags intresse, framför allt i dagens snäva budgetsituation.

Vederbörlig hänsyn kommer att tas till kommentarerna i betänkandet vid utarbetandet av nya initiativ. Vissa initiativ har redan inletts som en reaktion på kommentarerna. Kommissionen har påbörjat en efterhandsutvärdering av direktiven om offentlig upphandling. Ett meddelande för att förtydliga på vilket sätt offentlig upphandling kan användas för att främja hållbar utveckling, social integration och innovation håller just nu på att utarbetas. Man håller också på att analysera domstolens rättspraxis i fråga om offentlig-offentligt samarbete. Därmed kommer vi att kunna fastställa huruvida offentlig-offentligt samarbete omfattas eller inte omfattas av EU:s lagstiftning om offentlig upphandling.

Vad beträffar ett eventuellt initiativ i fråga om koncessioner tar kommissionen på sig bevisbördan och håller på att utarbeta en konsekvensbedömning, som kommer att slutföras 2010. Bedömningen är en förutsättning för alla lagstiftningsinitiativ inom området. Om den visar att den nuvarande lagstiftningen hindrar ekonomisk utveckling eller utveckling av en ny tjänst av högre kvalitet och av allmänt intresse kommer vi utan tvekan att vara tvungna att åtgärda det genom att garantera större öppenhet, rättssäkerhet och klarhet i fråga om tillämpliga regler.

På internationell nivå gör vi allt vi kan för att öppna marknaderna för offentlig upphandling i världens stora ekonomier. För att garantera den europeiska industrins konkurrenskraft är ömsesidighet centralt i alla våra förhandlingar. Vi vill ha ett nära samarbete med parlamentet och vi uppmanar er att alltjämt ha en konstruktiv och öppen inställning till diskussionen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon (tisdagen den 18 maj 2010).

19. En konsekvent EU-politik för utveckling och en komplettering av det offentliga utvecklingsbiståndet med icke-offentligt bistånd (ODA+) (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en kortfattad redogörelse för betänkandet av Franziska Keller, för utskottet för utveckling, om en konsekvent politik för utveckling – Att upprätta den politiska ramen för en gemensam strategi på EU-nivå (2009/2218(INI)) (A7-0140/2010).

Franziska Keller, föredragande. – (DE) Herr talman! En konsekvent politik för utveckling innebär inte att man ger med den ena handen och tar med den andra. Det är ingen mening att till exempel tillhandahålla stöd till jordbruket i utvecklingsländer om vi på samma gång förstör de lokala marknaderna genom direkta och indirekta exportsubventioner.

På samma sätt kan vi fortsätta att göra stora insatser för att främja tillhandahållande av hälso- och sjukvårdstjänster samtidigt som vi förhindrar handeln med generiska läkemedel eller driver upp priserna på mediciner till skyhöga nivåer genom att utvidga patentskyddet. Agrobränslen kan minska koldioxidutsläppen i EU en aning, men de leder till avskogning och landgrabbing i utvecklingsländer och därmed orsakar de ännu mer klimatförändringar – vilket är just vad vi ville undvika, för att inte tala om tvångsförflyttning av ursprungsbefolkningar och förlust av biologisk mångfald och jordbruksmark avsedd för odling av livsmedel. Just nu är vi, det vill säga EU i sig, inte särskilt konsekventa.

EU har under lång tid medgett i teorin att politiska åtgärder inte bör vara motsägelsefulla. En konsekvent politik för utveckling fastställs i Lissabonfördraget. I artikel 208 står följande: "Unionen ska ta hänsyn till målen för utvecklingssamarbetet vid genomförande av politik som kan påverka utvecklingsländerna". Vi måste rätta oss efter detta krav.

I år ser vi över de framsteg som har gjorts i fråga om millennieutvecklingsmålen. Det är uppenbart att vi inte kommer att kunna hålla våra löften om inte vår politik är konsekvent. Vi – alla vi som antar och genomför lagstiftning – måste vara medvetna om detta ansvar. Innan vi beslutar om en åtgärd måste vi bedöma konsekvenserna så att vi inser de negativa effekter som EU-lagstiftningen kan få för utvecklingsländer. Vi behöver expertkunskap i rådet, kommissionen och parlamentet för att upptäcka inkonsekventa aspekter.

Kommissionens arbetsprogram för en konsekvent politik är ett steg i rätt riktning. Nu handlar det om hur planen genomförs.

En konsekvent politik för utveckling innebär att vi tar större hänsyn till lokalbefolkningens intressen vid vår reform av fiskepolitiken och inte låter dessa intressen underordnas de europeiska fiskeföretagens intressen. Det innebär att vi måste stoppa penningflödet från utvecklingsländer till skatteparadis. Det innebär att vi inte kan anta Acta-avtalet om vi misstänker att det kan leda till att leveranser av medicin eller teknik till utvecklingsländer avbryts. Hittills har kommissionen inte kunnat undanröja denna misstanke. En konsekvent politik innebär också att utvecklingspolitiken bör förbli ett starkt, oberoende politikområde vid inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder och att befogenheterna för kommissionsledamoten med ansvar för utveckling bör utökas, inte minska. Det innebär också att kommuner till exempel ska kunna använda rättvis handel som ett kriterium vid upphandlingar, vilket Heide Rühle föreslog.

I många fall bör vi parlamentsledamöter noggrant övervaka kommissionen och rådet för att se till att politiken är konsekvent. I många fall är det dock upp till oss parlamentsledamöter att sörja för att utvecklingen är konsekvent. Utskotten bör vara mer samordnade och vi behöver en ständig föredragande.

Betänkandet, som enhälligt antogs av utskottet för utveckling, innehåller många bra förslag och det tar oss ett stort steg framåt. Jag vill tacka alla skuggföredragande, ombudsmannen och alla icke-statliga organisationer för deras samarbete och stöd, och jag hoppas att vårt gemensamma betänkande kan antas i kammaren i morgon.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Det är tråkigt att behöva framföra klagomål på betänkandet i detta tidiga skede av debatten, men jag vill framför allt ta upp skäl I och punkterna 44 och 45. Jag välkomnar mycket i betänkandet men jag anser att innehållet i dessa punkter delvis grundas på en historisk syn på jordbrukspolitiken och definitivt inte på den faktiska situationen just nu.

Innan jag går in på detta i detalj under den tid jag har vill jag bara säga att punkt 15 är en mycket viktig punkt i betänkandet och att den kanske borde ha behandlats mer ingående. I den uppges att bara 4 procent av det offentliga utvecklingsbiståndet går till jordbruk. Det är en chockerande siffra som jag nämnde i ett betänkande som jag utarbetade under parlamentets förra valperiod.

Jag anser att man, kanske oavsiktligt, angriper de europeiska bönderna i betänkandet. Jag tycker inte att det är lämpligt. Jag kommer självfallet att inte stödja betänkandet av denna anledning, och jag beklagar situationen. Jag uppmanar mina kolleger att noggrant observera dessa punkter.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Herr talman! I betänkandet som vi debatterar i dag, Franziska Kellers betänkande, betonas en fråga som är mycket viktig för utvecklingspolitikens effektivitet. Konsekvens leder alltid till effektivitet. Inkonsekvens är liktydigt med ineffektivitet och orättvisor när det gäller utvecklingsländer.

Jag talar om utvecklingspolitik, inte bara om offentligt utvecklingsbistånd. Konsekvens innebär att alla olika politikområden – handelspolitik, jordbrukspolitik, alla yttre åtgärder – måste slås samman till en enda politik, en politik som är konsekvent i förhållande till de globala mål vi strävar efter att uppnå.

Endast på detta sätt kan vi skapa större synergier och dra nytta av fördelarna med globala kollektiva nyttigheter. Därför stödde jag och fortsätter att stödja uppmaningen till parlamentet i Franziska Kellers betänkande att utse en föredragande som ska bedöma och övervaka den utvecklingspolitik som parlamentet yttrar sig om.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) EU:s politik och åtgärder på många områden strider ofta mot de fastställda målen för utvecklingsbiståndet. Liberaliseringen och avregleringen av världshandeln – som EU har förespråkats och drivits – hotar de svagaste produktionssystemen i utvecklingsländerna. Vi bör inte nonchalera det faktum att en avsevärd andel av de resurser som går till dessa länder i form av offentligt utvecklingsbistånd i slutändan kommer tillbaka till ursprungsländerna i form av förvärv av varor och tjänster.

Vi kan inte nonchalera den allvarliga begränsning som den enorma utlandsskulden utgör. Den har redan betalats tillbaka flera gånger om och bör därför avskrivas. Det är oacceptabelt att man utövar utpressning mot flera utvecklingsländer genom att göra deras offentliga bistånd beroende av att de undertecknar de så kallade "ekonomiska partnerskapsavtalen" trots många av dessa länders motstånd och uttalade oro. Europeiska utvecklingsfondens prioriteringar bör, i stället för att påtvingas, ses över samtidigt som hänsyn bör tas till utvecklingsländernas åsikter, prioriteringar och verkliga behov.

Antonio Tajani, *kommissionens vice ordförande* – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Kommissionen och framför allt kommissionsledamot Andris Piebalgs, som jag företräder, gratulerar föredraganden till hennes utmärkta och uttömmande förslag till resolution om en konsekvent politik för utveckling.

Kommissionen delar helt och hållet föredragandens syn på vikten av denna ambitiösa uppgift och stöder till fullo de olika förslagen i resolutionen om att främja parlamentets arbete inom området. Resolutionen kommer precis i rätt tid. Som ni vet har kommissionen föreslagit en handlingsplan i 12 punkter som stöder millennieutvecklingsmålen. En konsekvent politik för utveckling är en av prioriteringarna i denna plan som just nu håller på att diskuteras i rådet. De huvudsakliga problemområdena i parlamentets förslag till resolution sammanfaller i stor utsträckning med de prioriteringar som tas upp i kommissionens arbetsprogram för en framtida konsekvent politik för utveckling, även om vi inte instämmer med alla kommentarer i resolutionen.

Dessa två dokument utgör en stabil grund för EU-institutionerna att göra framsteg och vidta åtgärder för att se till att EU:s politik är så konsekvent som möjligt i förhållande till utvecklingsmålen. En konsekvent politik handlar inte bara om att dokumentera alla de negativa effekter som EU:s politik kan få för utvecklingsmålen utan också om att samordna våra insatser med våra partners insatser för att komma fram till vinnande lösningar som innebär ny stimulans till EU-politiken i fråga om utvecklingsmål.

Därför har kommissionen intagit ett nytt och förbättrat förhållningssätt till en konsekvent politik för utveckling. Det innebär att all EU-politik inom området sammankopplas till fem internationella utmaningar, utan att tillämpningsområdet för våra insatser begränsas. Bedömningen av politiken sammanlänkas med verkliga strategiska mål.

Dessutom grundas arbetsprogrammet på mål och indikatorer, och konsekvensbedömningar kommer i större utsträckning att användas för att bedöma om politiken är konsekvent.

Jag har en sak att säga om offentligt utvecklingsbistånd. Kommissionens ståndpunkt i frågan är mycket tydlig. EU och medlemsstaterna måste fullfölja sina åtaganden inom detta område.

Därför har kommissionen föreslagit att en ansvarsmekanism inrättas inom EU. Förslaget undersöks just nu av medlemsstaterna.

Samtidigt kommer andra offentliga ekonomiska resurser än offentligt bistånd att tillhandahållas till utvecklingsländer för att bland annat hjälpa dem att bekämpa klimatförändringarna. Därför måste vi sträva efter att hitta ett sätt att kontrollera dessa resurser och se till att de används för utvecklingssyften.

Om vi vill göra vår politik mer konsekvent måste vi låta våra partner vara delaktiga. I artikel 12 i Cotonouavtalet tillhandahålls ett kommunikationsmedel, ett forum där AVS-länderna kan göra sina röster hörda när det gäller EU:s politik. Detta alternativ måste användas mycket mer systematiskt. Därför bör vi förstärka vår dialog om en konsekvent politik för utveckling inom andra organ som Asien-EU-konferensen om utveckling, som äger rum just nu, och FN:s högnivåmöte om millennieutvecklingsmålen, som kommer att äga rum i september.

Jag har en sista kommentar, nämligen att om vi tittar på de olika berörda strategiska områdena – handel, jordbruk, fiske och de andra områdena – är det uppenbart att gemensamma insatser från alla stora ekonomier, och inte bara från EU, kommer att bidra till att skapa en miljö som är gynnsam för utveckling. Nu och i framtiden måste en konsekvent politik för utveckling prioriteras högt både på europeisk och på internationell nivå.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon (tisdagen den 18 maj 2010).

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elisabeth Köstinger (PPE), *skriftlig*. – (DE) Jag vill gå in mer i detalj på skäl I och på punkterna 44 och 45 i det aktuella betänkandet. Ordalydelsen i dem är mycket olycklig och speglar inte den verkliga situationen. För det första bör det göras klart att exportbidrag är ett EU-instrument för marknadskontroll som används mycket försiktigt av kommissionen och som endast tillämpas i undantagsfall. Exportbidragen, som inrättades som en form av säkerhetsnät, kan inte ha lett till de stora skadorna inom jordbrukssektorn i utvecklingsländerna, vilket påstås i skälet. Dessutom bör det påpekas att EU är världens största importör av jordbruksprodukter från utvecklingsländerna. EU försvagar följaktligen inte utvecklingen och inrättandet av en hållbar jordbrukssektor, utan snarare tvärtom. EU har utan tvekan ett stort ansvar inom den

internationella handeln i jordbrukssektorn, framför allt när det gäller utvecklingsländer. Det är en självklarhet och EU är fullständigt medvetet om det. Mot denna bakgrund måste jag protestera mot generella fördömanden som inte har någonting att göra med ett flexibelt och objektivet angreppssätt. Jag motsätter mig skäl I såväl som punkterna 44 och 45, och därmed också betänkandet som helhet.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder resolutionen om en konsekvent politik för utveckling. EU måste vid genomförandet av en politik som kan påverka utvecklingsländerna ta hänsyn till målen för utvecklingssamarbetet, vilket tydligt fastställs i Lissabonfördraget. I en tid då många kriser allvarligt hotar uppnåendet av millennieutvecklingsmålen är det ännu viktigare att se till att vår utvecklingspolitik inte undermineras av åtgärder inom andra politikområden. Samtidigt som fattigdomsbekämpningen är det främsta målet inom EU:s utvecklingspolitik undergrävs den av många politiska initiativ. EU:s exportsubventioner inom jordbruket hotar i stor utsträckning livsmedelstryggheten på andra platser, och vi måste alltså bedöma de ekologiska och sociala konsekvenserna av våra fiskeavtal med utvecklingsländerna. En konsekvent politik för utveckling kan inte åsidosättas när vi förhandlar fram bilaterala och regionala handelsavtal, och den är mycket viktig för att vi ska kunna se till att resultatet av Doharundan inte påverkar utvecklingen negativt. Europeiska investeringsbanken bör koncentrera sina externa lån till utvecklingsländerna på investeringar som bidrar till att bekämpa fattigdomen, och den bör ta avstånd från företag som har skatteparadis som bas. Mänskliga rättigheter, arbets- och miljönormer samt skatteförvaltning bör ligga till grund för EU:s förhandlingar med utvecklingsländerna.

20. Sanktionerna för allvarliga överträdelser av sociallagstiftningen inom vägtransportsektorn (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en kortfattad redogörelse av betänkandet av Hella Ranner, för utskottet för transport och turism, om sanktioner för allvarliga överträdelser av sociallagstiftningen inom vägtransportsektorn (2009/2154(INI)) (A7-0130/2010).

Hella Ranner, föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först vill jag tacka alla ledamöter i utskottet för deras konstruktiva samarbete. Betänkandet handlar om ett viktigt ämne. Det rör alla som reser på de europeiska vägarna. Det handlar om respekten för körtider och viloperioder för godstransporter, som bör förbättras avsevärt.

Våra diskussioner i utskottet, tillsammans med alla diskussioner med många olika berörda parter från alla sidor samt diskussioner med företrädare för medlemsstaterna – visar att det är mycket viktigt att genomförandet av reglerna om körtider och viloperioder förbättras snarast.

Även reglerna om färdskrivare bör förbättras. I maj 2009 lade kommissionen fram en rapport där man analyserade sociallagstiftningen inom vägtransportsektorn i medlemsstaterna. Det bör sägas att resultaten var desillusionerande. Sanktionerna för samma överträdelse varierade från 500 till 5 000 euro i olika medlemsstater. Där det är möjligt – vilket främst är i gränsområden – flyr förarna följaktligen givetvis till länder där sanktionerna är lägre. Denna situation kan inte fortgå. Skillnader i antalet kontroller leder också till stor ovisshet bland förare och företag.

Det är inte bara bötesbeloppens storlek som skiljer sig åt utan även vilka sanktioner som står till buds och hur enskilda överträdelser kategoriseras. Denna situation kan inte fortgå eftersom syftet med reglerna inte bara är trafiksäkerhet och skydd av arbetstagarna utan också – inte att förglömma – rättvis konkurrens. I kristider utsätts företagen för större påtryckningar och priserna pressas. Säkerheten för alla på vägarna och, givetvis, inte minst för de förare som direkt berörs, måste därför verkligen garanteras.

Som vi alla vet kan detta enbart uppnås om vi har ett effektivt sanktionssystem. Sanktionerna måste vara tydliga, öppna och framför allt jämförbara. Om vi vill att regleringen av körtider och viloperioder ska lyckas måste bestämmelserna genomföras på ett förnuftigt sätt i medlemsstaterna – och det är den viktigaste punkten i betänkandet. I alla händelser behöver vi fler och bättre kontroller samt information om bestämmelserna, inte bara för förare från våra medlemsstater utan också för förare från tredjeländer. De känner givetvis inte alltid till våra system.

Därför är det mycket viktigt att få till stånd ett informationsutbyte, och att det sker i kommissionen. En myndighet med allmän behörighet i fråga om vägtransport skulle kunna ansvara för detta. I detta sammanhang anser jag att det är irrelevant vilket kontor som sammanställer kontroller och resultat. En sak är dock säker och det är att ett sådant kontor måste finnas. Genom artikel 83.2 i Lissabonfördraget tillåts vi ingripa i enskilda medlemsstaters regler och kontrollera om de rättsliga bestämmelserna harmoniseras korrekt. Det

var en oomtvistad självklarhet i utskottet att det ligger i allas vårt intresse och i vår säkerhets intresse att utnyttja denna möjlighet.

Jag vill ta upp ytterligare en viktig faktor innan jag avslutar mina kommentarer. Om vi vill att förare ska respektera viloperioderna måste vi ge dem den infrastruktur som krävs. I många medlemsstater finns det inte tillräckligt säkra parkeringsplatser. Det är upp till medlemsstaterna att tillhandahålla dem. Endast då kan reglerna verkligen få önskad effekt.

Jag hoppas verkligen att kommissionen kommer att fortsätta att ta problemet på allvar och jag är övertygad om att parlamentet måste och verkligen kommer att ställa sig bakom detta. Betänkandet får inte vara slutet på detta arbete. Det kanske bara är början. Det handlar om att tillsammans sträva efter att uppnå bättre kontroll och harmonisering, och jag förväntar mig att kommissionen under det kommande året lägger fram en rapport om möjliga harmoniseringsåtgärder, inklusive åtgärderna enligt de nya bestämmelserna i Lissabonfördraget.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! Jag måste verkligen gratulera föredraganden till hennes utmärkta betänkande. Faktum är att sanktioner, typer av sanktioner, böter och hur sanktionerna klassificeras skiljer sig mycket åt från en medlemsstat till en annan – jag vill understryka detta. Det uppmärksammas i betänkandet och föredraganden påpekar mycket riktigt i slutet av det att kommissionen bör vidta särskilda harmoniseringsåtgärder.

I Grekland sker många olyckor och överträdelser. Om vi inte lyckas samordna lagstiftningen på EU-nivå och om vi inte lyckas harmonisera rutinerna och i slutändan se till att kontroller genomförs på ett mer specifikt och samordnat sätt på EU-nivå kommer vi givetvis tyvärr inte att kunna begränsa detta enorma problem.

Framför allt för Grekland är detta en mycket viktig fråga, och därför anser vi att betänkandet utgör en utmärkt startpunkt för ytterligare åtgärder.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Först vill jag, både personligen och för min kollega Siim Kallas som jag företräder i dag, tacka Hella Ranner för hennes betänkande om en mycket viktig aspekt av sociallagstiftningen inom vägtransportsektorn.

Kommissionen betonade i sin preliminära rapport de stora skillnaderna mellan de sanktioner som tillämpas i medlemsstaterna för allvarliga överträdelser av sociallagstiftningen inom vägtransportsektorn. Sanktionerna är av olika typ, de är olika allvarliga och bötesbeloppen varierar mellan medlemsstaterna. En förare som överskrider maximigränserna för dagliga körtider riskerar att få tio gånger högre böter i Spanien än i Grekland.

Kommissionen välkomnar parlamentets beslut att följa upp det betänkande som utarbetats. Parlamentet betonar hur otillfredsställande den aktuella situationen är eftersom förare och företag felaktigt kan tro att det är mindre allvarligt att begå en överträdelse i en medlemsstat än i en annan. Givetvis kan detta få negativa konsekvenser för trafiksäkerheten och för konkurrensen. Parlamentets betänkande utgör följaktligen ett värdefullt bidrag till kommissionens insatser för att samordna det harmoniserade genomförandet av de gällande reglerna.

I parlamentets betänkande föreslås bland annat ett fastställande av maximala och minimala bötesbelopp för alla överträdelser av sociallagstiftningen, och det betonas också att artikel 83 i Lissabonfördraget ger möjlighet att fastställa minimiregler angående sanktioner, vilket föredraganden tog upp. Kommissionen kommer snarast att undersöka i vilken utsträckning och på vilket sätt de nya bestämmelserna i fördraget kan användas för att förbättra genomförandet av sociallagstiftningen inom vägtransportsektorn.

Jag är tacksam för ert synnerligen konstruktiva betänkande och jag kan försäkra er om att de frågor som har tagits upp och de förslag som parlamentet har lagt fram noggrant kommer att undersökas av kommissionen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon (tisdagen den 18 maj 2010).

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) Dagens diskussion har gjort oss medvetna om de stora skillnaderna i sanktionerna för allvarliga överträdelser av sociallagstiftningen inom vägtransportsektorn i de 27 medlemsstaternas lagstiftningar. Därför anser jag att det är en mycket god idé att utarbeta en broschyr på flera språk med tydlig information till förare och företag om sociallagstiftningen i olika medlemsstater. Broschyren bör innehålla en lista över uppskattningar av sanktioner som kan utdömas till en förare för

överträdelse av en viss regel. En annan intressant punkt är användningen av RDS-TMC-teknik i stället för GPS för att informera förare i realtid om vilka sanktioner som gäller i det land som han eller hon just då befinner sig i.

21. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

22. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 21.40.)